Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μόνον ἐτησίως· αἱ δὲ τμηματικαὶ εἰσιν ἀπαράδεκτοι· Τὸ τίμημα τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἐκ Λιρ. 3 καὶ 3 σελ. διὰ τοὺς 52 ἑβδομαδιαίους ἀριθμοὺς ἐστι προπληρωτέον. Οἱ πράκτορες τῆς ἐφημερίδος εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ μὴ εἰσπράξει τῶν χρημάτων.

Πᾶσα ἀπλήρωτος πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολὴ, διατριβὴ, ἐφημερὶς κτλ. οὐδαμῶς ἐστι δεκτή· εἰδοποιήθη περὶ τούτου τὸ Γενικὸν Ταχυδρομεῖον τοῦ Λονδίνου. Ἐπιστολὴ ἡ διατριβὴ ἀνώνυμος ἐστιν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχώρητος, ἡ δὲ διεύθυνσις δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐν Λονδίνῳ μὲν εἰς 19, LONDON-STREET, FENCHURCH-STREET, E. C. καὶ 33, BROMPTON SQUARE S. W., LONDON· ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτορσι τοῦ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ
(Registered for transmission abroad).

ΑΡΙΘ. 91.—ΤΟΜ. Δ'.—ΕΤΟΣ Β'.] ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤΗ, 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1862. ‖ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ [ΜΕΤΑ ΗΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ὁ Κύριος ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΞΕΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Ὁ Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
Ὁ Κύριος Σ. Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ἐν Πάτραις.
Ὁ Κύριος Κ. ΘΕΟΛΟΓΗΣ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ.
Ὁ Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ ἐν Μάντσεστερ.
Ὁ Κύριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΛΑΝΗΣ ἐν Λίβερπουλ.
Ὁ Κύριος Β. Δ. ΜΑΛΚΟΤΖΗΣ ἐν Ἰβραΐλα.
Mr TAYLOR *ἐν Κερκύρᾳ.*
Ὁ Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΤΟΛΗΣ ἐν Κὸρκ τῆς Ἰρλανδίας.
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΑΙ ἐν Τουρνοσεβερίνῳ.
Mr G. ANDREWS, Saddler-St., Durham.
Ὁ Κύριος Δ. Ε. ΔΑΝΑΙΝΟΓΛΟΥΣ ἐν Ἀταλίᾳ.
Ὁ Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ ἐν Σμύρνῃ.
Ὁ Κύριος ΓΙΑΚΟΥΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βαρνῇ.
Οἱ Κύριοι ΘΕΟΛΟΓΟΣ καὶ ΚΑΡΝΕΓΗΣ ἐν Γαλαζίῳ.
Ὁ Κύριος Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ ἐν Σύρῳ.
Ὁ Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Βουκουρεστίῳ.
Ὁ Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τεργέστῃ.
Ὁ Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ ἐν Σουλινᾷ.
Ὁ Κύριος Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ ἐν Ζακύνθῳ.
Ὁ Κύριος ΦΩΚΙΩΝ ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ ἐν Μασσαλίᾳ
Ὁ Κύριος ΚΩΝΣΤ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ ἐν Βηρυτῷ.
Ὁ Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΑΝΔΡΕΑ ἐν Γιουργέβῳ.
Mr VINCENT, PUBLISHER, High-St., Oxford.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱστορία ..... Σελὶς 194
Δικαστικὰ Ἀγγλίας ..... „ 195
Αἱ ἀπόκρεω ἐν Ῥωσσίᾳ ..... „ 195
Διάφορα ..... „ 198
Στατιστικαὶ ..... „ 199
Ὁ Ἀλῆ πασᾶς ..... „ 202
Ἀρχαία Ῥωσσία ..... „ 203
Τὰ περὶ ἀνθέων μυθολογούμενα ..... „ 206
Κεφαλικὴ ποινὴ τοῦ Δυμολλάρδ ..... „ 206
Ἐμπορικὰ ..... „ 207
Τοῦ παιδὸς ὁ πρὸς μάθησιν ὁδηγὸς ..... „ 208
ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, σελ. 205, 206, 207, 208 (δὶς).
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.
Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κόμης Φλαχάλτ ..... „ 196
Ἡ πόλις Βηρυτὸς καὶ τὸ ὄρος Λίβανον ..... „ 196
Ὁ Κ. Δ. Βεριναρδάκης ..... „ 197
Ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ Καρχηδὼν ..... „ 197
Ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐσσλλίας θέτων τὸν τελευταῖον λίθον ..... „ 200
ἥλιον ..... „ 201
Ἡ βασίλισσα πυροβολοῦσα ..... „ 204
Ἡ βασίλισσα ἐπιθεωροῦσα σῶμα ἐθελοντῶν ..... „ 204
Ὁ ἄσωτος υἱὸς ..... „ 205

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
(ADVERTISEMENTS.)

ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΩΠΙΖΟΝ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ
ΕΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΟΥΛΑΝΔ

Προφυλάττει τὴν κόμην ἀπὸ τῆς ΠΤΩΣΕΩΣ τῶν τριχῶν καὶ τῆς ΑΕΥΚΑΝΣΕΩΣ αὐτῶν· δυναμώνει καὶ καθαρίζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ΠΙΤΥΡΙΑΟΣ, καταςαίνον αὐτὴν ἁπαλὴν, εὔστροφον καὶ διαφανῆ. Εἰς δὲ τὴν ΓΕΝΕΙΑΔΑ, τὰ ΠΕΡΙΓΕΝΕΙΑ καὶ τὸν ΜΥΣΤΑΚΑ τὸ ἔλαιον τοῦτο εἶναι παντὸς ἄλλου ἀρετιμώτερον. Ἰδίως δὲ συνταίνεται διὰ τὴν κόμην τῶν παιδῶν, ὡς ἐνδυναμῶνον τὰς ῥίζας της, κατασταίνον αὐτὴν ΣΤΕΡΕΑΝ καὶ ΩΡΑΙΑΝ Τιμὴ 3/6, 7/, 10/6, ὁμοία 4 μικρῶν, καὶ 12/ ἡ φιάλη.

Ἰδιοκτῆται ROWLAND & SONS, 20, Hatton Garden, London.—Πωλεῖται δι' ἀδείας τῶν ὑπὸ τοῦ K. J. W. TAYLOR ἐν Κερκύρᾳ, καὶ τῶν KK. BAKER & HAYDEN ἐν Πέρᾳ Κωνσταντινουπόλεως

ΜΗΧΑΝΗ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΟΥ SINGER.
72, CORNHILL, LONDON, E. C.

Ἐριστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τελειοτέρων τούτων μηχανῶν τῆς ραπτικῆς. Εἶναι χρήσιμοι εἰς πάντα κλάδον τῆς τέχνης, ἤτοι εἰς τοὺς ΡΑΠΤΑΣ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΥΣ, ΜΟΔΙΣΤΑΣ καὶ εἰς πᾶν εἶδος ραπτικῆς. Ἤδεον τῶν 70,000 εὑρίσκονται εἰς καθημερινὴν χρῆσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰρλανδίᾳ, Σκωτίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ῥωσίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης. Πᾶσα οἰκογένεια ὀφείλει νὰ ἦναι κάτοχος μιᾶς τοιαύτης μηχανῆς· διότι δι' αὐτῆς δύναται νὰ κατασκευάζῃ ὁ,τιδήποτε ἔργον τῆς ραπτικῆς δεκάκις ταχύτερον ἢ διὰ τῆς χειρός. Πᾶς ἐργοστασιάρχης, ὅστις εἰσάξει τοιαύτην μηχανὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, θέλει κερδίσει περισσότερον ἢ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου. Αἱ μηχαναὶ αὗται κάμνουσι τὸ αὐτὸ ὡς τῆς χειρὸς ῥάψιμον καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπεδείχθη προτιμότερον ἢ τῆς χειρός. Τοῦτο δὲ ἀπέδειξαν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ τοσαῦτα κατασκευασθέντα φορέματα, κτλ. κτλ.

Ἔχομεν τὰς λαμπροτέρας μηχανὰς εἰς θήκας παντὸς εἴδους πρὸς οἰκιακὴν χρῆσιν, ὧν αἱ τιμαὶ εἶναι ἀπὸ λίρας 15 ἕως 20 ἑκάστης. Αἱ δὲ μηχαναί μας πρὸς χρῆσιν τῶν ραπτῶν καὶ ὑποδηματοποιῶν πρὸς λίρας 13 ἕως 15. Δίδονται δ' ὅλαι ὑπ' ἐγγύησιν. Στέλλομεν μεθ' ἑκάστης μηχανῆς καὶ ὁδηγίας ἑλληνιστὶ τυπωμένας, καὶ ὁ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης θέλει λάβει πληροφορίας περὶ τῆς ῥήμης μας. Διαταγὴ συνοδευομένη μεθ' ἑνὸς τραβίγματος ἐπί τινος καλῆς τραπέζης τοῦ Λονδίνου, ἐκτελεῖται παραχρῆμα. Διαταγαὶ δύνανται νὰ σταλῶσι καὶ πρὸς τὸν K. JOHN F. O'BRIEN εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ταύτης. Μεγάλη κατανάλωσις δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν μηχανῶν τούτων, ἂν ἀξιόχρεώς τις ἤθελεν ἀναδεχθῆ νὰ γείνῃ πράκτωρ ἡμῶν· θέλομεν τὸν ἐφοδιάσει διὰ μηχανῶν καὶ τῷ παραχωρήσει γενναίαν ὑποτίμησιν τῶν ἀνωτέρω τιμῶν.

I. M. SINGER & Co.
72, Cornhill E C.

Ο ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ 1861 ΤΟΥ OYAIT
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ.

Ἐθεωρήθη ὑπὸ περπίου διακοσίων ἰατρῶν ὡς ἡ ἀποτελεσματικωτέρα ἐφεύρεσις εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἐντεροκοίλης. Χρῆσις χαλυβδίνου ἐλατηρίου, πολλάκις ἐπιβλαβὴ ἔχοντος ἀποτελέσματα, δὲν γίνεται· εἶναι ἁπαλὸν ὑπόδεμα περὶ τὸ σῶμα δεδεμένον, ἐνῷ ὡς ἀνθιστάμενη δύναμις ὑπάρχει τὸ προσκεφάλαιον καὶ τὸ προνομιοῦχον μοχλίον εὐκολώτατα καὶ ἐγγύτατα προσαρμοζόμενα, ὁπότε οὐδαμῶς φαίνονται· δύναται δέ τις καὶ κοιμώμενος νὰ φέρῃ. Περιγραφὴν δύναταί τις νὰ λάβῃ ἅμα αἰτήσει, καὶ ὁ ἐπίδεσμος ἀποστέλλεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἂν ἀποσταλῇ πρὸς τὸν ἐργοστασιάρχην Mr WHITE, 228, Piccadilly, London, ἡ περίμετρος τοῦ σώματος, δύο δακτύλους κάτωθεν τοῦ ἰσχίου.

Τιμὴ ἑτεροπλεύρου ἐπιδέσμου 16σ., 21., 26σ. 6δ. καὶ 31σ. 6δ.
Τιμὴ ἀμφιπλεύρου 31σ. 6δ., 42σ., καὶ 52σ. 6δ.
Τιμὴ ὀμφαλικοῦ ἐπιδέσματος 42σ., καὶ 52σ. 6δ.

ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΟΔΙΑ, ΕΠΙΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΝΑΤΟΣ, κτλ.

Δι' ἐξογκωμένας φλέβας καὶ διὰ πάσας τὰς ἐξασθενήσεις καὶ ἐξογκώσεις τῶν κνημῶν, ἐξαρθρώσεις κτλ. Εἶναι πορώδη, λεπτὰ καὶ εὐθηνὰ, καὶ φοροῦνται ὡς τὰ συνήθη περιπόδια. Τιμὴ 4σ. 6δ., 7σ. 6., 10σ. καὶ 16σ ἕκαστον.

JOHN WHITE, ἐργοστασιάρχης.
228, Piccatilly, London

ΩΡΟΛΟΓΙΑ BENSON.

Χρυσᾶ πωλοῦνται ἀπὸ 4 ἕως 100 γυινέας.
Ἀργυρᾶ » » 2 » 50 »

Τὰ ὡρολόγια στέλλονται πανταχοῦ δι' ἐξόδων τοῦ ὡρολογοποιοῦ
Διεύθυνσις 33 καὶ 34, Ludgate Hill, London E. C.
Παραγγελίαι δύνανται νὰ σταλῶσι καὶ πρὸς τὸν Κ.
J. F O'BRIEN, 33, Brompton Square.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας ἡμῶν μεταφράσαντες ἐκ τῆς ὁστμέρας προβαινούσης καὶ ἀρίστα εὐδοκιμούσης «Ἱστορίας τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἔτους 1848,» τοῦ Κ. Γαρνιὲρ Παζὲς, τὸ κεφάλαιον τὸ πραγματευόμενον περὶ φυγῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Ἐάν τις ἐρωτήσῃ ἡμᾶς, διατὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο μᾶλλον ἢ ἄλλο προὐτιμήσαμεν, θέλομεν ἀποκριθῆ αὐτῷ, ὅτι τὸ δραματικὸν τοῦ πράγματος ἔθελξεν ἡμᾶς. Ἐὰν δὲ πιστεύσῃ τοὺς λόγους ἡμῶν, εἶναι κύριος νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα ὅπως ἀγαπᾷ καὶ βούλεται, ἔτι δὲ καὶ νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ὡς διδακτικὸν μάθημα ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ τοῦτο μνημονεύομεν.— Ἀρνούμεθα πᾶσαν πρόθεσιν, καλὴν ἢ κακήν. Ἀρνούμεθα πάντα κρύφιον σκοπὸν, πονηρὸν ἢ ἀγαθόν. Διηγούμεθα ἁπλῶς τὸ πῶς ὁ Βασιλεὺς ἔφυγεν ἐν τῷ σωτηρίῳ ἔτει 1848, ὅτε ὁ γαλλικὸς στρατὸς τρίτην ἤδη φορὰν μετὰ τῶν Ἄλλων ἑνωθεὶς ἔτρεψαν τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ δικαιωμοῦντος τὸ γαλλικὸν Σύνταγμα Βασιλέως καὶ ἀπέμπεψαν αὐτὸν ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες τὴν Μασσαλιώτιδα (la Marseillaise), ἧς οἱ πρῶτοι στίχοι ἄρχονται, ὡς πασίγνωστον, ἐκ τῶν λέξεων «Δεῦτε παῖδες τῆς πατρίδος, ἐλήλυθεν ἡ ἡμέρα τῆς δόξης! (Allons enfants de la patric, le jour de gloire est arrivé !) »

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἐρρέτω ὁ παρεξηγήσων τὸν λογισμὸν ἡμῶν, ἀστυνόμος ἢ κριτὴς καὶ ἀν ἦ, γραμματεὺς ἢ Φαρισαῖος, τελώνης ἢ τελωνιζόμενος, δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός. Ἀμήν.

Ἡ ἐκ Παρισίων φυγὴ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ἐν ἔτει 1848.

IV.

Λουδοβίκος Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῶν Γάλλων, ἡ συμβία αὐτοῦ βασίλισσα καὶ αἱ βασιλόπαιδες εἶχον φθήσει εἰς Σαὶντ Κλοὺδ περὶ τὴν 2αν ἑσπερινὴν ὥραν. Διέτριβον ἐκεῖσε ἐπὶ μίαν ἤδη ὥραν, ὅτε εἰς ἐκ τῶν στρατηγῶν καὶ εἰς ἐκ τῶν διαγγελέων τοῦ Βασιλέως ἀφίκοντο τρέχοντες, ὁ μὲν κατόπιν τοῦ δὲ, καὶ ἀγγέλλοντες, ὅτι λόγος ἐγίνετο περὶ ἐκστρατείας τοῦ παρισινοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Σαὶντ Κλοὺδ. Πάραυτα αἱ προπαρασκευαὶ τῆς φυγῆς ἤρξαντο. Δύο ἠτοιμάσθησαν λεωφορεῖα, ὡς μόναι εὑρεθεῖσαι ἄμαξαι, μ' ὅλας τὰς διαταχθείσας ζητήσεις ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντπενσιὲρ ἄμα τῇ βασιλικῇ ἀφίξει.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος καὶ ἡ βασίλισσα Ἐμιλία παρουσιασθέντες ἐνώπιον τῆς συνοδευσάσης αὐτοὺς συνοδίας ἀπεύθυναν αὐτῇ εὐχαριστήσεις θλιβερὰς καὶ εὐμενεῖς συναμα καὶ ἀπεχωρίσθησαν λαβόντες διαβεβαιώσεις συμπαθείας τοιαύτης, ἥτις ἔθιξε τὴν καρδίαν αὐτῶν πλεῖον ἢ αἱ κολακεῖαι ἅπασαι τοῦ θρόνου.

Ἡ οἰκογένεια ἀπεσύρθη εἰς Τριανὸν, ἔνθα μετέβη κατόπιν καὶ ἡ βασιλόπαις Κλεμεντίνα, ἥτις καταφυγοῦσα ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Ἰουλίου δὲ Λαστεὺρὶ, ἀπῆλθε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀλλὰ καὶ τὸ Τριανὸν ἐφάνη λίαν πλησιόχωρον τῇ πρωτευούσῃ· διὰ τοῦτο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Εὖ (Eu), ἔνθα νὰ ἀναμείνωσι τὴν ἀκολουθίαν τῶν συμβεβηκότων. Ὁ στρατηγὸς Δυμᾶς δραμὼν εἰς Βερσάλλιαις ἐνοικίασε δύο ἁμάξας καὶ ἐδανείσθη χίλια διακόσια φράγκα ἀπό τινος φίλου του. Ἐν τῇ σπουδῇ τῆς φυγῆς εἶχον λησμονήσει νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ χρημάτων· τὰ δὲ ἀργύρια τῶν θηλακίων καὶ τὸ βαλάντιον τῆς βασιλίσσης τὸ περιέχον χρυσᾶ τινα νομίσματα, σινήθως προορισμένα εἰς ἀγαθοεργίας, ἦσαν οἱ μόνοι χρηματικοὶ πόροι τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Ἀπανήσαντες μίαν ἢ δύο ὥρας εἰς τὰς προπαρασκευὰς ταυτας τῆς φυγῆς ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων. Ἡ βασιλόπαις Κλεμεντίνα καὶ ὁ σύμβιος αὐτῆς πρίγκιψ Αὔγουστος τοῦ Σὰξ Κοβοὺργ, τὰ τρία αὐτῶν τέκνα καὶ μία τῶν θυγατέρων τοῦ δουκὸς τοῦ Νεμοὺρ ἀναβάντες ἐπὶ τῆς μιᾶς ἁμάξης ἀνεχώρησαν πορευόμενοι τὴν εἰς Εὖ φέρουσαν ὁδὸν. Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος, ἡ βασίλισσα, ὁ δοὺξ τοῦ Μοντπενσιὲρ, ἡ δουκισσα τοῦ Νεμοὺρ καὶ οἱ δύο αὐτῆς υἱοὶ, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτοὺς ἄνθρωποι ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἁμάξης καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν δύο λεωφορείων, πορευόμενοι εἰς Δρεῦ (Dreux), ἔνθα ἀφίκοντο περὶ ἑσπέραν. Καὶ οὗτοι μὲν ἠδύναντο ἀπ' εὐθείας νὰ φθάσωσιν εἰς Εὖ, ἀλλ' εἰσεδῆ τι αἴσθημα εἴλκυε τὴν τάλαιναν βασίλισσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἑαυτῆς τέκνων, ὅπως χύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἔσχατα τοῦ ἀποχωρισμοῦ δάκρυα.

Εἰς Δρεῦ, ἐπὶ τοῦ ὑπερέχοντος τῆς πόλεως ὑψηλοῦ λόφου, κεῖνται τὰ ἐρείπια ἀρχαίου τινος μεγάρου. ὅπερ ἀιακαινίσας ὁ Λουδοβῖκος Φίλιππος ᾠκοδόμησεν ἐι αὐτῷ παρεκκλήσιον καὶ οἰκογενειακὸν τύμβον. Ἐκεῖσε κεῖται ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς δοὺξ τοῦ Ὀρλεανς, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαδὰμ Ἀδελαϊὰ καὶ ἡ βασιλόπαις Μαρία, ἥτις νέα καὶ περικαλλὴς οὖσα ἔτι ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐκ τοῦ μέσου τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ πάσης τῆς στοργῆς, δι' ἧς περιεβάλλετο. Ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ, ἐν μέσῳ τῶν τάφων ἐκείνων μεταβὰς ὁ Λουδοβῖκος Φίλιππος ἐζήτει καταφύγιον κατὰ τὴν νύκτα τῆς 24ης τοῦ μηνὸς φεβρουαρίου, τοῦ ἔτους 1848.

Ἀπεκοιμήθη ἐξαιτηθεὶς μὲν ὑπὸ τῶν κόπων καὶ τῶν παθήσεων, ἀλλὰ τρεφόμενος εἰσέτι ὑπὸ ἀπατηλοῦ τινος στοχασμοῦ κουβίζοντος κατά τι τὴν πικρίαν τῶν θλίψεων του· ἠλπίζεν εἰσέτι, ὅτι ὁ ἔγγονος αὐτοῦ κόμης τῶν Παρισίων ἤθελε γείνει δεκτὸς, ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀγγελία τῆς διακηρυχθείσης δημοκρατίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ἑαυτοῦ δυναστείας ἐξύπνησεν αὐτόν.

V.

Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεανς καὶ ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχον ξενισθῆ ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀπομάχων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Πετὶ (Petit), καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ἄνευ προθυμίας, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ψυχρότητος ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ καταστήματος, τοῦ στρατάρχου Μολιτὼρ. Αἱ κυγκλίδες τοῦ μεγάρου ἐκλείσθησαν, ἅμα εἰσελθόντων τῶν προσφύγων. Οἱ Κύριοι Μορνάϋ, Ἰούλιος δὲ Λαστεὺρὶ, Ῥοζὲρ δὺ Νὸρθ, ὁ στρατηγὸς Γουργὼδ, ὁ δοὺξ δ' Ἐλχιγγεν, δύο ἢ τρεῖς Κυρίαι. ἡ ἀκολουθία τῆς δουκίσσης καὶ οἱ ἐνάριθμοι Ἐθνοφύλακες οἱ συνασπισθέντες αὐτὴν κατὰ τὴν φυγήν της συνθλιβόμενοι περὶ αὐτὴν συνώδευσαν τὴν συμφορὰν αὐτῆς διὰ τῆς πιστότητός των. Μετ' οὐ πολὺ νέα ἐπῆλθον ἄτομα στολὴν Ἐθνοφυλακῆς φέροντα. Τὰ ἔκθαμβα τῶν περιεστώτων ὄμματα μετὰ βίας ἀνεγνώρισαν ἐν μέσῳ τῶν νεοελθόντων τὸν δοῦκα τοῦ Νεμούρ.— Ἡ μητριὰ καρδία τῆς δουκίσσης πάραυτα τότε ἐνεθαρρύνθη περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς δουκὸς τοῦ Σχιὰρτρ (Chartres).

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγχίσεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀδιακόπων ἴζεων καὶ ἀφίξεων, ἠρξαντο σκεπτόμενοι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὠφειλον ἄρά γε νὰ καταβάλωσι τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν, διακηρύττοντες τὴν ἀντιβαλεάν, ἵνα σώσωσι τὴν μοναρχίαν; Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεανς, ὁ κόμης τῶν Παρισίων καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ηὐρίσκοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀπομάχων· τὰ μήτιν ἀποστατήσαντα στρατεύματα ἐσταθμευον ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ· ὁ Ὀδιλλὼν Βαρρὼτ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν· ἡ Βενσὲν (Vincinnes), τὸ μὸνὶ Βαλερὶὲν καὶ τὰ πρυτεταγμένα ὀχυρώματα κατείχοντο ὑπὸ τοῦ στρατοῦ· πάντα ταῦτα ἦσαν στηρίγματα ἐπιτρέποντα εἰσέτι τὸ ἐλπίζειν. Οἱ Κύριοι Μορνάϋ καὶ Ἰούλιος δὲ Λαστεὺρὶ ἀνεδέχθησαν, ἵνα ἀπελθόντες συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρώτ.

Πάντες ἐνθυμοῦνται, ὅτι ὁ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ δὲν εἶχεν ἀναμείνει ἄφιξιν ὀδηγιῶν, ἵνα πράξῃ. Ἀλλ' ἡ ἄρνησις τοῦ Κ. Βερζὲρ (Berger) καὶ αἱ τοῦ Δημαρχείου ἀφικνούμεναι ἀγγελίαι εἶχον ἀποθαρρύνει αὐτὸν ἐντελῶς. Μὴ φρουτίζων πλέον εἰμὶ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς δουκίσσης τοῦ Ὀρλεανς, τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Νεμοὺρ, εἶχε παρακαλέσει τοὺς Κυρίους Ἀραγὼν, Ἀνὼ, Βιεζὰ καὶ Παγνὲρρὲ (Pagnerre), ἵνα ἀπελθόντες διαφυλαξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς κινδύνου. Κατόπιν δὲ ἠκολούθησε καὶ οὗτος τοὺς κυρίους ἐκείνους.

Οἱ ἀπόστολοι οὗτοι τῆς ἐσχάτης ὥρας ὑποστάντες τὸ πρῶτον δυσκολίας τινὰς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ μεγάρου τῶν Ἀπομάχων, περιῆλθον κατόπιν πλησίον τῆς δουκίσσης. Ὁ Κ. Βιεστὰ διηγήθη τὸ ἱστορικὸν τῶν γεγονότων. Ἡ δούκισσα ἠκρασθη μετ' ἐνθέρμου προσοχῆς, καὶ τοι διατηροῦσα τὴν κατ' ἐπιφάνειαν γαλήνην τοῦ προσώπου αὐτῆς. Ἐν τούτοις αἱ παθήσεις τῆς καρδίας της ἐπροδίδοτο δι' ἐπιφανήσεων σημασίας περιεκτικῶν· «Ὁποία τύφλωσις!..... Πολλάκις νὲγω τὸ εἶχον εἰπεῖ!..... Οὐδὲν ἠθέλησαν ν'ἀκούσωσι!..... Καὶ λοιπὸν οὐδὲν ὑπάρχει μέσον, »εἰς σωτηρίαν τοῦ στέμματος τοῦ υἱοῦ μου;»

Ὁ Κ. Βιεστὰ εἶχεν ἤδη, παρὰ τὴν στρεπτὴν γέφυραν, διαβιβάσει πρὸς τὴν δουκισσαν τὴν συμβουλὴν τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ, τοῦ νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Τότε ἐπρότεινε προσέτι καὶ ἄλλα μέσα ἐνεργείας λέγων· «Τὸ πᾶν δὲν ἀπόλλυται. Ἀπό»φασις ταχεῖα καὶ τολμηρὰ δύναται νὰ διαμέψῃ τὴν »τύχην καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν εὐπραγίαν. Ἀαχθήτω ἡ δούκισσα παρὰ τῷ Κ. Ὀ Βαρρὼτ, ἐν τῷ ἐπὶ τῶν »ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖῳ· ἐκεῖ παρουσιασάτω πρὸς τὸν »λαὸν καὶ τὴν Ἐθνοφυλακὴν τὴν συγκινητικὴν εἰκόνα »γυναικὸς καὶ παιδὸς ἀπαιτοὺντων τὰ διαδοχικὰ δι»καιώματα μοναρχίας φιλελευθέρου καὶ συνταγματι»κῆς, καὶ ἐπικαλουμένων τῆς μεγαθυμίας τοῦ ἔθνους. »Χρέας δὲ τυχούσης, καταφυγέτω εἰς τὴν στρατιωτι»κὴν Σχολὴν ἢ εἰς Βενσὲν, ἐν μέσῳ μήπω ἀπο»σκηρτησάντων στρατευμάτων, καὶ δοκιμασάτω δοκι»μὴν ὑπερτάτην.»

Ὁ Κ. Βιεστὰ ἐνεποίησε μὲν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ δὲν ἔπεισεν.

Ὁ Κ. δὲ Μορνάϋ εἶπε τῇ δουκίσσῃ νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Κ. Παγνὲρρὲ. Ἀλλ' οὗτος θεωρῶν τὰ πράγματα ὑπ' ὄψιν ὅλως διάφορον τῆς τοῦ Κ. Βιεστὰ, ὡμολόγησε τοῦτο ἄνευ δισταγμοῦ οὐδενός. Ἄλλως τε ἡ μὴ ἐντολὴ, ἣν ἀνεδέχθη ἀπὸ τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ ἐπιβλέπειν ἐπὶ τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν τῆς δουκίσσης. Ὠφειλεν ἄρα νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὴν τῆς εἰς τὸ ἀμαρχεῖον μεταβάσεως, ἔνθα ὁ κίνδυνος ἦν προφανὲς καὶ ἔνθα οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑπεράσπισις δυνατή. Ἀφαλέστατον πάντων ἦν τὸ ἐφ' ὥρας τινὰς διατρίβειν ἐν τῷ Ἀπομαχείῳ καὶ τὸ ἀναμεῖναι τὴν ἔκβασιν τῶν πραγμάτων. «Ἀλλὰ φρονεῖς, ὅτι δὲν θέλουσιν ἔλθῃ »νὰ προσβάλωσιν ἡμᾶς ἐνταῦθα;» ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα. Ὁ Κ. Κουρταὶς, ὅστις συνεμερίζετο τὰ φρονήματα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Κ. Παγνὲρρὲ ἀπεκρίθη τὴν πικρίαν τῶν θλίψεων του· ἠλπιζεν εἰσέτι, ὅτι ὁ ἔγγονος αὐτοῦ κόμης τῶν Παρισίων ἤθελε γείνει δεκτὸς, ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀγγελία τῆς διακηρυχθείσης δημοκρατίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ἑαυτοῦ δυναστείας ἐξύπνησεν αὐτόν.

V.

Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεανς καὶ ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχον ξενισθῆ ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀπομάχων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Πετὶ (Petit), καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ἄνευ προθυμίας, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ψυχρότητος ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ καταστήματος, τοῦ στρατάρχου Μολιτὼρ. Αἱ κυγκλίδες τοῦ μεγάρου ἐκλείσθησαν, ἅμα εἰσελθόντων τῶν προσφύγων. Οἱ Κύριοι Μορνάϋ, Ἰούλιος δὲ Λαστεὺρὶ, Ῥοζὲρ δὺ Νὸρθ, ὁ στρατηγὸς Γουργὼδ, ὁ δοὺξ δ' Ἐλχιγγεν, δύο ἢ τρεῖς Κυρίαι. ἡ ἀκολουθία τῆς δουκίσσης καὶ οἱ ἐνάριθμοι Ἐθνοφύλακες οἱ συνασπισθέντες αὐτὴν κατὰ τὴν φυγήν της συνθλιβόμενοι περὶ αὐτὴν συνώδευσαν τὴν συμφορὰν αὐτῆς διὰ τῆς πιστότητός των. Μετ' οὐ πολὺ νέα ἐπῆλθον ἄτομα στολὴν Ἐθνοφυλακῆς φέροντα. Τὰ ἔκθαμβα τῶν περιεστώτων ὄμματα μετὰ βίας ἀνεγνώρισαν ἐν μέσῳ τῶν νεοελθόντων τὸν δοῦκα τοῦ Νεμούρ.— Ἡ μητριὰ καρδία τῆς δουκίσσης πάραυτα τότε ἐνεθαρρύνθη περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς δουκὸς τοῦ Σχιὰρτρ (Chartres).

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγχίσεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀδιακόπων ἴζεων καὶ ἀφίξεων, ἠρξαντο σκεπτόμενοι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὠφειλον ἄρά γε νὰ καταβάλωσι τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν, διακηρύττοντες τὴν ἀντιβαλεάν, ἵνα σώσωσι τὴν μοναρχίαν; Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεανς, ὁ κόμης τῶν Παρισίων καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ηὐρίσκοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀπομάχων· τὰ μήτιν ἀποστατήσαντα στρατεύματα ἐσταθμευον ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ· ὁ Ὀδιλλὼν Βαρρὼτ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν· ἡ Βενσὲν (Vincinnes), τὸ μὸνὶ Βαλερὶὲν καὶ τὰ πρυτεταγμένα ὀχυρώματα κατείχοντο ὑπὸ τοῦ στρατοῦ· πάντα ταῦτα ἦσαν στηρίγματα ἐπιτρέποντα εἰσέτι τὸ ἐλπίζειν. Οἱ Κύριοι Μορνάϋ καὶ Ἰούλιος δὲ Λαστεὺρὶ ἀνεδέχθησαν, ἵνα ἀπελθόντες συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρώτ.

Πάντες ἐνθυμοῦνται, ὅτι ὁ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ δὲν εἶχεν ἀναμείνει ἄφιξιν ὀδηγιῶν, ἵνα πράξῃ. Ἀλλ' ἡ ἄρνησις τοῦ Κ. Βερζὲρ (Berger) καὶ αἱ τοῦ Δημαρχείου ἀφικνούμεναι ἀγγελίαι εἶχον ἀποθαρρύνει αὐτὸν ἐντελῶς. Μὴ φρουτίζων πλέον εἰμὶ περὶ τῆς σωτηρίας τῆς δουκίσσης τοῦ Ὀρλεανς, τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων καὶ τοῦ δουκὸς τοῦ Νεμοὺρ, εἶχε παρακαλέσει τοὺς Κυρίους Ἀραγὼν, Ἀνὼ, Βιεζὰ καὶ Παγνὲρρὲ (Pagnerre), ἵνα ἀπελθόντες διαφυλαξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς κινδύνου. Κατόπιν δὲ ἠκολούθησε καὶ οὗτος τοὺς κυρίους ἐκείνους.

Οἱ ἀπόστολοι οὗτοι τῆς ἐσχάτης ὥρας ὑποστάντες τὸ πρῶτον δυσκολίας τινὰς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ μεγάρου τῶν Ἀπομάχων, περιῆλθον κατόπιν πλησίον τῆς δουκίσσης. Ὁ Κ. Βιεστὰ διηγήθη τὸ ἱστορικὸν τῶν γεγονότων. Ἡ δούκισσα ἠκρασθη μετ' ἐνθέρμου προσοχῆς, καί τοι διατηροῦσα τὴν κατ' ἐπιφάνειαν γαλήνην τοῦ προσώπου αὐτῆς. Ἐν τούτοις αἱ παθήσεις τῆς καρδίας της ἐπροδίδοτο δι' ἐπιφανήσεων σημασίας περιεκτικῶν· «Ὁποία τύφλωσις!..... Πολλάκις νὲγω τὸ εἶχον εἰπεῖ!..... Οὐδὲν ἠθέλησαν ν'ἀκούσωσι!..... Καὶ λοιπὸν οὐδὲν ὑπάρχει μέσον, »εἰς σωτηρίαν τοῦ στέμματος τοῦ υἱοῦ μου;»

Ὁ Κ. Βιεστὰ εἶχεν ἤδη, παρὰ τὴν στρεπτὴν γέφυραν, διαβιβάσει πρὸς τὴν δουκισσαν τὴν συμβουλὴν τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ, τοῦ νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Τότε ἐπρότεινε προσέτι καὶ ἄλλα μέσα ἐνεργείας λέγων· «Τὸ πᾶν δὲν ἀπόλλυται. Ἀπό»φασις ταχεῖα καὶ τολμηρὰ δύναται νὰ διαμέψῃ τὴν »τύχην καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν εὐπραγίαν. Ἀαχθήτω ἡ δούκισσα παρὰ τῷ Κ. Ὀ Βαρρὼτ, ἐν τῷ ἐπὶ τῶν »ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖῳ· ἐκεῖ παρουσιασάτω πρὸς τὸν »λαὸν καὶ τὴν Ἐθνοφυλακὴν τὴν συγκινητικὴν εἰκόνα »γυναικὸς καὶ παιδὸς ἀπαιτοὺντων τὰ διαδοχικὰ δι»καιώματα μοναρχίας φιλελευθέρου καὶ συνταγματι»κῆς, καὶ ἐπικαλουμένων τῆς μεγαθυμίας τοῦ ἔθνους. »Χρέας δὲ τυχούσης, καταφυγέτω εἰς τὴν στρατιωτι»κὴν Σχολὴν ἢ εἰς Βενσὲν, ἐν μέσῳ μήπω ἀπο»σκηρτησάντων στρατευμάτων, καὶ δοκιμασάτω δοκι»μὴν ὑπερτάτην.»

Ὁ Κ. Βιεστὰ ἐνεποίησε μὲν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ δὲν ἔπεισεν.

Ὁ Κ. δὲ Μορνάϋ εἶπε τῇ δουκίσσῃ νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Κ. Παγνὲρρὲ. Ἀλλ' οὗτος θεωρῶν τὰ πράγματα ὑπ' ὄψιν ὅλως διάφορον τῆς τοῦ Κ. Βιεστὰ, ὡμολόγησε τοῦτο ἄνευ δισταγμοῦ οὐδενός. Ἄλλως τε ἡ μὴ ἐντολὴ, ἣν ἀνεδέχθη ἀπὸ τοῦ Κ. Ὀ. Βαρρὼτ ἐπιβλέπειν ἐπὶ τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν τῆς δουκίσσης. Ὠφειλεν ἄρα νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὴν τῆς εἰς τὸ ἀμαρχεῖον μεταβάσεως, ἔνθα ὁ κίνδυνος ἦν προφανὲς καὶ ἔνθα οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑπεράσπισις δυνατή. Ἀφαλέστατον πάντων ἦν τὸ ἐφ' ὥρας τινὰς διατρίβειν ἐν τῷ Ἀπομαχείῳ καὶ τὸ ἀναμεῖναι τὴν ἔκβασιν τῶν πραγμάτων. «Ἀλλὰ φρονεῖς, ὅτι δὲν θέλουσιν ἔλθῃ »νὰ προσβάλωσιν ἡμᾶς ἐνταῦθα;» ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα. Ὁ Κ. Κουρταὶς, ὅστις συνεμερίζετο τὰ φρονήματα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Κ. Παγνὲρρὲ ἀπεκρίθη τὴν πικρίαν τῶν θλίψεων του· ἠλπιζεν εἰσέτι, ὅτι ὁ ἔγγονος αὐτοῦ κόμης τῶν Παρισίων ἤθελε γείνει δεκτὸς, ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀγγελία τῆς διακηρυχθείσης δημοκρατίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ἑαυτοῦ δυναστείας ἐξύπνησεν αὐτόν.

Ἔκαστον τῶν παρόντων ἀτόμων ἐφαίνετο τότε ἀσχολούμενον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ.— Ὁποία τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἀθλιότης! Σπάνιοι εἶσιν οἱ κατὰ τὸν δυσπραγῶν ἰσχυροὶ ἀναδεικνύμενοι! Σπανιώτεροι δὲ οἱ διαμένοντες πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι, μετὰ τὴν πτῶσιν.....

Ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεανς, ὁ κόμης τῶν Παρισίων καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ἐξῆλθον τοῦ μεγάρου τῶν Ἀπομάχων διὰ σμικρᾶς τινος θυρίδος ἐξαγούσης πρὸς τὸ βουλεβάριον. Ὁ Κ. δὲ Μορνάϋ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν δούκισσαν, ὁ Κ. Βιεστὰ τὸν δοῦκα τοῦ Νεμούρ, ὁ δὲ Κ. δ' Ἀραγὼν ὁδήγει τὸν κόμητα τῶν Παρισίων ἀπὸ τῆς χειρός. Δύο δὲ ὑπασπισταὶ εἵποντο. Διέβησαν τὸ βουλεβάριον μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 12 τῆς ὁδοῦ Μουσιοὺ (Monsieur), κατοικίας τῆς Κ. δὲ Μοντεσκιοὺ, ἥτις εἶχε προηγηθῆ αὐτῶν.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ δούκισσα καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ἀναβάντες ἐπὶ μονίππου ἁμάξης συνωδεύοντο ὑπὸ τοῦ Κ. δὲ Μορνάϋ, ὅστις ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λιγνὶ (Ligny), ὅπερ ἦν ἰδιοκτησία τοῦ Κ. Μοντεσκιοὺ.

Ἀναχωρησάσης τῆς δουκίσσης, ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ ἔμεινε μόνος ἐν ταῖς ὁδοῖς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Κυρίων Βιεστὰ καὶ δ' Ἀραγὼν, ἄνευ θεραπείας, ἄνευ ἀσύλου, μὴ γινώσκων τίνι τρόπῳ νὰ διασώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τῆς ἀπεχθείας τοῦ λαοῦ. Οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἔσπευσαν νὰ φιλοξενήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Βιεστὰ, κατὰ τὴν ὁδὸν Μαδάμ. Ἡ νὺξ ἐπελθοῦσα ἐπικρεμάτεν αὐτοὺς διὰ τοῦ σκότους της. Διαβαίνοντες δὲ δι' ἐρήμων ἐνοριῶν ἀφίκοντο ἀγνώριστοι.—Περίεργον ἐπεισόδιον τῶν ἀνθρωπίνων περιπετειῶν! Ὁ δοὺξ τοῦ Νεμοὺρ κατέλυσε τὴν νύκτα τῆς 24ης τοῦ φεβρουαρίου ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ, ἔνθα τὴν προτεραίαν ὁ Κ. Παγνὲρρὲ εἶχε κρυβῆ ἐκ φόβου τῶν ἀποτελεσμάτων ἑνὸς ἐντάγματος συλλήψεως..... Σήμερον σοῦ, αὔριον ἐμοῦ, φίλε δέποτε ἑνός.....

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΦΟΝΟΣ ΕΚ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΣ.

Γέρων τις ἄγων τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, καὶ ὀνομαζόμενος Ἰωάννης Γουλιέλμος, ἀπεβίωσεν τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν ἐνώπιον τῆς ἀστυνομίας κατηγορούμενος, ὅτι ἐφονεύσεν ἐκ προμελέτης μόνον τὸν καλόκαιρον Γουλιέλμον Νουαϊτ.

Καὶ κατὰ πρώτον μὲν ἐξετάσθη ἡ μητὴρ Ἰωάννα Σαὶ, χήρα ἐπιδόξα, ζῶσα μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου αὐτῆς, ἀγόρου τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐμφανεσάσα ὑπόπτεον τοῦ Γουλιέλμου Νουαϊτ, καὶ ἀπὸ 13 ἤδη μηνῶν ἐζήτει συχνὰς παρ' αὐτοῦ ἐπισκέψεις. Πεφοβεῖτο δὲ τὰ ἀκόμματα διὰ τὸν γάμον αὐτῶν φρουήματα, καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν σαββάτον, ἀφοῦ ἐθεπάτησαν περὶ τὸν 2 ½ Μ. Μ., ὁ Νουαϊτ ἔξελθε τὸν οἰκίας καὶ ἐπανῆλθε τὴν ἑσπέρον περὶ τὴν ἕν ὥραν. Μετὰ κρίσεων δ' ὀργῆς ἔκει ὁ Ἰωάννης Γουλιέλμος, καὶ ἔκαμεν τὴν Ἰωάννα νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως ὁμιλήσῃ αὐτῇ, ποιοῦσα, ὅτι ἔχομεν ἀπόλυτον κρίσιν, ὡς καὶ διαφόρους κιρσοὺς. Ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ὁ Γουλιέλμος εἶπε

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΛΑΧΩΛΤ.

Ὁ κόμης Φλαχωλτ Δελα-Βαλλιαρδερῆ, ὁ πρεσβυς τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γαλλων, ὁ ἀντικαταστήσας τὸν κόμητα Δε Περιγνύ παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου, ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὴν 20 ἀπριλίου 1783. Διπλωμάτης ἐπιδέξιος, φίλος ἐπιστήθιος καὶ γαμβρὸς τῆς Νεαπολεωντείου οἰκογενείας, ἀνεδέχθη κατὰ τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπηρεσίαν οὐχ ἧττον ἐπίδοξον καὶ ἐπίμοχθον παντὸς ἄλλης ὑπευθύνου ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς πατρίδος του ὑπηρεσίας.

Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, στρατηγὸς ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ ἐπὶ τῆς μοναρχίας τῶν Βουρβώνων, ἐκαρατομήθη ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως· ἡ δὲ μήτηρ του, διακεκριμένων προτερημάτων καὶ παιδείας γυνή, εἶχε φύγει ἐν Ἀγγλίᾳ· ὁ νέος ὅθεν Φλαχωλτ, ὡς πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι Γαλλοι, ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα τῆς παιδείας αὐτοῦ στοιχεῖα εἰς Ἀγγλίαν. Δεκαπενταετὴς δὲ γενόμενος κατετάχθη εἰς σῶμα τι Γαλλων ἐθελοντῶν καὶ συνώδευσε τὸν πρῶτον ὑπατον εἰς τὸ πεδίον τοῦ Μαρέγγου. Περιερρέθη δὲ καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μάχας τῆς Αὐτοκρατορίας, οἷον εἰς Αὐστέλλιτς, Φρήλανδ καὶ Βαγγραμ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐχρημάτισεν ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Μουράτου, τοῦ Βερθιέ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ δὲ 1813 ἐπροβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ ἕνεκα τῆς εἰς τὴν κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκστρατείαν ἀριστης αὐτοῦ διακυβερνήσεως· κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ ἔτος μετὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν μάχην τῆς Δρέσδης εἰς τὸν βαθμὸν ταγματάρχου μετὰ τοῦ τίτλου κόμητος. Περιερρέθη δὲ καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Βατερλῶ. Κατὰ δὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἑκατονθημέρου δυναστείας δυναστείας ὑπεστήριξε σταθερῶς τὸν Λουκιανὸν Βοναπάρτην, συνκηρυχθὲν ὑπὲρ τῶν διακωμάτων Ναπολέοντος τοῦ Β'. Τὰ πολλὰ στρατιωτικὰ αὐτοῦ προτερήματα περιποίησαν αὐτῷ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ καταχθῇ τὸ ὄνομά του ἐν τῷ μακρῷ καταλόγῳ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατηγῶν, ὧν τὰ ὀνόματα εἶσιν ἀναγεγραμμένα ἐπὶ τῆς θριαμβευτικῆς ἁψίδος τῆς κοσμούσης τὰ Ἠλύσια πεδία τῶν Παρισίων. Ἡ πτῶσις τῆς Αὐτοκρατορίας συνεπήγαγε καὶ τὴν ἐπί τινα χρόνον καταστροφὴν τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος· διὰ δὲ τῆς μεταβολήσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ εἶχε αὐτὸν ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ εἰς τὸν περίφημον ἐκείνον τοῦ ἐξοστρακισμοῦ διάταγμα τῆς 21ης ἰουλίου, διετέλεσε ὁμοῦ ἐπίσημος νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ὅπου θὲν ἐπανῆλθε πρὸ τοῦ 1827. Καὶ μόλις κατὰ τὸ 1830 ἐπανῆλθε τὰς στρατιωτικὰς καὶ γερουσιαστικὰς θέσεις του. Κατὰ δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ διατριβῆς του ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινὶν Ἐφραστόνκη, τὴν μονογενῆ θυγατέρα καὶ μόνην κληρονόμον τοῦ δικαιεκφανοῦς ἀρχιναυάρχου Ἠλρδ. Κεθ. Τὸ σταδίον τῆς πολιτικῆς ἔθνους τοῦ κόμητος μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Γαλλίαν ἐστάθη ἐπίσης ἐνεργητικὸν ὡς τὸ τῆς στρατιωτικῆς. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ δὲν ἔλαβε μὲν συχνὰ, ἀλλὰ συστήματος παντοτε κ. ψέφος του ἐφίρπετο ἐνάντιον τῶν περιοριστικῶν τῆς ἐλευθερίας νόμων. Διωρίσθη δὲ κατὰ πρῶτον εἰς Βερολῖνον, καὶ εἰς Βιέννην διέτριβε ὡς τοιοῦτος ἀπὸ τοῦ 1842—48. Ἐπὶ Φιλίππου ὅτο προσκολλημένος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐμαλίας, ὅτε ἐτιμήθη διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Λεγιῶνος τῆς τιμῆς. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ναπολεωντείου δυναστείας, ψυχικὰ τῷ λόγῳ, ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθῇ εἰς τὴν Γερουσίαν, καὶ ἔκτοτε ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφοσιωμένων τῷ Ναπολέοντι καὶ τῶν ἐντιμοτέρων διαστωτῶν αὐτοῦ. Ἀπέθανε δὲ τὴν χθὲς τὸν πρόσθιον πυρὰ τῇ Βασιλίσσῃ τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τῆς 10ης δεκεμβρίου τοῦ 1860.

Η ΑΥΤΟΥ ΕΞΟΧΟΤΗΣ Ο ΚΟΜΗΣ ΦΛΑΧΩΛΤ.

Η ΒΗΡΥΤΟΣ.

Ἡ Βηρυτὸς εἶναι πόλις παραθαλάσσιος τετειχισμένη, κειμένη εἰς κόλπον τινὰ τῆς Μεσογείου, 57 μίλια μακρὰν τῆς Δαμασκοῦ καὶ τρία μίλια ποροτόνον τοῦ ἀκρωτηρίου Βεϋρούτ. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀμφισβητεῖται, ὑπ' ἄλλων μὲν ὑπολογιζόμενος ἐκ 12 χιλιάδων, ὑπὸ δὲ τοῦ Μουρρὲ ὡς ἀναβαίνων εἰς 45,000, ἐξ ὧν τὸ τρίτον Μουσουλμάνοι, τὰ δὲ δύο τρίτα Χριστιανοί, Ἰουδαῖοι καὶ ξένοι. Ἡ περιφέρεια τῶν τειχῶν αὐτῆς εἶναι τριῶν μιλίων, τὰ δὲ ἐξ τούτων προάστεια ἰσομετρεῖθη τῇ πόλει. Ὁ λιμὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπερασπιζόμενος ὑπό τινος μόλυ

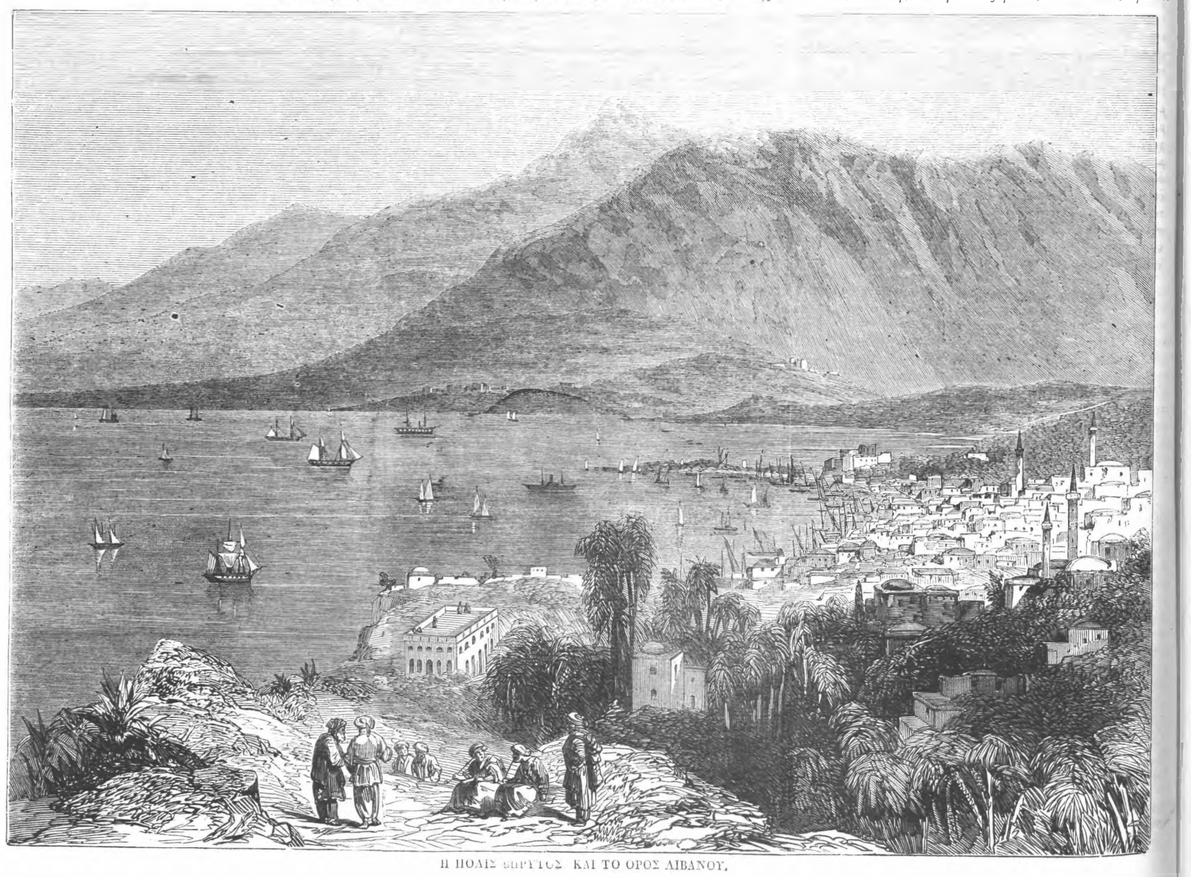

Η ΠΟΛΙΣ ΒΗΡΥΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΡΟΣ ΛΙΒΑΝΟΥ.

χρησιμεύει μόνον διὰ μικρὰ πλοῖα, τὰ δὲ μεγάλα ἀγκυροβολοῦσι πέραν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ εἰς ὕδατα βάθους 6—11 ὀργυιῶν. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸ 1840 ἔξωσαν οἱ Ἄγγλοι διὰ τῆς βίας τοὺς κατέχοντας αὐτὴν τότε Αἰγυπτίους.

Κατὰ τὰ τελευταῖα τρομερὰ συμβάντα ἐν τῇ Συρίᾳ οἱ κάτοικοι τῆς Βηρυτοῦ Μαρωνῖται πτοηθέντες ἀνεχώρησαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, οἱ δὲ κάτοικοι Εὐρωπαῖοι κατέφυγον εἰς τὰ πολεμικὰ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα τίνι τρόπῳ ὁ Κ. Μουρὲ περιγράφει τὴν πόλιν ταύτην·

«Ἡ θέα, λέγει, τῆς θέσεως τῆς Βηρυτοῦ καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ὡραία· τὸ ἀκρωτήριον, ἐφ' οὗ κεῖται, εἶναι σχήματος τριγωνικοῦ. ἡ κατὰ κορυφὴν γωνία τοῦ ὁποίου ἐπεκτείνεται ἐπὶ τρία μίλια εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ ἡ βάσις αὐτοῦ ὁρίζεται ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου, ἐκ δὲ τῶν πλευρῶν ἡ μὲν δυτικονότιος εἶναι ἀμμώδης, ὁμοιάζουσα ἔρημον, ἡ δὲ δυτικοβόρειος ὅλως διάφορος. Τὸ παραθαλάσσιον σχηματίζεται ἐκ σειρᾶς ἀτάκτων καὶ βαθέως διεσχισμένων βράχων, παριστανόντων μυρίας ἀλλοκότους μορφάς. Ἐδῶ βλέπει τις σπήλαια βαθέα καὶ σκοτεινὰ, ἐντὸς τῶν ὁποίων κυλίονται τὰ κύματα μετὰ βρηχυθμοῦ μακρόθεν ἀντηχούσης βροντῆς, ἐκεῖ ἀπορρώγες, βράχοι μεμονωμένοι καὶ μεγάλα βάραθρα, περὶ τὰ ὁποῖα ὁ λευκὸς ἀφρὸς τῶν κυμάτων ἀναπηδῶν εἰς ὕψος σχηματίζει ὑετὸν, οὗ αἱ σταγονες προσβαλλόμεναι ὑπο τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἀπαστράπουσιν ὡς ἀδάμαντες, ὄπισθεν δὲ τῶν βράχων τούτων τὸ ἔδαφος ἀνυψούμενον βαθμηδὸν ἐπὶ ἓν μίλιον ἀφικνεῖται εἰς ὕψος 200 ποδῶν, ἀνὰ μέσον δὲ τοῦτοιούτου παραθαλασσίου κεῖται ἡ πόλις, κατ' ἔμπροσθεν μὲν συγκειμένη ἐκ πυκνῶς συμπεπηγμένων οἰκιῶν, περικυκλουμένων ὑπὸ ἀθλίου παλαιοῦ ἑτοιμορρόπου τείχους, καθ' ὄπισθεν δὲ μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ὑψωμάτων ὑπὸ πλήθους ἐπαύλεων ζωγραφικωτάτων καὶ ἀγροκηπίων πολυδένδρων, ἐπεκτεινομένων εἰς μῆκος ἐπ' ἀμφότερα δεξιά τε καὶ ἀριστερά· πορρωτέρω δὲ τούτων φαίνονται τὰ δάση τῶν σηκομορέων, καλύπτοντα ὅλας τὰς ἀνωφερείας καὶ κατὰ διαστήματα ποικιλούμενα διά τινων ὡραίων φοινικῶν καὶ πενθίμων κυπαρίσσων.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

»Ἡ παλαιὰ πόλις, κειμένη παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, κατακλύζεται ἐνίοτε ὑπὸ θαλασσίων ὑδάτων ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, προερχομένης ἀπὸ τοῦ βορρᾶ. Ὁ μικρὸς αὐτῆς λιμὴν κεῖται μεταξὺ ἑνὸς προέχοντος βράχου καὶ ἑνὸς μεμονωμένου πύργου. Τὰ τείχη τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἦσαν στερεὰ, εἰσὶ τὴν σήμερον ἄχρηστα, παρεμποδίζοντα δὲ μόνον τὸ ἐμπόριον, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι ἀδιαφοροῦσιν. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἰσι στεναὶ, σκοτειναὶ, βορβορώδεις, κακῶς ἐστρωμέναι, ὄρθιαι καὶ σκολιαὶ, αἱ οἰκίαι λιθόκτιστοι, ἔχουσαι αἱ ὑψηλότεραι ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν θέαν μεγαλοπρεπῆ, περιλαμβάνουσαν τὸν κόλπον τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, τὰς διακεκομμένας ἀκτὰς, τὰ διάφορα ἀκρωτήρια, τὴν σεμνοτρεπῆ κορυφὴν τοῦ ὄρους Λιβάνου, τὰς ἀγρίας αὐτοῦ φάραγγας. τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοῦ πιτυῶνας, τὰς ἐπ' αὐτοῦ πολυαρίθμους κώμας, τὰ ἔχυρὰ αὐτοῦ μοναστήρια καὶ τὰς χιονοσκεπεῖς αὐτοῦ ἀκρωρείας, ἐφ' ὧν ἐπαναπαύονται νέφη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ ὑψηλοτέρα τοῦ πατριωτισμοῦ· ὁ ὑπὲρ πατρίδος θυσιάζων ἢ θυσιαζόμενος πάντοτε μετὰ ταῦτα ἐκτιμᾶται παρ' ὅλοις τοῖς ἔθνεσι παρ' ὅλων τῶν ἱστοριογράφων ὡς μέγας εὐεργέτης τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ὡς προστάτης τῶν συγχρόνων του, ὡς ἄξιος κληρονόμος τοῦ ὀνόματος τῶν ἐνδόξων τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἡρώων. Εὐγενές τι ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γνησίου πατριώτου, ὅπερ χαρακτηρίζει αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ἀδιάφορον ποία ἡ κοινωνικὴ θέσις αὐτοῦ· ἀρκεῖ νὰ ἦναι εἰλικρινὴς καὶ δὲν δύναται ἡ νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῆς λοιπῆς κοινωνίας, καθότι, διανοητικῶς περιστρεφόμενος ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ, πρὸς μόνον τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος παραδίδεται εἰς πράγματα, ἀπομακρυνόμενος τῶν μικροῤῥαδιουργιῶν καὶ τῶν ἀκάρπων κενῶν φράσεων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, αἵτινες χρησιμεύουσι μᾶλλον ὡς χρώματα τοῦ χαμαιλεοντείου αὐτῶν χαρακτῆρος ἢ πρὸς πραγματικήν τινα κοινὴν ἢ ἰδίαν ὠφελειαν. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι μετὰ τέρψεως οὐ μικρᾶς θέλουσιν ἰδεῖ σήμερον ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα ἑνὸς τῶν τοιούτων σπανίων ἀνδρῶν, ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες πολυταλάντως ἐπροίκισαν αὐτὴν μὲ σχολεῖα, βιβλιοθήκας καὶ ὅπλα, τοὐτέστι τοῦ ἐν Πετρουπόλει κυρίου Δ. Βερναρδάκη. Ἂν σήμερον μύριοι ἑλληνόπαιδες εὐλογῶσι τῶν Ζωσιμάδων καὶ Καπλανῶν τὰ ὀνόματα, ἔτι πλέον οἵτε τῆς δουλης καὶ ἐλευθερας Ἑλλάδος θέλουσιν εὐλογεῖ τὰ τοῦ Σίνα καὶ Βερναρδάκη.

Τὴν εἰκόνα τοῦ περικλεοῦς τουτου ἀνδρὸς παραθέτοντες σήμερον, οὐδεμίαν προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν βιογραφίαν, καθότι καὶ τούτου ἡ βιογραφία εἶναι ὡς

Η ΓΥΝΗ ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΡΧΗΔΩΝ. (Ἴδε ἐπ σελ.)

ἥρῳσιν πλείστων εἰκαταστάτων Ἑλλήνων ἀπλουσάτη τοῦτ' ἐστί· «Καταπαλεύσαντες μὲ τοὺς δαίμονας, τὰ τελώνια καὶ τὰς προλήψεις τῆς τουρκοκρατείας, ἐξέλθον νικηταί, ἐξέλθον ἄνδρες ἐλεύθεροι, ἀπεδημήσαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐθησαύρισαν διὰ τῆς αὐτοῦ τυχούσης ἱκανότητος.» Τοιαύτη εἶναι ἡ βιογραφία πάντων σχεδὸν τῶν πλουσίων ὁμογενῶν, πλὴν ὁ τοῦ κυρίου Βεριαρδάκη βίος ἐξέρχεται τοῦ γενικοῦ κανόνος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς λαμβάνει, οὕτως εἰπεῖν, πολιτικὸν τινα χαρακτῆρα καὶ γίνεται γνωστὸς εἰς τὸ Παν-ελλήνιον διὰ τοῦ ἐξιδιασμένου αὐτοῦ πατριωτισμοῦ, διὰ τῶν μεγαλεπηβούλων ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος σχεδίων του, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρξατο ἐκκενῶν τοὺς θησαυροὺς του ὑπὲρ αὐτῆς. Πλείστοι ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ἐπλούτησαν καὶ ὑπερπλούτησαν, πλὴν ὁ πλοῦτος αὐτῶν ἐχρησίμευσε μᾶλλον, ἵνα γίνωσιν ἔτι ἀσήμαντοι ἢ ὅτι ἦσαν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πλούτου αὐτῶν. Εὐδαίμων καὶ τρισευδαίμων ἡ Ἑλλὰς, ἀν καὶ ἄλλα ὡς τὸν Βερναρδάκην γενήσῃ τέκνα· τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς τότε οὐδεμία ἀνθρώπινος χεὶρ θέλει ἐυνηθῆ νὰ κατακρατήσῃ.

Η ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑι ΚΑΡΧΗΔΩΝ.

Ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ Καρχηδὼν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἀπεκάλουν Νέαν Καρχηδόνα, ἀποικία αὐτῆς τῶν Καρχηδονίων, πόλις παροιμιώδους, πρότερον τοῦ νοτιοανατ. τῆς Ἱσπανίας, κεῖται εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Μουρκίας εἰς ἀπόστασιν ὁλίγων λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀλικαντῆς πρὸς δυσμὰς, ἐπὶ τῆς κατωφερείας λόφου καὶ μικροῦ πεδινοῦ ἐπεκτεινομένης μέχρι τοῦ λιμένος, ὅστις εἶναι ὁ ἀρίστος τῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ, ὡς παρομαρτυροῦσι ἀπὸ παντὸς τῶν ἀνέμων ὑπὸ ὑψηλοῦ τινος κολωνοῦ αὐτοῦ, καὶ ὁπόσ τινος πρὸς τὸ ὀπτικὸν μέρος ὑψοῦται τετειχισμένος, ὡς τετειχισμένη εἶναι καὶ ἡ πόλις αὐτή. Ὁ λιμὴν οὗτος συγκεικοινεῖ μετὰ τοῦ παρεκεῖ Σαγούρα διὸ τῆς διώρυγος Ἀφρας. Ἀνακαλύψαντο δ' ἐκ νέου πρὸ τινων ἐτῶν ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ὀπτικὰ τοῦ πάλαι οἰ Καρχηδόνιοι ἐνέιροτο μεταλλεῖα αὐτῆς. Ἡ Κορχηδὼν αὕτη, κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τὸ 210 π. Χ., καθ' ἣν ἐποχὴν κατὰ τὴν ναυτοιλίαν τοῦ Λιβίου ἦτο ἡ πλουσιωτέρα πόλις τοῦ κόσμου, κατεδηρίσθη ἀκολούθως ὑπὸ τῶν Γόθων· ἡ δὲ σημερινὴ αὐτῆς ἐπίκμασις ἀρχεται ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Β'. Περιέχει δὲ κατοίκους 33,000, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι εἰσὶν ἁλιεῖς θύνων, σχοινοποιοὶ καὶ κατασκευασταὶ κανιδόπωνα. Σιδηροδρομικὴ δὲ γραμμὴ ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης ἐνωμένη μετὰ τῆς γραμμῆς τῆς Ἀλικαντῆς κατὰ τὸ Ἀλβασ.τον, παρέχει αὐτῇ εὐδεῖαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς Μαδρίτης.

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΝ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ ΒΙΚΤΩΡΙΑΝ ΕΙΣ ΚΑΝΑΔΑΝ.

Ἐκ τῶν ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθμὸν 200 καὶ 201 σελ'σι δύο εἰκονογραφιῶν, ἡ μὲν παρίστησι τὴν τελεστὴν, καθ' ἣν ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας κατὰ τὴν εἰς Καναδᾶν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ τὸ 1860 ἔθεσε τὸν τελευταῖον ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς γιγαντιαίας στήλης, ἐφ' ἧς βαίνει ἡ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου κυλινδρικὴ γέφυρα Βικτορία, ἡ δὲ τὴν κατὰ συνέπειαν προσαχεῖσα τοῦ τελευταίου ἤλου ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ.

Ἀποβὰς ὁ πρίγκιψ τὴν 23ην αὐγούστου 1860 εἰς Μοντρίλιν τοῦ Καναδᾶ, διηυθύνθη κατὰ πρῶτον μὲν εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἔκθεσιν, ἣν καὶ ἠνέῳξεν· ἀκολούθως δὲ μετέβη εἰς τὸν μεγάλον σιδηρόδρομον Τρούγκ, ὅπου μέγα πλῆθος θεατῶν περιέμενεν, ἵνα ἴδῃ τὴν κατάθεσιν τοῦ τελευταίου ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς στήλης τῆς γεφύρας Βικτωρίας. Παρὰ τῇ θέσει τῆς γωνίας, εἰς ἣν ἔμελλε νὰ τεθῇ ὁ λίθος, ἦν ἐγειγερμένον σανίδωμα, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ὁ λίθος. Ἀναβὰς δὲ ὁ πρίγκιψ μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, ὁ ἀρχιτέκτων τ[illegible] γεφύρας Κ. Ὄδηης προσήνεγκε τῷ πρίγκιπι ἀργυροῦν μυστρίον· καὶ τὸ μὲν ἀναγκαῖον μίγμα τοῦ γύψου ἦτο ἤδη ὑπεστρωμένον, οὐχ ἧττον ὅμως λαβὼν ὁ πρίγκιψ ἀλίγον ἔτι ἐπὶ τοῦ μυστρίου διεσπάρτισεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἤδη ἐστρωμένου, εἶτα, κατενεχθέντος τοῦ λίθου, ἔπλιξεν αὐτὸν τρὶς διὰ ξυλίνου σφυρίου. Συντελεσθέντος δὲ τοῦ ἔργου, ζητωγραυγαὶ ἀνηγέρθησαν ἀπανταχόθεν.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρίγκιψ, ἀναβὰς ἐπὶ σιδηροδρομικῆς ἁμάξης, εἰσῆλθε τὸν κυλινδρικὸν σωλῆνα μέχρι τοῦ κέντρου, ὅπου πεξεύσας προέβη ἐκ μιᾶς θυρίδος τοῦ κεντρικοῦ πύργου, ἵνα κατοπτεύσῃ τὸν κάτωθεν ῥέοντα ὁρμητικὸν ποταμὸν, περιεργάσθῃ δὲ καὶ τὰς ἐξωτερικὰς πλευρὰς τοῦ κυλίνδρου, τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἑκατέρωθεν ἄκρα ἐφαίνοντο ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως, ὡς λήγοντα εἰς λεπτοὺς μεταλλίνους καλάμους. Δὲν ἐξεπλάγη δὲ τοσοῦτον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, ὅσον διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας τοῦ ὅτι τοιοῦτόν τι ἦτο κατορθωτόν.

Ἐνταῦθα τέσσαρες ἥλοι εἶχον ἀφεθῆ ἀπροσήλωτοι, τοὺς τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων τότε προσήλωσαν δύο ἐργάται, τὸν δὲ τέταρτον ἀρμηρὸν τοῖτον αὐτὸς ὁ πρίγκιψ. Καὶ τοῦτο δὲ τοῦ ἔργου συντελεσθέντος, ὅλη ἡ συνοδία ἐπεραιώθη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σωλῆνος, ὅπου ὁ Κ. Ἐλακσελ, ἐν ὀνόματι τῆς ἑταιρίας τοῦ μεγα ου Τρουγκ, προσήνεγκε τῷ πρίγκιπι ὡρσῖον χρυσοῦν μετάλλιον πρὸς ἀιάμησιν τῆς πράξεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.—Ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἀπεβίβασθη εἰς Αἴγυπτον τὴν 1ην τοῦ λήγοντος μηνὸς, ὅπου ὁ ἀντιβασιλεὺς ὑπεδέχθη αὐτὸν, ὡς διάδοχον τοῦ βασιλικοῦ στέμματος, λίαν εὐμενῶς. Ὁ πρίγκιψ αὐτὸς ἐπεσκέφθη τὰς πυραμίδας καὶ ἀκίδη ἀδιάβατος εἰς τὴν μεγάλην, ὅπερ ἐδόκει εἰς Ἀραβὰς ἐξεπλήττησαν. Διὰ τοῦ τηλεγράφου δὲ μανθάνομεν, ὅτι τὴν 13ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ πρίγκιψ ἀφίκετο εἰς Σουὶς, διευθυνόμενος πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

Ο ΙΣΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ. — Κατ' ἐπιστολὴν τινα ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἔτο εἰς Καιρον περὶ τὰ μέσα τοῦ λεξάντος μηνὸς. Ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης ἔκαμε συμφωνίαν μετὰ τῆς ἑταιρίας, τῆς ἀναλαβούσης τὸν τοῦτο τὸ ἴσθμοῦ τοῦ Σουὲζ, ἵνα χορηγήσῃ 30,000 ἀνθρώπους διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ ἐργασίας ὑπὸ τὸν ὅρον, ἵνα ἡ ἑταιρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ θῆρ εἰς τὴν κιβέρνησιν μηνιαῖον μισθὸν 40 φραγ. θ' ἕκαστον ἄτομον. Ὁ πασσᾶς ὁὰ πληρώσῃ αὐτοὺς ὡς στρατιώτας κατὰ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἐρρωσίαν ἑκάστου καὶ ἀμέσως ἤρχισε καὶ ἡ συλλογὴ, ἡ μᾶλλον ἡ γραταλογία τῶν 30,000 ἀνθρώπων, οἵτινες λαμβανονται ἐκ τῶν χωρίων. Μέχρι τοῦθε, ὡς λέγεται, ἐχορηγήθησαν 10,000 ἀνθρ. καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ συμπληρωθῇ ὁλόκληρος ὁ ἀριθμὸς. Ἡ ἑταιρία αὕτη ἐμεσίθωσε ἐπίσης, δοκθεῖσα καὶ συνδρομῇ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἀντιβασιλέως ὁλόκλα κασὶς, ἤτοι ἀσκᾶς δυνασταὶς πρὸς 500 γρόσια ἕκαστον ἐξ αὐτῶν κατὰ μῆνα, ἵνα κατοικῶσιν ἐνθα ἐνεργοῦνται αἱ ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ καὶ διανέμωσι τὴν δικαιοτάτην καὶ τιμωρῶσι τὴν ἀδικίαν μεταξὺ τῶν σίγματῶν ἐργατῶν. Ἡ ἑταιρία ἐπιστατεῖ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ καὶ σχολεῖα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν εὐσωπαίων καὶ ἀρκῶν νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ ἑταιρία λέγεται, ὅτι ἐξέτασε τὰς ἐργασίας τῆς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς κοιλοειδοῦς τοῦ Νείλου, ἐνθα ἠγόρασε σλλς 3,000 ἄκρων γῆς πρὸς τοῦς 19,000 ἄκρων σχεδὸν, ἅτινα ἠγόρασε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρὰ τοῦ ἀνεῖσαι. ως.

Κατὰ νεωτέρας ἐπιστολὰς ἐξ Ἀλεξανδρείας αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἰσθμοῦ ἐνεργοῦνται μετὰ μεγάλης θαυστηριότητος καὶ ἐλπίζουσι, ὅτι ταχέως θ' ἀποπερατωθῇ καὶ ἡ διώρυξ αὕτη, ἅτις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἔτο ζήτημα σπουδαῖον εἰς πόλεις εὐδωκιαιὰς κυβερνήσεις, αἵτινες πολλαχῆς καὶ πολυτρόπως ἐσχολίζοσν τὰ ἐντεῦθεν προκύψοντα ἀποτελέσματα. Αἱ συγκομιδαὶ ἐλπίζονται, ὅτι ἔσονται εὐσοίσαι. Τὰ νέα γεννήματα εὑρίσκονται εἰς ἐξαίρετον κατάστασιν καὶ ἀβαθκουρεύεται ὑπόρχονται μεγαλαι ἐπιτυχίας.

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ.— Τὸ ζήτημα περὶ ἑνώσεως τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ χωρῶν ἤρχισε νὰ λαμβάνωσιν ὑπὸ σπουδαιότερον ἔποψιν ἀπο τῆς τελευταίας ἀγγλοαμερικανικῆς διαφορᾶς περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Τρέντ ἐν τε τῇ Ἀμερικῇ καὶ τῇ Μ. Βριττανίᾳ. Διὸ σύβρομα ἤθον ἐνταῦθα ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἵνα συσκεφθῶσι περὶ τούτου μετὰ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰδικῶν προσώπων καὶ ἐσχάτως συμβούλιε ἐπὶ σημβουλῶν ἐγέωντο καὶ πολλαχῆς συνεξήτησαν τὴν τηλεγραφικὴν συμκοινωνίαν τῶν δύο αὐτῶν χωρῶν. Τὴν παρεδούσαν δὲ παρατκευὴν πολυμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἀτλαντικῆς τηλεγραφικῆς ἑταιρίας ἐπεσκέφθη τὸν λόρδον Παλμερστῶνα κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ Πεκαδίλλη κατοικίαν αὐτοῦ, ἵνα διακοινώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς περὶ νέας ἐπιχειρήσεως εἰς ἔνωσιν τῶν Ἠωμένων Πολιτειῶν μετὰ τῆς Μ. Βριττανίας διὰ τηλεγραφου καὶ ζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς κυβερνήσεως. Ὁ λόρδος Παλμερστῶν ὑπεδέξατο μετὰ μεγάλης φιλοφροσύνεως τὴν πολυμελὴ ἐπιτροπὴν καὶ παρεδέχθη, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος καὶ λίαν χρήσιμος τοιοῦτος ἀτλαντικὸς τηλέγραφος, τὴν συνεδούλευσεν, ἵνα καθυποβαλῇ τὰς προτάσεις ἐγγράφως εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἥτις ἀμέσως θὰ τὰς λάβῃ ὑπ' ὄψιν.

ΑΛΕΞΙΠΥΡΟΣ ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.— Ἡ τέχνη τοῦ ἀναπνέειν πῦρ, τοῦ προφυλάττειν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα κατὰ τῆς θερμότητος τακομένων μετάλλων ἢ πεπυρακτωμένου σιδήρου καὶ τοῦ καθιστάνειν ξύλινα οἰκοδομήματα ἄκαυστα ὑπὸ πυρὸς φαίνεται, ὅτι ἦτο ἐν χρήσει ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Διακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ ὁ Κύπρος ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν ἐπακοστάτων θοῦλων, διότι ἀνέπνεε πῦρ καὶ καπνὸν ἀπο τοῦ στόματος τοῦ καὶ ὁ Βαρρχέβλος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπακοστατοστάκτων Ἰουδαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ, ἤξίοι ὅτι ἦτο ὁ Μεσσίας ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἐξεμπὲ φλόγας ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Αἱ εἴρεια τῆς Δίκνας Παρασάς ἐν Καπαδοκίᾳ, ὡς ὁ Στράβων λέγει, ἐκτήκανο δημόσιον σεβασμὸν· κεθοτὲ ἐπιρατκεύον ἐπὶ ἀνκμένων ἀνθράκων καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον ἡ οἰκογένεια Ἰρπὶ ἔχαιρε τὴν κληρονομικὴν ἰδιοκτησίαν ἐκείνων τῶν ἀκαυστον, ἣν ἐξετίθετο ἑτησίως ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ ὄρους Σορράκτος. Ὁ Παχύμερος διαγράφει, ὅτι εἶδε πολλοὺς κατηρομένους ἀποθειλνόντας τὴν ἀθωότητα αὐτῶν διὰ ἄθμου πεπυρακτωμένου σιδήρου καὶ τῷ 1065 οἱ καλόγεροι ἐπήγοντο ὡς μαρτυρίαν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Ἀνῆρσν γέροντά τινα, ὅστις ὑφίστατο ἀθλαθὸς ζέον ὕδωρ καὶ ὅτι ἐπίστες, ὡς οἱ αὐτοὶ αἰδέσιμοι ἀναφέρουσιν, ἀπὸ τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος, ὅπου εἰζόν θερμάνει τὸ ὕδωρ πλέον τοῦ συνήθους! Ὁ Σύλλας δὲν ἠδύνατο νὰ πυροπλήξῃ τὸν ξύλινον πύργον τὸν ἐγερθέντα ἐπὶ τοῦ Πειραιῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου· καὶ ὁ Καίσαρ δὲν ἠδύνατο νὰ κάυσῃ τὸν λαρίκιον πύργον, ὅστις ἀναφιβόλως κατεσκευάσθη ἀλεξίπυρος δι' ἀκαλύτου συστήματος. Ἡ χρῆσις χρωμάτων ἀνθρωπίνων, ἡ κατάστασις τοῦ τακτοῦ μετάλλου τοῦ Δοφκέτου, ὅπερ τάκεται ἐν μικρῷ θερμότητι καὶ ἡ ἐπίθεσις εἰς τοὺς πόδας κατωκλίστρων ἐξ ἀσβέστου (asbestos) ἡ κατοῦρεῖς τοῦ θέρματος δ' ἀνκλείμενης στυπτηρίας ἦσαν τὰ πρὸς τοῦτο μέσα τῆς τέχνης ταύτης. Καὶ ταῦτα κατὰ τὴν Ἀρχαικὴν Βρεττανικὴν Ἐπιθεώρησιν.

ΤΟ ΞΥΛΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ. — Τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, γενικῶς πιστεύεται, ὅτι κατεσκευάσθη ἐκ τεσσάρων εἰδῶν ξύλων, σημαινόντων τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς ἢ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἀλλὰ δὲν συμφωνοῦσι ποῖα ἦσαν τὰ τέσσαρα ταῦτα εἴδη, ἢ ποῖαι θέσεις ἕκαστον αὐτῶν κατέχει καὶ ποῖον μέρος συπιπροτάσεως. Τοῦς λέγουσι, ὅτι τὰ τέσσαρα ἀθάνθρωπα ξύλα ἦσαν ὁ φοινὶξ, ὁ κέδρος, ἡ ἐλαία καὶ ἡ κυπαρισσος, ἐξ οὗ ὁ στίχος,

«Ligna crucis palma, cedrus, cupressus, oliva.»

Ἀντὶ τοῦ φοίνικος κατ' τὰς ἔνιαυς τινὰς ἀξιοῦσιν, ὅτι ἡ τιμὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν πεύκην καὶ τὴν πεῦρν, ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁλόκληρος κατεσκευάσθη ἐκ δρυός. Ἐν τοῖς μοναστηρίοις τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ Κουρζόνος ἀκουστοκομεν, ὅτι ὁ κέδρος ἔκοπε ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐξήρθη ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς μετὰ ταῦτα κλεθείσης Λίμνης Βεθέσδα· ὅτι περὶ τὸν χρόνον τῶν παθῶν τοῦ εὐλογημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ξύλον ἔπιπεν ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μετεχειρίσθησαν αὐτὸ διὰ τὰ ὀρθὰ μέρη τοῦ σταυροῦ. Ἀλλὰ πάλιν παρατίθεται, ὅτι τὸ ξύλον ἦτο ἐκ πεύκου, ἐξ οὗ τινος τὰ φύλλα ἔκοπτε ὁ ἀνθρωπος τρέμοντα.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.—Πολλοὶ ὑποθέτουσι, ὅτι ἡ κρεμάσθη ὁ Ἰούδας, ἐν οὗ Ἰούδας ἐκόπασεν ἑκοῦσι, κατ' ἄλλους δὲ ἐκόπη ὑπὸ τῶν ἀνθρ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ὀλίγοις ἡμέραις ἀπὸ τῆς φυλῆς αὐτῆς τῶν ἀρμακιῶν. Σωχνάκις ἐσκεπτόμεθα, ὅτι ρόδις πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχε σπαρῇ τὸ φυτὸν αὐτὸ, καὶ ὅλα τὰ μυστοκίας αἱ γαλαὶ ἔρθασαν κυλόμενοι εἰς ὃν τόπον ἐσπάρη· καὶ, εἰ καὶ οὐδεμίαν ἀπορίαι ἔσχάν, αὐτοὶ διανρίνουσιν ἐκχώνοσιν τὸν σπόρον ἐκ μέσου τῶν ἄλλων σπόρων. Πρὸς δοκιμὴν ἐσπάρη μόνον ἐν τῷ κέντρῳ γάστρας τεθειεισθῆς ἐν τῷ μέσῳ πρασιᾶς χλῆς· καὶ πολλῷ πρότερον πρὶν τὸ σπέρμα βλαστήσῃ, τρεῖς ἢ τέσσαρες γαλαὶ παρετηρήθησαν συγκρούσας κυλιόμεναι εἰπὶ τῆς γάστρας. Τίς ὁ λόγος τῆς περίεργου ταύτης κλίσεως τῆς γαλᾶς, ἐρωτῷ ἡ τῶν σημειώσεων καὶ αποριῶν ἐφημερίς;

ΦΟΡΕΜΑ ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ.— Διὰ τοῦ ἀκλούθου τρόπου δύνασαι οἰουδήποτε φόρεμα νὰ κατασταῖς ἀδιαπρατον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· ἐχεῖ τοῦλάχιστον τὸ κλοῦν νὰ ἔναι ἁπλοῦς, καὶ ἄνευ πολλῆς φυσκολίας ἢ ἀπάνως δύνασαι ἔκαστος νὰ δοκιμάσῃ. Εἰς μίαν οὐγκίαν λευκοῦ κηροῦ λυωθέντος πρόσθες ἐν τέταρτον γαλλονίου τερεβενθίνης, ἀφ' οὗ καλῶς μιχθῶσι καὶ κρυώσουσιν, ἐμβύθισον τὸ μάλλινον ὕφασμα καὶ μετὰ τοῦτο κρέμασον αὐτὸ ἄνω σὺ ξηρανθῇ.

ΕΛΞΙΣ.— Πᾶν ὅ,τι καλὸν, δὲν εἶναι καὶ ἐλκυστικὸν. Ὁ σίδηρος δὲν ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ ἀδάμας καὶ ὅμως εἶναι ὠφέλιμος. Ὁ χρυσὸς δὲν ἔχει τὴν εὐωδίαν τοῦ ἄνθους, καὶ ὅμως εἶναι πολύτιμος. Οὕτω τὰ τέκνα παρκμυθίαι τοῦτοι αὐτοῦ προστατικὰς, χωρὶς νὰ ἐνοχλῶσι διὰ ἐρωτήσεων. Ἀφοῦ ἀπορρόφησθ ὁ ζωμὸς, καὶ αὐτὸς κλίνῃ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ σπογγίσῃ τὸ στόμα, τότε ἐπέρχεται ἀναζωογόνησις καὶ ἡ σύζυγος λαμβάνει τὴν τόλμην νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. Ὅταν τὸ ὀπτὸν δόεισι κρέας παρατεθῇ, ἡ σύζυγος ταλμᾶ ὁ ἀδολεσχῇ καὶ ἴσως καὶ νὰ ἀστειεύσῃ· καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους πατεθῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ ἐπιδόρπια τρακτμκτα καὶ αἱ ὀπωραι, τότε ὅλον τὸ στρέτεμμα εὐθυμεῖ, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου καὶ πατρὸς, τοῦ εἰσελθόντος εἰς τὸν οἶκον κατροῦς καὶ ἀγρίου, γίνεται ἥμερον καὶ προσκυνές, καὶ ἀκτινοβολεῖ ὡς τὸ πρόσωπον τοῦ δρινῆς πανσέλήνου. Οἱ παῖδες αἰσθανονται πολὺ τὴν ἐπενεργειαν τῆς πείνης καὶ συχνάκις, ἐν ᾧ νομίζομεν, ὅτι δρέπομεν τρομερον πόνον ἀπόδειξιν τῆς ἐντελοῦς διαθορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τοῖς παισὶ, δίλπομεν ἁπλῶς τὴν φυσικὴν ἐκφρασιν ἐπιθυμίας ἄρτου καὶ γάλακτος.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΛΓΓΑ. ΒΙΒΛΙΟΝ.— Βαρθολομαῖος δὲ Γρουβίλλας, ὅστις ἔκμασε περὶ τὰ μέσα τῆς δεκαετιάτης ἐκατονταετηρίδος συνέγραψε βιβλίον ἐπιγραφόμενον De Proprietatibus rerum, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἐτυπώθη εἰς τέτρασι φύλλον ὑπὸ Κλεζένους ἐν ἔτει 1480. Μετεφράσθη ἀκολούθως εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ Τρεβίσα καὶ ἐτυπώθη ὑπὸ Οὐέκκου δὲ Οὐόρδη τῷ 1307. Ὁ δόκτωρ Διβδῆνος ἐν ταῖς Τυπογραφικαῖς Ἀρχαιότητας λέγει, ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὸ βιβλίον ἦτο σπουδαῖον τυπογραφικῆς ὠφελότητος καὶ κομψότητος.

ΚΑΘ' ὑπουργικὴν διαταγὴν εἰς τὸν πρωσσικὸν στρατὸν δὲν θὰ δίδεται πλέον βρασιὰ, ἀλλὰ κυρῆς, ἐξ οὗ θὰ λαμβάνωσι καθ' ἑκάστην ἐν καιρῷ εἰρήνης δύο πέμπτα τῆς φυγῆς, ἐν καιρῷ δὲ πολέμου σκίπασα ὁλόκληρον.

ΖΥΘΟΣ (Μπίρα). — Τὸ ἐκ τῆς βύσσης παρασκευαζόμενον ποτὸν, ὁ ζύθος, λέγεται ὅν εὐχρηστον ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος· ἐν δὲ Ἱσπανίᾳ καὶ Γαλατίᾳ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος· ἀλλὰ χωρὶς ὁ ἀνάβρωμωμεν εἰς τόσον ἀοχωστόν, εἶναι ἀρκούντως δεδοῦσι, ὅτι σημαντικὰ ζυθοποιεῖα ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ ἐν Λονδίνῳ πρὶν τῆς κατακτήσεως ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν, οἱ καὶ ὅσον εὐρύσκομεν κανονισμὸν τινα εἰς τὰ περὶ διατιμήσεως τοῦ ζύθου πρὸν τοῦ 1265. Πιθανὸν εἶναι ὅτι ἡ ἀκκατοκὴ ἐξουσία εἶχε τὴν αὐτὴν ἰσχὺν εἰς τὰ περὶ ζύθου, ὅσαν κρίσεισα ἑκατονταετηρίδα πρότερον εἰς τὰ περὶ ἀστου. Οἱ ζυθοποιοὶ ἐν τούτοις, ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἔλαβον προνομιοῦχον δίπλωμα εἰμὴ τὸ 6ον ἔτος τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ Δ'. Κατὰ τὸ 1588 ὑπέρχον εἴκοσιν ἐξ ζυθοποιοὶ, ἐν Λονδίνῳ, Οὐεστμίνστερ, καὶ τὰ προάστεια.

ΒΙΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΕΠΙΠΓΥΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. — Ἐκ τῶν γενομένων ἐρευνῶν παρὰ τῶν ἐπιστημόνων ἀνθρῶν τῶν σταλέντων ὑπὸ τῆς συσθλικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐξέτασιν τῆς τοπογραφίας τῆς Ἀπιτζμανία καὶ τῆς κλίσεως τῆς Φυλλανδίας, 152—153 κρίκοι ἐν τῷ Ἀροπεδίῳ τῆς Γερμανίας 131 καὶ ἐν Πολωνίᾳ 138· ἐνῶ ἐπὶ τοῦ πεδιοῦ τοῦ Βόλγα, ἐν Καζάνι, θρέχει μόνον 90 κρίκρας καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Σιβερίας 60 κρίκρας καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ βρέχει εἰς τόσας κρίκρας ὅσας ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ τρεῖς φορᾶς τόσον ὅσον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τῶν μεσογείων τῆς Ἱσπανίας.

ΤΑ ΩΤΑ ΤΩΝ ΠΙΠΙΩΝ. — Εἶναι κοῦλον σκμεῖον δὲ ἐνα ἔπτωνα ἢ ἔχει τὸ ἐν τῶν ὠτων πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ τὸ ἕτερον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅταν περιπατῇ· ἀλὸτε ἡ θέσις τῶν ὠτων ἐν ἀντιθέτῳ διευθύνσει διευνοῖ, ὅτι προτέχει εἰς πάν ὅ,τι συμβαίνει περὶ αὐτὸν καὶ κρατῶν τὰ ὦτα κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν δὲν ἀποκμμει. Ὅλμν τὸν ἵππων κοιμῶνται χωρὶς νὰ ἔχωσι τὰ ὦτα αὐτῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ τοῦτο ἴνα λαμβάνωσι γνῶσιν τῶν περὶ αὐτὸν ἀνκτικμένων. «Τὸν ἵππον ἢ κρίσιν,» λέγει ὁ δόκτωρ Ἄρνωτ, «βαδίζεισι ὁν ἀγίᾳ ἀλὶ νυκτὸς, οἱ ἐν τῇ ἐμπροσθομλκῇ διευθύνονται τὰ ὦτα πρὸς τὰ ἔμπρὸς, οἱ ἐν τῇ ὀπισθομλκῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οἱ ἐν τῷ κέντρῳ ἔχουσιν αὐτὰ ἐπρὸς μέσα πρὸς τὰ πλάγια. Ὅλος ὁ στρατὸς φαίνεται, ὅτι ἐνεργεῖ ὑπὸ ἕν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τοῦ νὰ φλάττῃ τὴν γενικὴν ἀσφάλειαν.»

Η ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.—Ἐκ τῶν λίαν ἀξιοσημειώτων τῆς οἰκογενείας τῶν περιστερῶν εἶναι αἱ μεταναστευτικαὶ ὁ ὁδοιπορεῖ περ

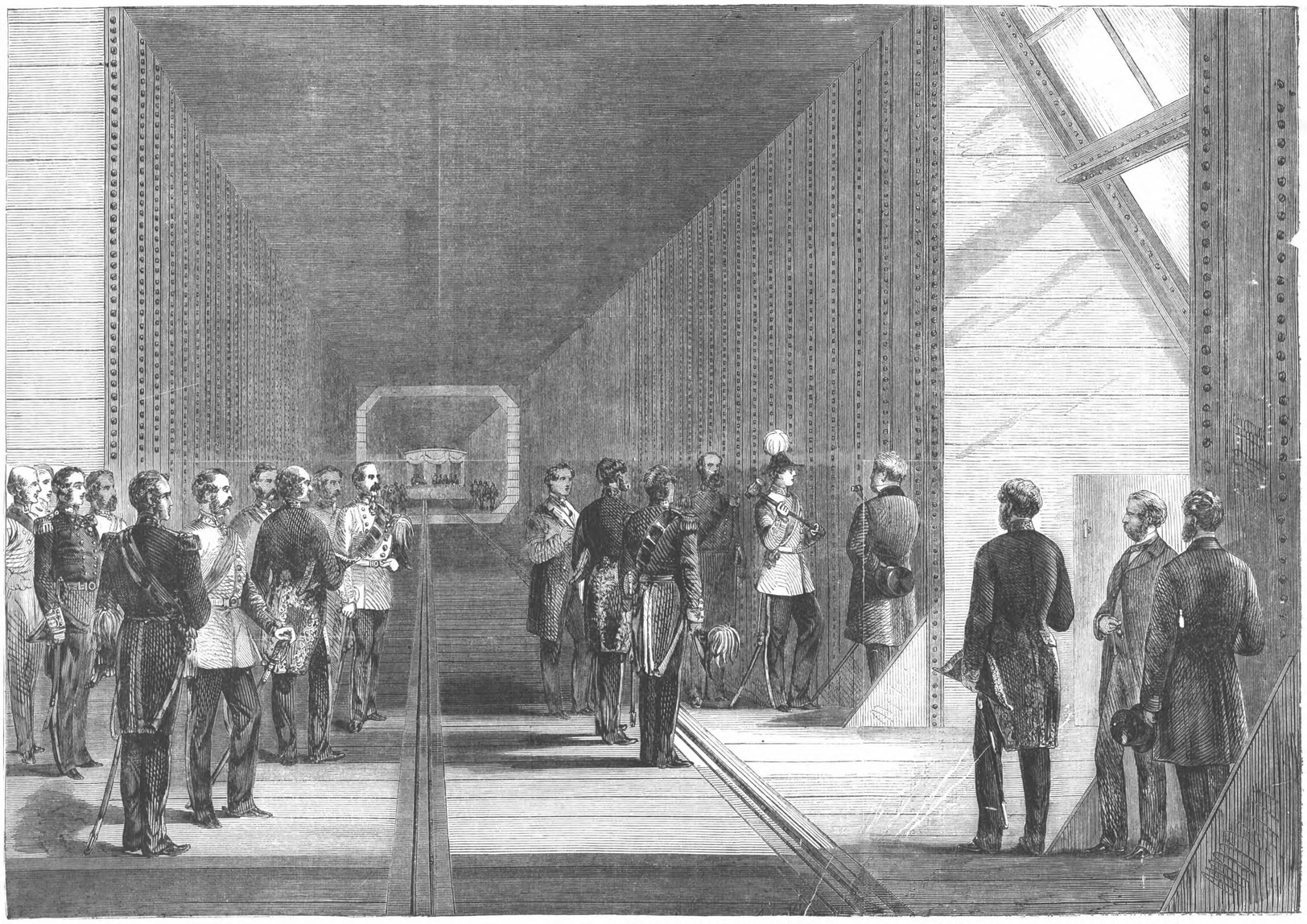

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ ΠΡΟΣΗΛΟΝΩΝ ΤΟΝ ΤΕΤΕΥΤΑΙΟΝ ΠΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ. (Ἰδε σελ. 198.)

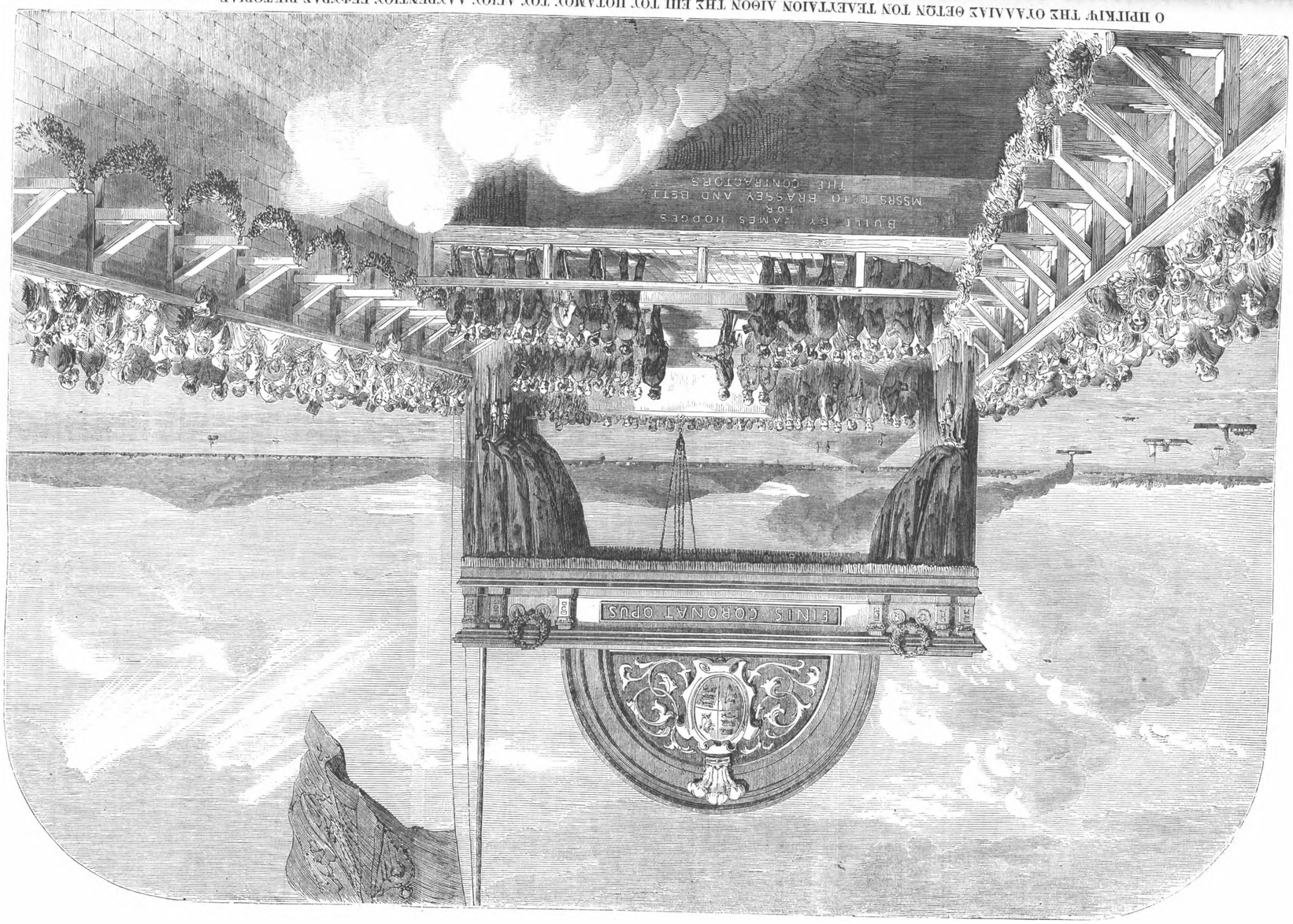

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ ΘΕΤΩΝ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΛΙΘΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΓΕΦΥΡΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ. (Ἰδε σελ. 198.)

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

ΗΤΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΑΠΛΟΤΗΣ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Θ. ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'.

ΕΝ ΔΙΗΜΩΔΕΣ ΑΣΜΑ.

Ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης δὲν ἠκολούθησε τοὺς μνησθέντας, ἀλλ' ἔμεινεν, ἵνα ἐπιστεύσῃ τὴν συνάθροισιν πολλῶν παλληκαρίων καὶ σχηματίσῃ ἰσχυρὸν σῶμα, διὸ οὐ ἠδύνατο κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς μελετωμένης ἐκστρατείας τοῦ Πέτρου Γ' νὰ δώσῃ ἀρωγὴν πρὸς τὸν Κζάρον, καὶ νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς Τούρκους τῆς Θεσσαλίας καὶ τοὺς τῆς Ἠπείρου. Ἀπεφάσισε νέαν ἐκδρομὴν, ὅταν εἴδομεν εἰς Καρβουνάρι, κατὰ τῆς Ἄρτας, τουτέστιν, ἵνα συλλάβῃ τὸν καδὴν τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ ἀνταλλάξῃ αὐτὸν ἀντὶ λύτρων πλουσίων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν εἶχεν ἀνάγκην συνδρομῆς ἢ μόνον τοῦ πρωτοπαλληκαρίου τοῦ Ζίδρου. Πραγματικῶς τὴν αὐτὴν νύκτα, ὅτε ὁ Νικοτσάρας, ὁ Μίλιος καὶ οἱ λοιποὶ ἐγκατέλειπον τὰ Ἄγραφα ἀπερχόμενοι εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Γκοραντζῆ, ὁ ταβραλέος οὗτος ἄνθρωπος κατέβη ὡς νέφος τὸν Ἀράκυνθον, ἐνλ. τὰ Τζουμέρκα, ἐκοιμήθη ἐν τῷ χωρίῳ Βρύντζα καὶ τὴν ἐπαύριον περὶ λύχνων ἀφᾶς διέβη τὸν ποταμὸν Ἀράκυνθον ἢ ποταμὸν τῆς Ἄρτης καὶ εἰσέδυσεν ἀόρατος εἰς τὴν ἀρχαίαν τῶν προγόνων ἡμῶν Ἀμβρακίαν. Ὁ ἀθλὸς τοῦ ἐστάθη ῥαδιότερος καὶ βραχύτερος ἐκείνου, ὃν εἴδομεν εἰς τὸ Καρβουνάρι, καὶ διότι ἡ Ἄρτα σὺν τοῖς περιχώροις αὐτῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐσπάνιζε πληθυσμοῦ, μὴ περιέχουσα πλείονας τῶν δεκατεσσάρων χιλιάδων κατοίκων, ἐξ ὧν μόλις οἱ χίλιοι ἦσαν Τοῦρκοι, οἱ δὲ λοιποὶ χριστιανοί, καὶ διότι ἡ διοίκησις τῆς πόλεως ὑπήγετο καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν τουρκικὴν τυραννίαν τοῦ καδῆ, ἑνὸς ἀγᾶ καὶ τῶν ἔτι ὠμοτέρων προεστώτων της.

Ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης μετήνεγκεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων τὸν σεβάσμιον καδῆν καὶ τὸν ἀγᾶν διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ βραχίονός του καὶ δι' ἀνυπολογίστου ταχύτητος εἰς τρόπον ὥστε ὄχι μόνον ἐκπλήξεως καὶ ἀγανακτήσεως τὰς καρδίας τῶν λοιπῶν τοπαρχῶν ἐνέπλησεν, ἀλλὰ καὶ τρόμον μέγαν καὶ μερίμνας οὐ σμικρὰς ἐν αὐταῖς ἐνέσπειρεν. Ἔκτοτε ἐδίπλασίασαν τοὺς σωματοφύλακάς των καὶ ἔθεντο ἀμοιβὰς δαψιλεῖς διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Χρήστου. Πρὸ πράντων ὁ πασσᾶς τοῦ Σαντζακίου τοῦ Δελβίνου διέταξε τὸν μουσελίμην, ἤτοι τὸν τοποτηρητήν του, ὅπως μηδενὸς φείσθῃ μέσου πρὸς συλλ ηψίν του. Ὁ μουσελίμης διεβίβασε τὴν ἐντολὴν ταύτην πρὸς τὸν δερβέναγα Μουκτάρην Κλεισούραν καὶ τὸν προεστῶτα Μαυρομμάτην.

Ἐν τούτοις ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του πληρέστατα· ἀντήλλαξε διὰ πλουσίων λύτρων τὸν Χαρξὰν ἀγᾶν, τὸν καδῆν καὶ τὸν ἀγᾶν τῆς Ἄρτης, καὶ περιπλανώμενος ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν τοῦ Πίνδου κατεφρόνει πᾶσαν κατὰ τούτου χαλκευομένην πλεκτάνην.

Ὁ Μουκτὰρ Κλεισούρας καὶ ὁ Μαυρομάτης δὲν ἦσαν βεβαίως ἄνδρες δυνάμεοι νὰ προτάξωσι στῆθος κατὰ τοιούτου ὑπερηφάνου καὶ ῥωμαλέου κλέπτου, ὥστε προσέφυγον εἰς τὸν δόλον· συμπαρέλαβον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν Σουλεϊμάνην τινὰ Ὀθωμανὸν, μεθ' οὗ, ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης εἶχε σχέσεις φιλικὰς, καὶ ὅς-τις ἠδύνατο νὰ τὸν πλησιάσῃ ἀνυπόπτως. Τοῦτον λοιπὸν ἐπεφόρτισαν νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Πρὶν ἀκολουθήσωμεν τὸν Σουλεϊμάνην, ἀναγκὴ νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα δύο λέξεις περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ Χρήστου.

Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ὑπῆρχε πολιτοφυλακὴ τις συγκειμένη ἐκ χριστιανῶν, σκοπὸν ἔχουσα νὰ καταδιώξῃ τοὺς ληστὰς τῶν πόλεων καὶ τῶν λεωφόρων. Οἱ πολιτοφίλακες οὗτοι ἐμισθοδοτοῦντο καὶ διετηροῦντο καθ' ὁλοκληρίαν δι' ἐξόδων τῶν Ἑλλήνων, ὅθεν καὶ συνίσταντο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Ἕλληνας, οἵτινες ὠνομάζοντο ἀρματωλοί. Ἐν τῷ ἑπομένῳ κεφαλαίῳ θέλομεν γνωρισθῇ στενώτερα μετ' αὐτῶν· ἐνταῦθα δὲ περιοριζόμεθα λέγοντες μόνον, ὅτι ἕκαστον σῶμα ἐδίκοικεῖτο ὑπὸ ἑνὸς καπετάνου καὶ ὠνομάζετο ἀρματωλία ὑπαγομένη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πασσᾶ ἢ τοῦ μουσελίμη, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων, ὑπὸ τὰς τῶν προεστώτων. Τὰ μέρη ταῦτα ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ὀρεινὰ καὶ δύσβατα τοῦ Πίνδου, τῶν Ἀγράφων, τοῦ Ὀλύμπου, κτλ.

Ἀπαυδήσαντες οἱ Τοῦρκοι μαχόμενοι καὶ ἀείποτε ἡττώμενοι ὑπὸ τῶν δεινῶν τούτων μαχητῶν, παρεδέχθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των μεταχειριζόμενοι αὐτοὺς ἠπίως καὶ διαφορετικὰ ἀφ' ὅ,τι μεταχειρίζονται τοὺς λοιποὺς χριστιανούς. Βαθμηδὸν οἱ ὀρεινότεροι ἀπέρρίψαν καὶ πάντα δασμὸν, πᾶσαν ὑπακοὴν, πᾶσαν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ κατακτητοῦ, ὡς ἔπραξαν οἱ Ἀγραφιῶται, καὶ τότε οἱ ἀρματωλοὶ ἦσαν οἱ προστατεύοντες αὐτοὺς καὶ κατὰ τῶν Τούρκων ἐπιτιθέμενοι. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν αἱ φάλαγγες τῶν ἀνδρείων τούτων πολεμιστῶν ἐπληροῦντο ἐκ τῶν κατοίκων τῶν τοιούτων χωρίων, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθησαν κλέπται· τὸ δὲ ἐπίθετον ἁρματωλὸς συνεταυτίσθη βαθμηδὸν μὲ τὸ τοῦ κλέπτου.

Ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης ἤλλαξε τὸν καδῆν καὶ τοὺς ἀγάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἀμφιλοχίας, τουτέστι πλησίον τοῦ ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους· ἐπειδὴ ὅμως ὑποπτεύθη, ὅτι τὸν ἐνέδρευον καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠκολουθεῖτο εἰμὴ ὑπὸ ἑνὸς μόνου παλληκαρίου, μετέβη εἰς τὸν Θύαμον (α) τὸ πλησιέστερον, ἀγριώτερον καὶ ἐρημότερον ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ κρυβῇ· τὴν δ' ἐπιοῦσαν διημέρευσεν ἥσυχος εἰς τὸ πλησιόχωρον πυκνὸν καὶ φοβερὸν δάσος τὸ καλούμενον Ἀστιβὲς, οὗτινος τὰ δένδρα εἰς πολλὰ μέρη εἶσι τόσον χαμαίκλιδα, ὥστε δὲν δύναταί τις ὁρθὸς νὰ περιπατήσῃ. Ὅλον τὸ μέρος τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν χώραν τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Βάλτος, ἥτις ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐστάθη δευτέρα καὶ κευτριωτάτη φωλεὰ τῶν κλεπτῶν, δοξάζεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς γεννήσασά τινας ἐκ τῶν περικλεεστέρων κλεπτῶν.

Ἀπό(τινος τῶν τάρφων)τούτων μερῶν ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης ἠδύνατο οὐχὶ μόνον τὰ πέριξ μέρη νὰ κατοπτεύῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀμβρακιακὸν κόλπον αὐτόν. Ἦτον σχεδὸν ἑσπέρα, ὅταν εἶδε λέμβον ἀποβιβάσαν ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ πάραυτα ἀπολεύσασαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἄρτης.

Ὁ ἀποβιβασθεὶς ἀνὴρ μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς ἁρματωλὸς καὶ διευθύνετο δὲ πρὸς τὸ ἄσυλον. Ἀφικόμενος εἰς αὐτὸ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Χρήστου Μιλλιώνη ὡς ὢν ὁ φίλος αὐτοῦ Σουλεϊμάνης.

— Εἶναι ὁ Σουλεϊμάνης, ἔκραξε διατάξας συγχρόνως τὸ πρωτοπαλληκάρον του νὰ προχωρήσῃ καὶ προσκαλέσῃ αὐτὸν ἐκεῖ.

Ὁ Σουλεϊμάνης, ὅστις δὲν ἠγνόει τὰ ἔχνη τοῦ ἁρματωλοῦ, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώσκει, ὅτι οὗτος διέτριβεν ἐκεῖ, διὸ δὴ καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χρήστου ἀδελφικώτατα.

Ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ στόμα, ἐρωτῶν αὐτὸν ποῦ διεσύθυνετο.

Ἐκ τοῦ τρόπου τούτου γίνεται γνωστὸν, ὅτι ἦσαν στενοὶ φίλοι καὶ ὅτι οὐδεμία θρησκευτικὴ διάστασις διεχώριζεν αὐτούς.

— Ἀμ' ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα ;..... κάθησαι νὰ φᾶμε ψωμὶ ἀντάμα, Σουλεϊμάνη !

— Τί ἔχεις νὰ μὲ φιλέψῃς, καπετὰν Χρῆστο ;

— Λίγη ψητὴ γίδα καὶ ἕνα κομμάτι κίτρινο σὰν τὸ φλωρὶ ἀβγοτάραχο... ἔχω καὶ μία τσότρα κρασὶ τῆς Καστανιᾶς.

— Γειάσου ὡρὲ Χρῆστο !..... θὰ μὲ γέψῃς σὰν βασιλιὰ, εἶπεν ὁ Μουσουλμάνος.

— Ὡρὲ Ζίδρο, φέρε τὸ γιόμα πρὶν νυχτώσῃ, εἶπεν ὁ Χρῆστος πρὸς τὸν ἄνθρωπόν του.

Μετ' οὐ πολὺ ἐνθρονισθέντες καὶ οἱ τρεῖς ἐδείπνουν φιλικώτατα. Ὁ Σουλεϊμάνης ὡμίλει πρὸς τὸν Χρήστον μετὰ πολλῆς εὐθυτητος καὶ ὑπήρχεν εἰς τοὺς τρόπους του ὕφος μαρτυροῦν χαρακτῆρα μᾶλλον ἀληθινοῦ ἁρματωλοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἢ δολοφόνου. Κατὰ τοὺς λόγους του, κατὰ τοὺς τρόπους του ὁ Σουλεϊμάνης ἐφαίνετο τῳόντι ἐφάμιλλος τοῦ Χρήστου κλέπτης καὶ ἐμαρτυρεῖτο, ὅτι ἡ οἰκειότης ἐκείνη ἦτοι ἀποτέλεσμα συντροφικοῦ πολυχρονίου βίου, ἀποτέλεσμα προηγουμένης φιλίας, ἣν ἔτρεφον πρὸς ἀλλήλους. Συνδιελέγοντο, ἔπινον καὶ ἔτρωγον φιλικῶς μέχρι πρωΐας, ὅταν ὁ Σουλεϊμάνης ἠρώτησε τὸν Χρήστον.

— Πόσα ἐπῆρες, καπετὰν Χρῆστο, διὰ τὸν καδῆν καὶ τοὺς ἀγάδες.

— Ὁ καδῆς... μόσκος στὰ γένεια του, Σουλεϊμάνη· ἔσκασε διακόσια πενήντα φλουριὰ ὁ ἀγᾶς τῆς Ἄρτας, λιβάνι στὸ σαρίκι του, ἑκατὸν πενήντα, καὶ ὁ Κούδρ πασσᾶς τῆς Ἄρτας ἐμέτρησε μουκρίζοντας σὰν τὸ δαμάλι πευτακόσια φλωριὰ διὰ τὸν Χαρξὰν ἀγᾶν. Ὅλα μαζὶ ἐνηνακόσια, καγχάζων ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἔρχεσαι νὰ συντροφιάσωμεν καὶ νὰ μεράσωμεν;

— Γιατὶ ὄχι..... μὰ ὄχι σὲ τούτη τὴ δουλειὰ, ἀπεκρίθη ὁ Χρῆστος γελῶν, ἔχοντας νὰ χυθῶ μέσα σὲ ἄλλο ἕνα κονάκι κεῖθε μέσα ἀπὸ τ' Ἄγραφα, ποῦναι μὲ φλουρὶ καὶ μὲ μπριλάντια κτισμένο... σὰ θὲς σμίξεμε καὶ τότες μεράζουμε σὰν ἀδέλφια καὶ ξαγοραῖς καὶ ἄλλα πλιάτσικα...

Ὁ Σουλεϊμάνης ἐμβατεύων εἰς τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χρήστου εἰλικρίνειαν ἐσίγα διὰ πολλὴν ὥραν.

— Στὴ πίστη σου. Χρῆστο, μετὰ ταῦτα ἠρώτησε, γιὰ πές μου ἕνα πρᾶγμα... ἀλήθεια πῶς ὁ Μόσκοβος ἔσμιξε τοὺς Μαυροβουνιώτας μὲ τόσο ἀσκέρι καὶ τόσους ὀφικιάλους λόχους ;

— Ἀλήθεια πρέπει νὰ ναι, γιατί ὅσα παιδιὰ δικά μας κατεβαίνουνε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ Βεράτι τὸ βεβαιόνουνε..... λένε κάθε λογῆς πράμματα· πῶς ἔχει πολλοὺς δραγόνους, καὶ σόσα πλεούμενα τριάντα βομβάρδες καὶ χίλιαις γόνδολες ἀποκάτω ἀπὸ τὸν ἀρχιθαλάσσιον Μεντσικώφ· καὶ φθάνοντας ὁ ἀρχιθαλάσσιος μὲ τῆς θοήθειαις τῆς μεγάλαις θ' ἀρχέψῃ ἡ νεῖλα.

— Νὰ σοῦ πῶ, Χρῆστο... νὰ, σοῦ τὸ λέγω μὲ οὐλληνε τὴ καρδιά μου· μαγάρι νάρθῃ μιὰ ὥρα προχοῦ γιὰ νὰ ξεστρώσῃ καὶ στρώσῃ τοῦτο τὸ βιλαέτι καθὼς πρέπει, ποῦ γινε σὰ τῆς μουρλῆς τὰ μαλλιὰ καὶ οὔτε ἀφέντη, οὔτε βασιλιὰ, οὔτε βεζύρη πιὰ κανένας μας ψηφάει ἐδῶ κάτω στὴν Ἀρβανιτιά. Ἔχεις χωράφια, ἔχεις ἐλιαῖς, ἢ καστανιαίς ; εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ τάχης καὶ νὰ μὴ τὰ ὀρίζῃς.

— Ἔστουνας τέτοιος ἕνας κριτὴς σὲ ποιὰ μεριὰ θὰ πῆς, Σουλεϊμάνη, ἀρχίζοντας ἡ σωφρόνησις.... πές μου στὸ Μουχαμέτη σου ἀπάνω, πές μου, σὰν ἀδέρφια ποῦμαστε.

— Μαξή σου, καπετὰν Χρῆστο, μαξή σου. Βάλε νὰ πιοῦμαι στὴν ὑγειὰ τῆς λευτεριᾶς.

— Ἀφεροῦμ, Σουλεϊμάνη, χύσε ὡρὲ, καπετανόπουλο, χύσε καὶ γέμιζε τὸ ποτῆρι προτοῦ ν' ἀδειάζῃ.

Ὁ οἰνοχόος, ὅστις ἦτο νέος τὴν ἡλικίαν, ἀρρίμων καὶ σοβαρὸς ἤθους, ἐγέμισε κύβην κολοκινθίνην, καὶ τὴν προσήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸν Χρῆστον.

— Πάρτην, Σουλεϊμάνη.... μπέσα γιὰ μπέσια... ἀδέρφια γιὰ ἀδέρφια.... γιὰ πάντα ἀδέρφια.... νὰ πιῆς καὶ νὰ πιῶ ἀπὸ τὸ ἴδιο κολοκυθι καὶ νὰ χύσουμε στὸ χῶμα ὅσο περισσέψει· καὶ ἂν ποτὲ μπρέσῃ τὸ χυμένο κρασὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο νὰ βγῇ πάλι ἀπὸ τὴν γῆ καὶ μετάρθῃ μέσα σὲ τοῦτο τὸ κολοκύθι, τότε νὰ σπάσῃ ἡ ἀδελφοσύνη μας.

Σὺν τοῖς σπουδαίοις τούτοις λόγοις ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης ἔπιε μέρος τοῦ οἴνου καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριον πρὸς τὸν Σουλεϊμάνην. Οὗτος ἔλαβε τὴν κύβην μετὰ χειρὸς δισταζούσης, τὴν ἐκράτησεν ἐναέριον μακρὰν τοῦ στόματός του καὶ θεωρήσας μετὰ θαυμασμοῦ καὶ συγχρόνως μετὰ πολλῆς γενναιότητος τὸν ἁρματωλὸν εἶπε σείων τὴν κεφαλήν.

— Χρῆστο, ὡρὲ ἀδελφέ! θὰ σὲ γελάσω σὰν μιὰ φορὰ ἀγκίξῃ τὸ ποτῆρι τοῦτο εἰς τὰ χείλια.

Ῥίψας δὲ τοῦτο πάραυτα εἰς τὸ ἔδαφος ἔκραξε·

— Μὰ τὸ Κοράνι ποῦ πιστεύω, Χρῆστο, σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω τὸ καλό σου.... ἄκουσέ με καὶ θὰ σοῦ πῶ οὔλη τὴν ἀλήθεια... εἶμαι στελμένος ἀπὸ τὸν πασσᾶ νὰ σὲ μουσελίμη νὰ σὲ κρυφοσκοτώσω... μὰ σὰν τιμημένος ὀχτρὸς καὶ ἀληθινὸ παλληκάρι ποῦ εἶμαι τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ πίσω δὲ καταδέχομαι νὰ τὸ κάμω... προσκύνα, ὡρὲ καλέ μου Χρῆστο τὸ βασιλιά... προσκύνα τὸ σουλτάνο καὶ νὰ σὲ μεγαλόσουμε νὰ σὲ κάμωμε τὸν πιὸ μεγάλο ἄρχοντα τῆς Ἄρτας...

— Ὁ Χρῆστος, Σουλεϊμάνη! δὲ προσκυνᾶ οὔτε σουλτάνο νὰ τὸν καμῇς. Ἀναπηδήσας ὡς δορκὰς καὶ δράξας τὸ τουφέκιόν του... γειάσου, γειάσου, ὡρὲ Σουλεϊμάνη..... εἶσαι τὸ πρῶτο ἀληθινὸ παλληκάρι ποῦ βλέπω μέσ' τοὺς Τούρκους... κρίμα στὴ ῥωμιοσύνη νὰ μὴ σέχῃ... προσκύνα ὡρὲ Σουλεϊμάνη, τὸ Χρηστὸ, προσκύνα καὶ τὴ Παναγία του σὰ θὲς νὰ σώσῃς τὴ ψυχή σου.

— Ποτὲ ὅσο πιστεύγω στὸ Μουχαμέτ μου τέτοιο πράγμα δὲ θὰ τὸ καμω.... τραβῆξου, Χρῆστο.... κάνε νὰ φύγῃ ὁ παραγυιός σου, νὰ μείνωμε οἱ δυό μας νὰ παλαίψουμε καὶ ὅποιος σκοτώσει τὸν ἄλλο.

— Μὶα συμφωνία, Σουλεϊμάνη, πρὶν πῶ τοῦ Ζίδρου νὰ μισέψῃ· ἂν μὲ σκοτώσῃς νὰ μὴ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι, ἀλλὰ πάρε τὸ τουφέκι μου τὸ διαφημισμένο μου μ ε λ λ ι ώ ν ν η γιὰ γνώρισμα πῶς ἐσκότωσες τὸν Μιλλιώνη... τὸ καπετανόπουλο ὁ Ζίδρος θὰ βλέπῃ ἀπὸ μακριὰ καὶ ἂν δὲν βασταξῇς τὸ λόγο σου θ' ἀρθῇ καὶ δαῦτος ἢ νὰ τὸν φάγῃς ἢ νὰ σὲ φάγῃ... ἀκοῦς, καλὸ παιδί μου Ζίδρο ;...

— Ἀκούω, λακωνικῶς ἀπεκρίθη οὗτος στρύπτων τὸν μύστακα καὶ θεωρῶν τὸν Σουλεϊμάνην μετ' ἀπορίας συνάμα δὲ καὶ περιφρονήσεως.

— Μὰ τὸ Κοράνι, ἀμόνω καὶ στέργω στὸ παζάρι, μετὰ πολλῆς ζαβεροτήτος καὶ ἀνδρίας ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ζίδρο, ἔλα νὰ φιλιθοῦμε... ποιὸς ξέρει, ὁ χάρος μπορεῖ νὰ σκόπευε νὰ μὲ πάρῃ, καὶ ἂν ἦναι τέτοιος ὁ ὁρισμός του καλὸς ν' ἀρθῇ καὶ καλὸς νὰ ὁρίσῃ... πάρε σὺ τὸ καπεταναλίκι καὶ τὸ πρωτάτο μου... νὰ καὶ φανερωτικὸ γνώρισμα τὸ χαϊμαλί μου.

— Ἀμ' ὁ χάρος ποῦ κοτάει ν' ἀρθῇ σὲ τέτοιαις ὥραις... τὰ ψάρια θὰ ζωντανέψουνε ἀπὸ τὸ τιγάνι, μετὰ πεποιθήσεως εἶπεν ὁ Ζίδρος.

Ὁ Σουλεϊμάνης ἐζήτησε νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ οὗτος, πλὴν ὁ Ζίδρος καταφρονητικῶς τῷ εἶπε·

— Μακριὰ, παλιότουρκε, ἀπ' ἐμένα... τούρκικα χείλια ἐγὼ δὲ φιλῶ, μαγάρι βς ἦναι καὶ τῆς πλὸ ὄμορφης τουρκάλας σας... ἄνθρωπος ὅπου δειψᾷ νὰ πιῇ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν θ' ἀγγίξῃ τὰ βρομόχειλά του τὰ δικά μου... γειάσου, καπετὰν Χρῆστο, θὰ βγκλίξω ἀπὸ πάνω ἀπὸ κείνη τὴ ῥαχοῦλα, κύτταξε καὶ παστρεψέ τον προτοῦ ν' ἀνασάνω, ἔλεγεν ὁ νέος Ζίδρος ἀπομακρυνόμενος.

Ὁ Σουλεϊμάνης τὸν ἐθεώρησε μετ' ὀργῆς, ὡς ἂν καταφρόνει αὐτόν.

— Μὴ τὸν συνερίζεσαι, εἶναι παιδὶ μόνον εἰκοσιπέντε χρόνων, μὲ πολλὴ καρδιὰ καὶ ἀπόφασι πλὴν μὲ λίγη πόρεψι τοῦ κόσμου... ἄλλο ἀπὸ βουνὰ καὶ κλαδὶ τὸ ζαβαλικο δὲν εἶδε, καὶ στὸν καϋμό του ἀπάνω νὰ μὴ πάθω κρένει ἔτσι δά.

— Ἂς κουρεύεται.... τὸ τζίμπημα τοῦ σπούργγιτο, αἷμα δὲ βγάνει, εἶπεν ὁ ἀνδρεῖος Σουλεϊμάνης... ἔπεσε τὰ φλεγματικοῦ καὶ ἀταράχου καρτερίας στρέψας πρὸς τὸν ἁρματωλὸν προσέθηκε· πῶς ὁρίζεις νὰ πολεμήσωμεν ;

(α) Ὁ Θύαμος, σήμερον καλούμενος Σουλιαμπαρία, κεῖται ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς χώρας τῶν Ἀγραίων (ἔθνους ἀνεξαρτήτου τῆς Ἀκαρνανίας). (Θουκιδ. III. 106) Οἱ Ἀγραῖοι μετὰ ταῦτα, ἐκμηδενισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων καὶ Ἀθηναίων παρὰ τὸν δημοσθένους. Ὁ Πουλούδης τους θεωρεῖ οὐχὶ Ἕλληνας, ἀλλὰ βαρβάρους.

— Ὅπως ὁρίζει ἡ ἀφεντιά σου ποῦ βάλθηκες νὰ μὲ σκοτώσῃς... δοκίμασε μὲ ὅ,τι θέλεις... μὲ τὴν πάλα. μὲ τὰ κουμπουρια, μὲ τὸ καρυοφύλλι...

— Ὅπως ἀρέσῃ τῆς ἀφεντιᾶς σου, ἐτονθόρυσεν ὁ Μουσουλμάνος.

Ὁ Σουλεϊμάνης ἐγίνετο σκοτεινότερος κατὰ τὴν ὄψιν, ἐκράτει τὸ τουφέκιόν του εἰς τὰς δύο του χεῖρας καὶ μὲ ὄμμα ἱέρακος ἠκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ Χρήστου Μιλλιώνη.

Ἦτον ἀνὴρ θεωρητικὸς καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἐμαρτύρουν εὐγένειαν ψυχῆς, ἥτις ἄλλως τε καταφαίνεται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς διαγωγῆς του. Τοῦτεστιν ἐξαποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ προεστῶτος τῆς Ἄρτης Μαυρομμάτη καὶ τοῦ Μουκτὰρ Κλεισούρα νὰ δολοφονήσῃ τὸν Χρήστον Μιλλιώνη, προετοίμησεν ὡς ὁ συνταγματάρχης Γκριλλιωὴ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γ' εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ δουκὸς τῶν Γουϊσίων, πλὴν ὄχι καὶ τὰ γίνῃ δολοφόνος. Ἴσως, ἂν ἡ θρησκεία ὡς φραγμὸς μέγιστος δὲν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα, ὁ Σουλεϊμάνης καὶ οἱ Μιλλιώνης ἠδύναντο νὰ συμβιβασθῶσι χωρὶς ἡ περιαδομένη αὐτὴ μονομαχία νὰ λάβῃ ποτὲ χώραν· πλὴν ἀμφότεροι μετὰ τὰς φιλικὰς αὐτῶν προσρήσεις ἐπιλήσμονες γενόμενοι παντὸς δεσμοῦ φιλίας κατεκρέσθησαν ὑπὸ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ οὐδεὶς ἕτερος μάρτυς ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν μονομαχίαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἢ ὁ θάνατος.

Εὑρίσκοντο εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἀμπρυοῦ, ἧς τὸ ἔδαφος παρέχει ὁρίζοντα ἐκτενέστατον διὰ μονομαχίαν.

Ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης ἀφῆκε τὸ σαρίκιον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν κεφαλήν του, καὶ ἡ ψαρὰ αὐτοῦ κόμη ἐχύθη ὀπισθεν ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ. Ἦτον ἀνὴρ πλησιέστερον τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, πλὴν ὁποία ἡλικία ὑπὸ τὸν βίον ἐκεῖνον ἠδύνατο νὰ δείξῃ τὰ χαρακτηριστικά της ; Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Χρῆστος Μιλλιώνης οὔτε ὁρμητικὸς ἦτον οὔτε σκληροὺς λόγους ἔφερεν εἰς τὰ χείλη, ὡς ὅτε τὸν εἶδεμεν συλλαμβάνοντα τὸν Χαρξὰν ἀγᾶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου του διεγράφετο ἡ ἀταραξία, τὸ ἀδυσώπητον ἀποφασιστικὸν καὶ ἡ ἀκαριαία μελέτη τίνι τρόπῳ νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτο τὸ μυστικοσκόπιον τῶν ὁ-ρεινῶν τούτων ἀνδρῶν, ἦτο πρᾶος σταθερὸς καὶ προσηλωμένος οὐχὶ εἰς τὰς κινήσεις τοῦ Σουλεϊμάνη ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματά του· ἠκολούθει δηλ: τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Τούρκου καὶ ἦτον ἕτοιμος νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν σπάθην, τὰ πιστόλια, τὸ τουφέκιον, εἰς οἱανδήποτε κίνησιν ἐκείνος ἤθελεν ἐκλέξει. Ὡραιότερον ὑψηλότερον καὶ ἐνθουσιωδέστερον θέαμα τούτου ἀδύνατον ὁ ἀνδρεῖος νὰ ἐπιθυμήσῃ ποτὲ νὰ ἴδῃ. Ὁ θάνατος μὲ τὰς μέλαινάς του πτέρυγας ἵπτατο ἄνω τῆς κεφαλῆς ἀμφοτέρων, ἐξίπτλονε τὸ φοβερόν του δρέπανον καὶ ἐπὶ τῶν δύο καὶ ὅμως οὔτε ὠχρότης, οὔτε πελιδνὸν ἐκάλυπτε τὰς παρειάς των, οὔτε ὁ ἐλάχιστος σπασμὸς τὰ χείλη των, οὔτε ὁ μικρότατος σκαρδαμυγμὸς τὰ βλέφαρά των, οὔτε ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στήθους των. Ἵσταντο ὡς δύο ἀνδρεῖα παλληκάρια, ὑψαύχενες, ἀρρενωποὶ, θεωροῦντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον ὡς ὁ ὑπερήφανος λέων τῆς Λυβίας βλέπει τὸν τῆς Ζαχάρας, ὅταν μετὰ τοῦτου συναπαντηθῇ καὶ μέλλῃ νὰ φιλονεικήσῃ τὴν εἰς τὸ πλευρόν του λέαιναν.

Ὅλον τοῦτο τὸ δράμα δὲν διήρκεσεν εἰμὴ μόνον ὀλίγα λεπτά· δὲν ἦσαν εἰμὴ πέντε μόνον βήματα μακρὰν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου καὶ ὁ Σουλεϊμάνης ἐφαίνετο, ὅτι ἐπροτίμα τὴν διὰ τοῦ τουφεκίου μονομαχίαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκετο δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ εἰς χεῖρας του τουφέκιον, διότι ἐφοβεῖτο μὴ, καθ' ἣν ὥραν οὗτος προσφύγῃ πρὸς τὴν σπάθην, ὁ Χρῆστος μεταχειρισθῇ τὸ Μιλλιώνειον. Ὕψωσε λοιπὸν τοῦτο εἰς θέσιν σκοπεύσεως. Τὴν κίνησιν ταύτην ἠκολούθησεν ὁ ἁρματωλὸς τῶν Ἀγράφων μετ' ἀφράστου ἀκριβείας καὶ πρὶν ὁ κρότος τῶν δυο τουφεκίων φθάσῃ εἰς τὸ ὕψωμα, ἔνθεν ὁ Ζίδρος μετὰ παλλούσης καρδίας ἐθεᾶτο τὴν φοβερὰν ταύτην μονομαχίαν, ὁ Σουλεϊμάνης κα

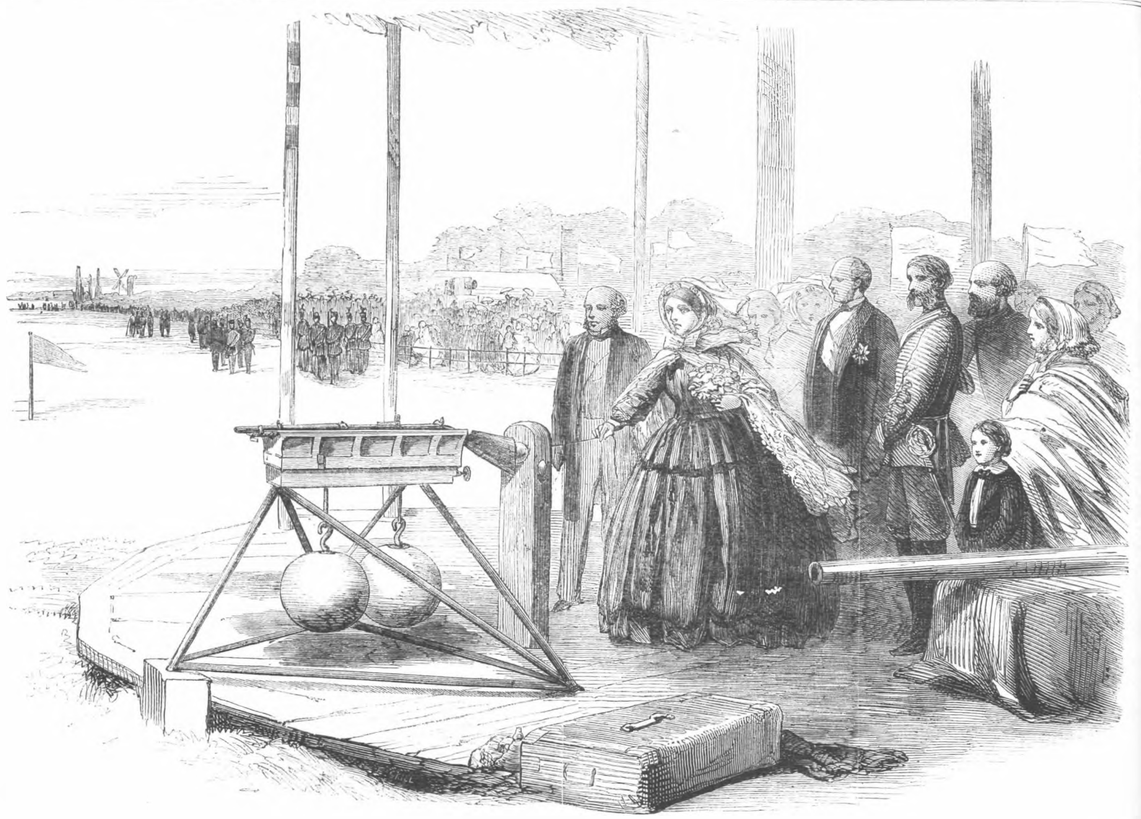

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΣΑ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΠ' ΑΘΛΟΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα δύο εἰκονογραφιῶν ἡ μὲν παριστᾶσι τὸ πρῶτον τῶν ἐθελοντῶν τῆς Ἀγγλίας ἐπ' ἄθλοις διαγώνισμα ἐπὶ πυροβολήσει κατὰ σκοποῦ, καθ' ὃ ἡ βασίλισσα ἐπυροβόλησε πρώτη διὰ ῥαβδωτοῦ τηλεβόλου, τοῦ ὁποίου ὁ κατασκευαστὴς Οὐίτουορθ ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ἐξηγήσῃ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν τρόπον τῆς πυροβολήσεως, ἐγχειρίσας Αὐτῇ τὸ ἄκρον πλακάμου ἐρυθροῦ, προσαρτημένου ἐπὶ τῆς σκανδάλης τοῦ ὅπλου, τὸν ὁποῖον ἔλκυσασα ἐλαφρῶς, ἡ βασίλισσα ἐπυροβόλησε τὴν πρώτην σφαῖραν, ἥτις ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν κατὰ τὸ κέντρον, καὶ οὕτως ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τοῦ διαγωνίσματος, τὸν ὁποῖον 21 κανονοβολαὶ ἀκαρεῖαι εἰς τὰς πέριξ χιλιάδας τῶν θεατῶν. Ἦταν δὲ τὸ σημεῖον, καθ' ὃν ἐπρόκειτο οἱ συναγωνισταὶ νὰ σκοπεύσωσι, τεθειμένα εἰς διαφόρους ἀποστάσεις ἀπὸ 200—1000 ὑαρδῶν· ἡ δὲ βασίλισσα ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ εἰς ἀπόστασιν 40,0 ὑαρδῶν. Ἡ δὲ ἑτέρα τῶν εἰκονογραφιῶν παριστᾶσι ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τῆς βασιλίσσης ἑνὸς σώματος τῶν ἐθελοντῶν ἐξ 21,000 περίπου ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἁιδ Πάρκου τοῦ Λονδίνου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΠΙΘΕΩΡΟΥΣΑ ΣΩΜΑ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ.

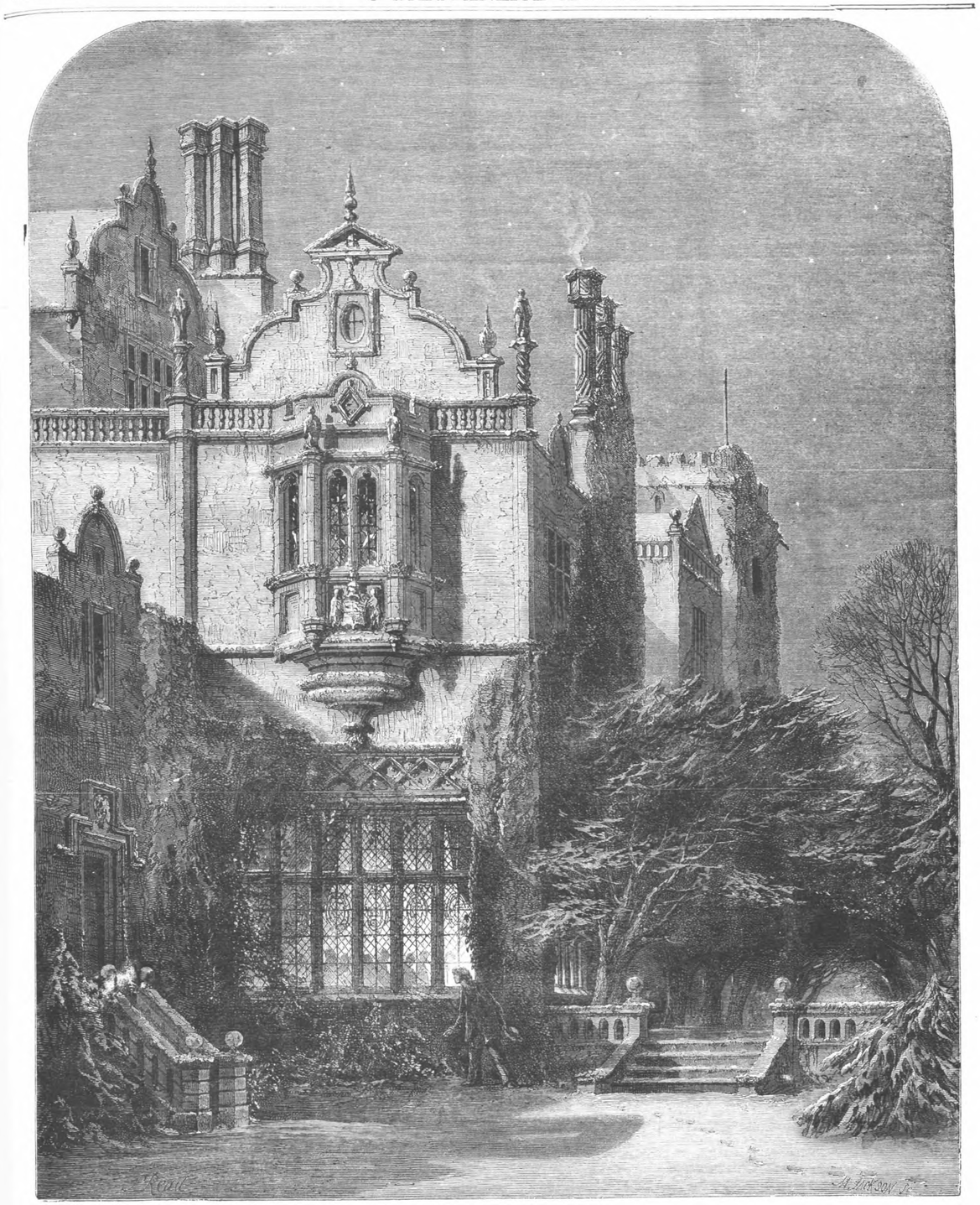

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ.

Στοῦ πατρὸς πάλιν τὸν οἶκον, στοῦ πατρὸς πάλιν τὴν θύρα;
Μ' ἔνιωθον ὡς κλέπτου βέρα, μὲ τὸν πόνον εἰς τὴν χαρά;
Καὶ μεθ' ὅτας ἀστοχίας
Ἐπιστρέφει οἱ ἐλέγε ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,
Ἄφου ἔτρεξεν ἄθλος
Καὶ αἰσχύνης καὶ αἰθοῦς.

Ἐθαπάνησεν ἀσώτως μέρος πλούτου ἀλογίστου,
Ἐθαπάνησεν ἀσώτως καὶ τὰς ὥρας τῆς ζωῆς του,
Ἐθαπάνησεν ὑγείαν
Ἐθαπάνησε καὶ πᾶσαν πατριαὶν μακροθυμίαν
Καὶ στεραίτικα πρὸ πολλοῦ
Καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀβολοῦ.

Ἠλθ' πρὸς τί ἡ στάσις αὕτη; τὶς ἐχθρὸς τὸν κατατρέχει;
Τὸν θιώκτην του δὲν βλέπω, θιωτὶ μὲ φόβον τρέχει
Καὶ μὲ φόβον ἀκρόασιν;
Εἰς τὴν ὥραν ταύτην πᾶσα ψυχὴ ζώσα δὲν κοιμᾶται;
Καὶ δὲν εἶ' μόνος αὐτὸς
Εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός;

Τὸν θιώκουν ἀοράτως αἱ πολλαί του ἀνομίαι
Τὸν θιώκουν ἀοράτως τοῦ λαοῦ αἱ θυσφημίαι,
Τὸν θιώκουσιν ἐπίσης,
Καὶ φθορᾶς, καὶ ἀσωτείας, καὶ σπαταλῆς ἀκαρνήσεις,
Τὸν θιώκει θῶ κ' ἐκεῖ
Ἡ ὀργὴ ὁ πατρικό.

Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΑΝΘΕΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ ποιότητες τοῦ δένδρου, ἡ θέσις τοῦ ἄνθους, ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, διηγεῖρον εἰς τὴν ζωηρὰν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων τῶν παλαιῶν ἐκείνων χρόνων μύθον τινα ἡ τερπνὴν καὶ ἁπλῆν ἱστορίαν, ἥτις ἐτύγχανε παρ' αὐτοῖς ἀσμένου ὑποδοχῆς καὶ προθύμως ἐπιστεύετο. Πάντες οἱ ποιηταὶ οἱ καλῶς ὑμνήσαντες τὰ ἄνθη ἔθηκαν στερεὰ θεμέλια περὶ τῆς καλῆς αὐτῶν φήμης· καὶ ἔλαβον αὐτὰ ταῦτα τὰ ὀνόματα καὶ ἐπίθετα, ἅπερ αὐτοὶ ἐφήμοσαν ἐπὶ τῶν φυτῶν, οἷον «ἡδύπνοοι καὶ ἀνθηροί.» Οἱ Πέρσαι συνθλίβουσι τὰ ἑαυτῶν αἰσθήματα ἐντὸς τῶν ῥομάτων τῶν ἀνθέων, καὶ διατάττουσι τὰς ἀνθοδέσμας γραμματικῶς. Εἰς ὅλα τὰ ἐξευγενισμένα ἔθνη τὰ ἄνθη εἶναι οἱ τύποι καὶ τὰ σύμβολα τῆς ἐρασμότητος, τῆς ἀθῳότητος καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀναμφισβητήτου κάλλους.

Ὅτε πρῶτον ἐφάνη ἀναδύουσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἡ Ἀφροδίτη, ῥόδα λέγεται ὅτι ἐθλάστησαν συγχρόνως ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ αἱ Χάριτες σπεύσασαι εἰς θεραπείαν αὐτῆς ἔστεψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν διὰ τοῦ νέου ἄνθους πρὸς τιμὴν τῆς νέας θεότητος. Τὰ τότε φυέντα ῥόδα ἦσαν λευκὰ, καὶ οὐδὲν εἶχεν ἄλλο τι χρῶμα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτε σπεύδουσα ἡ Ἀφροδίτη ἀνυπόδητος πρὸς βοήθειαν τοῦ ἐρασταῦ αὐτῆς ἐπάτησεν ἐπὶ ῥόδου πληγώσαντος διὰ τῶν ἀκανθῶν τὸν πόδα, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ αἵματος ἐκηλιδώθη τὸ ῥόδον ἔκτοτε διετήρησε τὸ κόκκινον χρῶμα.

Τὰ δὲ περὶ Ναρκίσσου μυθολογούμενα ἔχουσιν οὕτως·

Ὁ Νάρκισσος ἦτο νεανίας ἐκ Βοιωτίας, περὶ οὗ Τειρεσίας ὁ χρησμῳδὸς προεῖπεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ζήσῃ εὐδαίμων μέχρις οὗ ἴδῃ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον, αὐτὸ ὅπερ ἤθελεν εἰσθαι ὀλέθριον εἰς αὐτόν. Ἕνεκα τῆς ἐξαισίας καλλονῆς ἡ νύμφη Ἠχὼ ἠράσθη αὐτοῦ δαιμονίως, πλὴν ἐκείνος ὀλιγώρει τοῦ ἔρωτος, καὶ αὐτὴ ἐτήκετο ἐκ τούτου ἕως οὗ κατήντησε νὰ μὴ ἔχῃ εἰμὴ τὴν φωνὴν, ἀλλὰ καὶ ταύτην τόσον ἀσθενῆ, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν πάσης φράσεως. Ὁ Νάρκισσος, φλεγόμενος ἐκ δίψης ἕνεκα κυνηγίου μετέβη νὰ πίῃ ὕδωρ ἐκ διαυγοῦς καὶ γαληνιαίου ποταμίου, ἐκεῖ δὲ κατὰ πρῶτον προσεῖδε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἀντανακλωμένην ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Τοσοῦτον ηὐχαριστεῖτο βλέπων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα, ὥστε οὐδέποτε ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν ἕως οὗ ἐκτακεὶς μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς τὸ φερώνυμον ἄνθος.

Ὁ Τάκινθος, ὢν ὡραῖος καὶ χαρίεις, τοσαῦτον ἐπεμάτο ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥστε ὁ Ζέφυρος, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ψυχότητα καὶ ἀδιαφορίαν τοῦ μειραξίου, ἀπεφάσισε τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Τάκινθος ἐπαίζαν τὸν δίσκον (τὰς ἁμάδας), ὁ Ζέφυρος, κεκρυμμένος μεταξὺ τῶν ἐριαδῶν νεφελῶν, διευθυνε διὰ τῆς πνοῆς αὐτοῦ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ῥιφθέντα δίσκον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυσμοίρου ἡμιθέου, ὥστε ἀμέσως ἔπεσε νεκρός. Δεινὴν ἠσθάνθη θλῖψιν ὁ θεὸς ἥλιος, καὶ πρὸς ἀμάμνησιν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος τοῦ θνητοῦ εἶπε νὰ φύωνται οἱ ὑάκινθοι ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ.

Εἰς τὰ περὶ ἀνθέων ὑπάγεται καὶ ὁ ἐπαγωγὸς μῦθος περὶ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Περσεφόνης, ἥτις ἐπὶ τοῦ Νυσαίου πεδίου, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ὠκεανείων νυμφῶν, συνέλεγεν ἄνθη· συνήθροιζε τὸ ῥόδον, τὸ ἴον, τὸν κρόκον, τὸν ὑάκινθον, καὶ ἐοῦσα ἁρμαισσαν σπανίου μεγέθους καὶ ὡραιότητος ἤρεξε τὴν χεῖρα, ἵνα συλλέξῃ καὶ τοῦτον, ὅτε ἠνεῴχθη ἡ γῆ, καὶ ἀναβὰς ἐν χρυσῷ ὀχήματι ὁ Πλούτων συνέλαβε καὶ ἀπήγαγεν αὐτὴν. Ἡ Δήμητρα, ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῆς κόρης, ἀλλ' ἠγνόει καὶ τὸν ἀπαγωγέα καὶ ποῦ ἔφυγεν. Ὁ Ἥλιος ὅμως προδίδει τὸ μυστικὸν καὶ λέγει, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἀδείᾳ τοῦ Διός. Τότε ἡ Δήμητρα ἀηδιάσασα ἐλεεπότακτησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατῴκησε μεταξὺ τῶν βροτῶν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν σῖτον νὰ βλαστήσῃ καὶ ἠπείλει ὅτι θέλει ἐξ ἀλαθρεύσει τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὑπηκόους τοῦ Διός, αὗτος παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰς ὃ καὶ συγκατατίθεται ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς ἀποδόσεως τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἥτις ἐπὶ τέλους ἐπανέρχεται ἀφ' οὗ ὅμως ἔφαγε ῥόδιον δοθὲν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος· οὐ ἕνεκα ἠναγκάσθη νὰ ὑποστρέψῃ καὶ διατρίψῃ τὸ τρίτον τοῦ ἔτους μετὰ τοῦ ὑποχθονίου αὐτῆς συζύγου, διότι ὁ Πλούτων κατῴκει εἰς τὸν Ἅιδην. Ἡ ἀλληγορία ἔχει οὕτως· ἡ Περσεφόνη εἶναι ὁ σπόρος τοῦ σίτου, ὅστις σπειρόμενος εἰς τὴν ἄρουραν μένει κεκρυμμένος ἐκεῖ ἕως οὗ βλαστήσας φαιῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἂν καὶ δὲν βραδύνει ἵνα βλαστήσῃ τὸ τρίτον τοῦ ἔτους, ὅμως ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς σπορᾶς μέχρι τῆς τελείας μεστώσεως τοῦ στάχυος παρέρχεται περίπου τόσος χρόνος.

Τρέποντες τὴν προσοχὴν ἡμῶν πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἐποχὴν, εὑρίσκομεν ὅτι οἱ ἱερεῖς τῆς κατ' ἀρχὰς Ἐκκλησίας συνέλεγον ἄνθη καὶ μετεχειρίζοντο αὐτὰ ἐν τῇ λειτουργίᾳ. Δι' ἑκάστην ἡμέραν εἶχον καὶ ἴδιον κατάλογον ἀνθέων ἀφιερωμένων εἰς τινα ἰδιαίτερον ἅγιον, διότι τὸ ἄνθος ἠνοιγε περίπου καθ' ὃν χρόνον ἐτελεῖτο καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου. Ἕκαστος γινώσκει τὴν κερκίδα, εἶδος αἰγείρου ἢ λεύκης, πάντοτε τρεμούσης καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν γαληνοτάτων ἡμερῶν τοῦ θέρους. Περὶ ταύτης ἰδού τι μυθολογεῖται· ὅτι, ὅτε ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐπλησίασε τὸν σταυρὸν, ἐφ' οὗ ἐκρέματο «ὁ εἰδὼς πῶς αὐξάνουσι τὰ κρίνα,» κατέθρανσε τὸ ἔμπλεων χολῆς ποτήριον παρὰ τὸν πόδα τοῦ σταυροῦ, ἡ δὲ κερκὶς ἡ παρακειμένη, ἐξ ὧν μιᾶς εἶχε κατασκευασθῆ ὁ σταυρὸς, φρίξασα ἐπὶ τῷ τολμήματι ἐκλληρονόμησε διὰ παντὸς τὰς τρόμου διεγειρούσας ὀδύνας τῆς θνησκούσης θεότητος.

Τὸ Τρίφυλλον, τὸ ἐθνικὸν ἔμβλημα μιᾶς τῶν τριῶν νήσων τῆς Μ. Βρεττανίας, τῆς Ἰρλανδίας, ἔχει τὸν ἑξῆς περὶ αὐτοῦ λεγόμενον χριστιανικὸν μῦθον· Ὁ προστάτης τῆς Ἰρλανδίας ἅγιος Πατρίκιος μὴ δυνάμενος νὰ καταστήσῃ καταληπτὴν εἰς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως Τριάδος, ἔτρεψεν ἐν ἀπογνώσει τὰ βλέμματα πρὸς τὴν γῆν αὐτῶν, ὅπως εὕρῃ μέσον τι καὶ δυνηθῇ νὰ φωτίσῃ τοὺς «εἰθνικούς,» ὅτε κατοπτεύσας παρὰ πόδας μικρὸν τριφύλλιον ἔδρεψεν αὐτὸ καὶ ἀνυψώσας ἐπέδειξε τὰ τρία φύλλα ἐπὶ τοῦ στελέχους ὡς τὸ ἔμβλημα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ πρὸς εὔκολον κατάληψιν τῶν ἀκροατῶν.

Περὶ δὲ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἄνθους τοῦ καλουμένου «Μὴ ἐπιλανθάνου μου,» τοῦ ἔχοντος κυανοῦν χρῶμα ὡς τὸ τοῦ θερινοῦ οὐρανοῦ, καὶ χρυσοῦν ὀφθαλμὸν λάμποντα ὡς ἡ ἐλπὶς, λέγονται τὰ ἀκόλουθα· Γερμανός τις ἱππότης διεβάδιζε μετὰ τῆς ἐρωμένης παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνιβίεως, ὅτε ἡ ὡραία παρετήρησε κόρυμβον μυοσωτίδος εἰς τὸ ῥεῦμα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἴχεν αὐτόν. Μεθ' ὅλης τῆς ἱππότικῆς προθυμίας ὁ ἱππότης ἐν πλήρει στολῇ εἰσέδυσε καὶ συνέλεξε τὸ βραβεῖον· πλὴν ἡ δίνη τοῦ ῥεύματος καθελκύσασα κατεβύθισε τὸν δύστηνον, ὅστις βυθιζόμενος ἔρριψεν εἰς τὴν ὄχθην πρὸς τὴν κατασπαραχθεῖσαν τὴν καρδίαν ἐρωμένην τὰ ἄνθη μετὰ τῶν γνωστῶν λέξεων «Μὴ ἐπιλανθάνου μου!»

Τὸ δένδρον τῆς σμίλακος, ἔτι καὶ νῦν ἐν πολλαῖς αὐλαῖς τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἄγγλων ἀπαντώμενον, οὐ μόνον ὡς τύπος τῆς ἀθανασίας ἐφυτεύετο ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἵνα τὸ πρὸς τάφα κατάλληλον ξύλον, καθ' ὃν χρόνον ἡ τοξοπαία ἦτο εἰς τὸν κολοφῶνα· τὰ δὲ πυροβόλα ὅπλα ἄγνωστα, διατηρῆται καὶ ἀποφεύγῃ τὴν ἀνηλεῆ χεῖρα τοῦ ξυλοκόπου, καὶ μόνον κατὰ τινας καιροὺς καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ὡρισμένων νὰ κόπτηται.

Πολλὰ τῶν πρὸ δύο ἑκατονταετηρίδων δοθέντων ἀνομάτων δεικνύουσι τὴν μεγάλην ὑπόληψιν, ἣν ἔχαιρον παρὰ τῷ λαῷ πολλὰ τῶν φυτῶν διὰ τὰς ἰματιακὰς αὐτῶν ἰδιότητας, ὡς λ. χ. ἡ λιβανωτὶς, ὁ ἀμάραντος, ὁ βασιλικὸς τῆς γῆς, κτλ., ἅπερ καὶ μέχρι τοῦδε πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης ἐφαρμόζονται παρὰ τῶν χωρικῶν ἐκ παραδόσεως πρὸς διαφόρους χρήσεις.

Ἀλλ' ἄσαν ἀθάμαι καὶ τερπναὶ καὶ ἀν ἦναι αἱ περὶ ἀνθέων μυθολογίαι ταχέως καὶ αὗται παρέρχονται ἀνέναντι τῆς αὔτω καλουμένης «πορείας τοῦ πολιτισμοῦ.»

ΤΕΗΡΕΣΑ

Κεφαλικὴ ποινὴ τοῦ Δυμολλάρδ.

ΤΕΗΡΕΣΑ

Ὁ Δυμολλάρδ, οὗ τινος τὴν δίκην κατεχωρήσαμεν εἰς ἓν τῶν παρελθόντων ἡμῶν φύλλων, ἐπέφερε διὰ τῆς κερκίδος του τὰ πολλὰ αὐτοῦ ἐγκλήματα, ἅτινα κατέστησαν αὐτὸν ταῦτα ἄξιον νὰ συμπεριλεχθῇ εἰς τὸν ἱστορικὸν κατάλογον τῶν τρομοκρατῶν κακοῦργων.

Ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἀποδίδει πάντοτε εἰς τοὺς τοιούτους φύσεις ἀνθρώπους, τοὺς κατ' εὐτυχίαν σπανίους, ἐξαιρετικά τινα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου.

Ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ Δυμολλάρδ ἀπεπνεῖ τρανὴν ἀποδειξιν διαφεύδουσαν τὰς ἰδέας, ὅτι ὁ κακοῦργος διαφέρει τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὅπερ οἱ κοσμοκράτορες τῶν παράνομα κατέστησαν ἄγριον καὶ σχεδὸν εἰδεχθὲς, δὲν διέφερε τοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων παρὰ διὰ μιᾶς, ἀναξίας λόγου ἀπαθείας, ἣν ἀπωνεῖτο μόνον μεταξὺ τῶν εἰς τὰς δυσκερείστατας τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς ἔργα καταγινομένων ἀνθρώπων.

Ὁ Δυμολλάρδ ὡμοιάζε πρὸς χωρικὸν κτηνῶδε καὶ παχύφρον ἐνστικτῷ· τὸ δὲ μᾶλλον διακριτικὸν τῆς φυσιογνωμίας του σκιρτὸν ἦτον εὐθεῖα μᾶλλον ἢ ὠμότης.

Ἴσως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης τὰ βλέμματά του ἀπεκλυπτον συγχρότησιν τινα· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἔδωκε σημεῖον προφανὲς τῆς θηριωδίας του, τῆς ὁποίας ἀποδείξεις εἶναι τὰ ἐγκλήματα του αὐτα.

Ἀναβιβασθεὶς ἐπὶ ἀμάξης ἐπτρωμένης ὀχήρων ὁ κατάδικος, καὶ ἀναχωρήσας μεσούσης νυκτὸς ἐκ τῆς κωμοπόλεως, ἔφθασε εἰς τὸ προσδιωρισθὲν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς μέρος περὶ τὴν 4 ἑωθινὴν ὥραν. Μὴ οὖσης δὲ τῆς εἱρκτῆς τοῦ Μοντουὶλ προσφόρου εἰς ὑποδοχὴν αὐτοῦ, τὸν παρακατέθεσαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δημαρχείου, ὅπου ἀνεπαύθη ὀλίγον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ φροντὶς ἦτο νὰ θερμάνῃ τοὺς πόδας του. Τῷ ἐδόθη κύπελλον πλῆρες καφφὲ, καὶ ποτήριον ἱσπανικοῦ οἴνου· ταῦτα, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀγροτικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων, ἔπιεν μεθ' ἡδονῆς καὶ βραδέως. Παρετηρήθη, ὅτι ἐθελοντικῶς κατεγίνετο νὰ ἀναλύσῃ τὴν σάκχαριν.

Οἱ ἔνεκα ὑπηρεσίας εἰδικοὶ καθέκοντες εἰσερχόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, παρεμβιβάσαν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀγρυπνίαν, καὶ ἀκούσαν τὸν Δυμολλάρδ ἀποκρινόμενον εἰς ὅλας τὰς ἀποτεινομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις ἐν ἀδιαφορίᾳ καὶ ἀταραξίᾳ, ὡς οὐδεὶς τῶν μηδόλως ἐνεχομένων ἐθέματα νὰ πράξῃ.

Ἡ ἀταραξία του ἡ μηδόλως προσπεποιημένη, οὐδ' ἐπὶ ἀκμῆς ἐγκατεῖπεν αὐτὸν· ἰατρὸς δὲ τὶς ἐδεβαίωσεν ἐπαιπιλημένος, ὅτι ὁ σφυγμός του, καὶ ποιὸν ἀλίγον ταχύτερος ὤν, ἦτο φυσικὸς· οὐδὲ φοβίαις νευρικὴ, οὐδὲ σπασμὸς οὐδεὶς ἐπαρατεῖτο αὐτόν.

Ἐκ τῶν ἰατρικῶν παρατηρήσεων ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀσπαζεῖν ἐφ' ἑαυτῶν. Ὀλόγλυκε ἐκπλήττει ἡμᾶς ἡ ὁλικὴ ἀβρωσία τῶν κατιόντων, κυβοῦν ἢ τὸ θέλεσις ἀδυνάμει ἐπὶ τῶν νευρικῶν φυκρμίνων ἀπεδείχθη πληρίστατα. Ὁ ἀνὴρ ἦτο ἐντελῶς ἀναίσθητος.

Ὁ ἐνεργήσας τὴν σύλληψιν τοῦ Δυμολλάρδ, καὶ ὁ τοιοῦτος ἀφαστερατοῦ καὶ σύνεισι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην δείξας εἰρηνοδίκης τῆς ἐπαρχίας τοῦ Μοντουὶλ, ἔτον ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθεὶς, ἵνα ἐπιτηρήτῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου.

Ἀπάλλοῦς τις, ὅστις συμπράττων μετ' αὐτοῦ ἐπροσπάθει, ὅπως ἐπιτύχῃ ἐξομολογήσεις τινὰ ἀπὸ τοῦ Δυμολλάρδ, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, ὑπεδείκνυε πρὸς τὸν ἱερεῖ πόρον κατάθεσιν ἐλπίδα, ὅτι εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὁμολογιῶν του ἠδύνατο ν' ἀξιωθῇ ἀνθρωπίνης τινος, ἢ καὶ ἀργότερα μετοβολῆς τῆς ποινῆς.

— Αἴ! ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Δυμολλάρδ, πρὸς ἄλλας πως, ὅτου ἡ τροφὴ εἶναι καὶ εἰς τὴν εἱρκτὴν! ἐπεὶ ὃ ἔ γ κ α μ α τῆς ποίνης! (J'y entraînais de faim!)

Ὁ παρακτηρομαστικὸς θιμαστὴς ἐπέμενε ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ λεπτομερεῖας ἀρρωστιῶν τὰς γαίας τοῦ κατηδίκου· ὁ δὲ Δυμολλάρδ κατεμένετο ἄκρως ἐνδιαφερόμενος, ἀλλ' ἄτακτος ἐπορεύετο τὸ ὄνομα ἀ μ π ε λ ο τ, μικρὰ τὶς φοιτικὶς ἐφαίνετο κατὰ τοὺς μόνους αὐτοῦ.

— Ποιεῖ ἡ καρδία σου (ἡ στόμαχος δηλαδὴ), ἐρώτησεν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς.

— Αἴ! ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε!

— Κοιμᾶσε;

— Αἴ! ὄχι, ἀφοῦ μὴ ἔδωκαν τὸν ἐπιθυμητὴ μου!

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἔτο τοιαύτη, ὥστε οὐδεμίᾳν ὁμοιόγιαν ἠθελήθησαν ν' ἀποσπάσωσι ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ ἔφη περιστέμενοι αὐτῷ ἱερεῖς ἐμείνεν ἐπὶ μικρὸν κατὰ μόνας μετ' αὐτοῦ.

— Ἀμφιβολὸν ὑπόκρισι, ἐὰν ἔδωκε σημεῖα μετανοίας.

— Καὶ ὅμως μέγα εἶναι ἐγκλήμα, εἶπε πολλοὶ, τὸν ἀποθάνατι δ' ἀ τοὺς ἄλλους ἐπαιπιτήσεις; διὰ τι τοιοῦτον ὁρκὸν τοὺς ἐγκλήματος.

Ἐκπλυμένου τοῦ κρανίου ἀπεκόπη κοῦλον πιμμα, οἱ παρευρισκόντες παρετήρησαν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ Δυμολλάρδ σημεῖα εὐρεῖαν τινὰ ἐκ ρύσεως τοῦ δέρματος.

Ἀφεῖτο τινὰ πρὸ τῆς Τοῦ πρωΐας ὥρας, ἡ σκαφὴ ἔφθασε τὸν περίκαι τοῦ ὁ Δυμολλάρδ ἐπρεχόρτεν ἐν βάμματι ἐν τοῦ τεθῆ, καὶ τοῦ ἀπιμρμένου τοῦ κεφαλὴ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν θεμελίαν, καὶ τὸν χιμῶν σῶμα αὐτοῦ ἐξ ὑπεῖθεν.

Ἀσκάμενος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἱερέως, παρεπίλεσε ὑπὸ τῆς θέας τὸ πενθιμὸν ἐκείνης παρεπομπείας, καὶ ἀλλαχῶς κατὰ τι. Ὁ Δυμολλάρδ, Τρὶς ἐσφάρβε γοναπιστὸς δ' ὁμοῦ μετὰ τῶν δύο ἱερέων, ἔθεσε δίφρον ἐκτὸς, τρεμόμενος διαρκέστατα, ὥστε ὁ ἐκτελεστὴς θίγων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου του μετέπεσεν, ἵνα ἔτο χωρὸς ν' ἀφρῇ.

Ὁ κατάδικος, περιπτεξάμενος τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα, ὄρξατο ἀναβαίνων τὴν κλίμακα· ἀλλ' ἐφ' ἀνέβαινε τὴν βαθμίδα κατεβρεῖτο ὑπὸ σκοτεινιάσεως, μετ' ἀγωνίας ἐθανεῖθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δάπεδον τοῦ ἱερατήματος.

Ἐπὶ ἐπανωρεθοῦς, ἐπαλεῖθη εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐβοήθεσε τὴν θνησιν κατὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐπιφάτων κοῦλου. Οὐδὲν ὑπῆρξεν ἐπεισοδεῖον ἄλλο· ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐβριαμβεύσεν.

Ὁ κρότος τῆς κατακτεσούσης κοπίδος, ἀλέγιμον ἔκκρξεν κραυγῶν ὁμοίων πρὸς ἐπικρότησιν. Ῥοβοῦσι καὶ πίσω πολλοὶ ὑψούμενοι πρὸς τὰ ἄνω ἐβλέψαν ἐκθίκαιον ἰκανοποιηθέσαν.

Οἱ 6,000 πρόπτον θέατοι, ἐν οἷς καὶ μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν, ἐρκίνοντο κατὰ τὴν ἀναχώρησιν φίρσεις μὲ' ἐκτὸς ἐκτυπώσεις δόλοῦσας τὸν ἐκτελεστὴν μεγάλου δικαιοσύνης ἔργου.

Ἐν τούτοις ὁ κυριωτέρα μεταξὺ τῶν συναμιλιῶν γνώμη ἦτον, ὅτι ὁ Δυμολλάρδ, ὁ πιρόπας κατὰ τὴν ἄκρον ἐκείνην τὸ πίμμα τῶν κακουργημάτων του, ἦτο μᾶλλον τερατολογία τῆς φύσεως, ἢ τέρας τῆς μοχθηρίας, κατὰ τὴν συκῆν σαμσίαν τῆς λέξεως.

Ἡ αὐτὴ μὲ τοῦ κρανίου ἀπεκόπη, ἐὰν ὀλίγι τὴν πιστεῖ ἔλλειψιν, τοῦλκιστον τὸν σμιρόπατον ὄρκον τοῦ μυελοῦ· τὸ μέτωπον μᾶλλον ἀμβλὺ, μαθημάτων ἔχον ἐξοχὴν· τὸ δὲ ὀπισθόκρανον εἶναι σχεδὸν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον.

Τὰ ὑπὸ τῆς ἐξωτικῆς ληρθέντα μέτρα ἐσφαλίσαν τὴν αὐταξίαν καὶ τὴν ἠσυχίαν κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην σύρροιαν τῶν χωρικῶν καὶ τῶν χειρωνάκτων.

Ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων βοηθουμένων ὑπὸ ἀποσπάσματος λογχοφόρων, δύο λόχων πεζικοῦ καὶ ἑνὸς ἱππικοῦ τινων χωροφυλάκων.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Δυμολλάρδ ἐστάλη εἰς τὴν ἱστορικὴν σχολὴν τῆς Λυόν, ἐντὸς ἰδιαιτέρου κιβωτίου διευθυνθέντος εἰς Μοντουὶλ δι' ἐπὶ τούτῳ ἐγγράφου ἀδείας, ἵνα μηδαμοῦ ἀνοιχθῇ ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῶν τροφίμων δημοτικοῦ φόρου.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 26 Μαρτίου 1862.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ. — Σ ί τ ο ς. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ ἀγορὰ τῶν σιτηρῶν ἦτο λίαν βεβαρυμένη καὶ ἔκπτωσις κατὰ 1/—2/. τὸ κουάρτερ. Ὁ δὲ ὄγρος καιρὸς καὶ ἡ ἐπικαλῆψις τῆς ναυτιλίας μετὰ τῶν λιμένων τῆς Βελγικῆς κατέστησε δύσπρακτον τὸν ξενικὸν σῖτον καὶ ἐξῃτήθησε τὰς τιμὰς αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον.

Αἱ ἐξωτερικαὶ ἀγοραὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐξέτασαν. Ἡ ἀγορὰ τῶν Παρισίων ἦτο λίαν θολερὰ καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ὑπεχώρησαν μέχρι 3φρ. τὰ 157 κιλόγραμμα. Ἡ τοῦ Βελγίου ἦτο σχεδὸν ἥσυχος. Ἡ τῆς Ἀμβέρσης θολερὰ μὲ μικρὰς πράξεις· σῖτος λευκὸς Ζελανδίας ἐπωλήθη πρὸς 61/., βρεῖζα Ὀλλάνδοῦ πρὸς 33/., κριθὴ Σμύρνης πρὸς 27/6. Ἐν Κούρτραι ὅμως οἱ τιμαὶ ὑψώθησαν ἐπὶ 1/6 τὸ κουάρτερ· σῖτος ἀρίστης ποιότητος ἐπωλήθη πρὸς 62/., ἡ βρίζα ἦτον ἀνελλοίωτος. Ἐν Γέντῃ ἀνετιμήθη· ἀρίστης ποιότητος ἐπωλήθη πρὸς 63/6. Ἐν Βρυξέλλαις ὅμως μένει ἀνελλοίωτος. Ἐν Ἀμστεροδαμῷ ὀλίγον ἠλλοιώθη· Πολωνὸς σῖτος μεμιγμένος ἐπωλήθη πρὸς 68/., Ἀμερικῆς πρὸς 38/6—61/6· ἡ κριθὴ καὶ ὁ βρόμος ἦσαν ἥσυχοι. Ὁ σῖτος ἐν Ῥοττερδαμῷ ἐξέπεσε κατὰ 6?—1. τὸ κουάρτερ· Πολωνὸς ἐτιμᾶτο 64/9, βρίζα 42/6. Ἐν Δούζται ἦσαν ὀνομαστικῶς 37/—62/., ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιφανούσῃ θολερᾷ κατεστάσει ἠδύνατό τις νὰ ἐκτελίσῃ παραγγελίας πρὸς 39/. ἐλ. μ. πλ. Ἡ ἀγορὰ τῆς Ὀδησσοῦ ἦτο κατὰ τι βελτιωμένη ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης μεταβιβασθεισῶν ἐυθυμοῦντικοτέρων εἰδήσεων. Ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτον ἥσυχος, καθ' ὅσον ἀγορὰ τὰς πράξεις, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ὑψώσεως τοῦ συναλλάγματος οἱ τιμαὶ ὑψώθησαν ἐπίσης, πλὴν αἱ ποιότεις ἦσαν μόνον δι' ἐπιτόπιον κατανάλωσιν. Ἡ τῆς Νέας Ὑόρκης; περιέπεσεν εἰς πλαρεστάτην κνημίαν ἕνεκα τῶν ἐξ Εὐρώπης ἀφικνουμένων ἀπειλαρρυντικῶν εἰδήσεων.

Αἱ ἀπὸ τῆς 14ης λήγοντος ἀφιξεῖς ἀνέβασαν εἰς 13 φορτία, ὧν 11 ἦσαν σῖτοι, 2 ἀραβοσίτου καὶ 2 κριθῆς. Αἱ δὲ πράξεις ἦσαν ὡς ἑξῆς: Μαριακουπόλεως σῖτος πρὸς 47/10½ καὶ 48/., τέσσαρα φορτία Γίρκα πρὸς 43/9—47/6, καὶ ἐν ἀρίστης ποιότητος πρὸς 49/6· Σαυδομίρκα πρὸς 50/. καὶ 51/., Ὀδησσοῦ Πολωνὸς 3 φορτία πρὸς 43—44/6, καὶ ἐν ἀρίστης ποιότητος πρὸς 49/6· Σαῦδς πρὸς 34/6 καὶ 35/· τέσσαρα φορτία Ἀμερικῆς πρὸς 32/6—33/6. Ἐπίσης διὰ τὴν σταρὸν Εὐρώπην, Σαυδομίρκας πρὸς 30/6, Συρίας σκληρὸς πρὸς 40/3 καὶ Σαΐδς πρὸς 36/. Δύο φορτία ἀραβοσίτου πρὸς 32/3 καὶ 33/. Τέσσαρα κριθῆς πρὸς 22/9 καὶ 23/6, καὶ 5,000 κουάρ. δουνκθεοῦς πρὸς 23/.

Αἱ πωλήσεις τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀνέβησαν εἰς 78,736 κουάρτερ σίτου. Ἡ δὲ εἰς τοὺς κυριωτέρους λιμένας τῆς Μεγάλης Βρεττανίας εἰσαγωγὴ σίτου καὶ ἀλεύρου κατὰ τὴν ἑβδομάδα λήγουσαν τὴν 12ην Μαρτίου ἀνέβη εἰς 140,028 κουάρτερ.

ΣΠΟΡΟΙ. — Ὁ ὄγρος καιρὸς ἔστις ἀπὸ τινος ἐπικρατεῖ ἀνεχαλέτισε τὴν ζήτησιν διὰ σπόρους. Οὐχ ἧττον ὅμως τὸ ἐρυθρὸν μηδὲν διατηρεῖται σταθερόν. Τὸ δὲ λευκὸν ἦτον ἀνώμαλον κατὰ τὰ

ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ

Ο ΠΡΟΣ ΜΑΘΗΣΙΝ ΟΔΗΓΟΣ.

(συνέχεια).

Ἐρώτησις. Ποθεν στέλλεται το εἶδος τὸ λεγόμενον Μαθείρας;

Ἀπόκρισις. Ἐκ τῆς Μαθείρας και τῶν Καναρίων νήσων των εἰς τον δρόμον ατλαντικον ωκεανον μεταξυ τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐρ. Θεωρεῖται αξιόλογος ὁ λευκος οἶνος;

Ἀπ. Μαλιστα, οἷοις ἀφ' οὗ δι' ενὸς ἢ δύο ταξειδίων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ὁρίκαμεν, οτε κλεῖται Μαθείρα των Ἀνατολικων Ἰνδιῶν.

Ἐρ. Τί εἶναι Μοναμβασεῖτις Μαθείρα;

Ἀπ. Λευκος και ὑπέρλυκυς οἶνος φερόμενος εἰς Ἀγγλίαν ἐκ τῆς Μαθείρας και των Καναρίων νήσων, και καλούμενος συνήθως κανάριος σακκος, περὶ οὗ πολλὰ λέγει ὁ Σακκπήρος.

Ἐρ. Πόθ κῆμεν αἱ ἀμπελοι αἱ παραγουσαι τον ωρῖον αὐτον οἶνον;

Ἀπ. Εἰς τὴν Κρήτην και εἰς τὴν Μοναμβασίαν μετὰ ταυτα μετεφυτεύθησαν εἰς τας Κανερίους νήσους.

Ἐρ. Γίνεται πολὺ ἐξ αυτοῦ τοῦ οἴνου;

Ἀπ. Οὐχὶ· εἶναι τοσον σπανιος, ωστε ὀλιγον ἔρχεται.

Ἐρ. Τίς πράγμ' ἐπιγίγ' ἐντός τῆς πλέρους οἴνου Μοναμβασεῖτις;

Ἀπ. Ὁ σοῦξ Κλάρινς, οἱόλογος Ἐδουάρδου τοῦ Δ'.

Ἐρ. Ποῦ κεῖται ἡ νῆσος Κρήτη;

Ἀπ. Εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Ἐρ. Τί εἶναι σχέδρα;

Ἀπ. Λευκος ὁμοίως οἶνος φερόμενος ἐκ τῆς Ξηρᾶς, οὐχὶ μακρὰν τῆς Σεβίλλας εἰς τὴν Ἀνδαλουσίαν τῆς Ἱσπανίας.

Ἐρ. Ἐκ τίνος θέσεω, κυρίως ἐξαγεται εἰς τὴν αλλοδαπὴν το σχέρρυ;

Ἀπ. Ἐκ τοῦ Κυθίκος εἴτε Γαδείρων.

Ἐρ. Ποῦ κεῖται ὁ τοπος αὐτος;

Ἀπ. Εἶναι πόλις ὀχυρωμένη ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐν τῇ Ἀνδαλουσίᾳ, ἐχουσα καλὸν λιμένα· εἶναι τὸ κέντρον τον ἱσπανικοῦ ἐμπορίου προς τὴν Ἀμερικὴν και τὰς Ἀντικὰς Ἰνδίας.

Ἐρ. Δεν παραγουσιν ἐξαιρετους οἴνους και ἡ Οὐγγαρία, Γερμανία, ἡ Ἑλλὰς και ἡ Τουρκία;

Ἀπ. Μαλιστα· οἱ περιφημότεροι εἶναι ὁ τῆς Τοκκαΐας, τοῦ Νακ, τοῦ Ῥήνου, τῆς Μοσέλλης, ὁ θρακικος, ὁ κύπριος, ὁ κισκμίτης, ὁ τῆς Κωνσσοῦ κτλ.

Ἐρ. Προσχρωσι πολὺ τους οἴνους αὐτους οἱ Γερμανοί;

Ἀπ. Μαλιστα· πολλοὶ των εὐγενων διατρουσιν εἰς τους οἰνῶνας ἐνος πλέον των ἑκατον ἐτων ἡλικίας.

Ἐρ. Καὶ δὲν ἀπώλεσαν τε ἐκ τῆς ποιότητος διὰ τῆς πολυκρίας;

Ἀπ. Οὐχὶ· ἔγεναν τοσον καλοί, ὥστε καὶ μετὰ παρέλευσιν τόσου χρόνου ἔμεναν πυκτὰ ἀβλαβεῖς.

Ἐρ. Εἶναι περίφημοι οἱ γαλλικοὶ οἶνοι;

Ἀπ. Μαλιστα· ὁ ἀριστος εἶναι ὁ καμπανίτης, ὧν δύο εἴδων ὁ κτυχος και ὁ ἀφιζῶν.

Ἐρ. Τί εἶναι ἄτυχος καμπανίτης οἶνος;

Ἀπ. Ὁ οἶνος, ὅστις ὑπέστε ὁλόκληρον τὴν ζύμωσιν.

Ἐρ. Τί δὲ ἀφιζῶν καμπανίτης οἶνος;

Ἀπ. Ὁ ἐγκλεισθεὶς εἰς βοκαλια πρὶν τελειώσῃ ἐντέλως ἡ ζύμωσις.

Ἐρ. Τί εἶναι ἄτυχος καμπανίτης οἶνος;

Ἀπ. Ὁ οἶνος, ὅστις ὑπέστε ὁλόκληρον τὴν ζύμωσιν.

Ἐρ. Τί δὲ ἀφιζῶν καμπανίτης οἶνος;

Ἀπ. Ὁ ἐγκλεισθεὶς εἰς βοκαλια πρὶν τελειώσῃ ἐντέλως ἡ ζύμωσις.

Ἐρ. Τί εἶναι κλαρετ;

Ἀπ. Ἀραιος και τὸ μαλιστα εὔστομος ἐρυθρος οἶνος, γινόμενος πλησιον τῆς Βορδιγάλλης, οἷον καὶ βορδιγάλειος οἶνος ὀνομαζεται.

Ἐρ. Τί καλουσιν οἱ Γαλλοι κατωτερον εἶδος τοῦ οἴνου τουτου;

Ἀπ. Τὸν συνήθη οἶνον (vin ordinaire), ὅστις αποτελεῖ το κοινον ποτον των ἐργατικων τάξεων ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐρ. Εἶναι ὀνομαστὴ ἡ Ἰταλία διὰ τους οἴνους;

Ἀπ. Πολλαὶ ποτὲ μαλιστα, ἀλλὰ νυν οἱ οἶνοι αὐτῆς εἶναι ὀξυκοὶ καὶ κακοί.

Ἐρ. Δὲν παράγει ὄρμος καὶ ἐν καλον εἶδος;

Ἀπ. Ναι, τὸ λεγόμενον ὄκορο τοῦ Χριστοῦ· γλυκύτατος ἐρυθρος οἶνος παραγομενος ἐκ τῶν ἀμπελων τον ὄρους Βεσουβίου.

Ἐρ. Τίς ἦτο ὁ λεγόμενος Φαλέρνος οἶνος;

Ἀπ. Ὁ περίφημος οἶνος ὁ ἐξωκυόμενος υπὸ τοῦ ἀρχαίου ποιητου, ἰδίως τοῦ Βεργιλίου καὶ Ὁρατίου.

Ἐρ. Τί εἶναι Κωνσταντία;

Ἀπ. Λιαν πυκνὸς καὶ γλυκὺς οἶνος, γινόμενος εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Χρηστῆς Ἐλπίδος.

Ἐρ. Ὑπάρχει καὶ ἐρυθρὸς ὡς καὶ λευκὴ Κωνσταντία;

Ἀπ. Μαλιστα· κατασκευαζεται δὲ περίπου ὀκτω μίλια μακρυν τῆς πόλεως εἰς τοιοῦτον ἀγρικαίαν.

Ἐρ. Τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν αἱ σταφυλαὶ αὐτου του ὑποστατικου νὰ ἦναι τόσον ὡραῖαι;

Ἀπ. Ἐξαιρουσι τὴν ποιότης τῆς γῆς· ὁ οἶνος γίνεται μετὰ μεγάλας ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, μὴ μεταχειριζομενου των κατασκευαστων ἄλλου κοπτου, εἰμὴ του ἐντελοῦς ὡριμου καὶ ἀβλαβοῦς.

Ἐρ. Ποτε το εἶδος τουτο του οἴνου εἶναι τέλειον;

Ἀπ. Ἐντὸς δύο περίπου ἐτων· ἀν φυλαχθῇ ἐξ ὁ ἐπτά, ἐμβάλλεται εἰς ξύλινους καὶ ἀποβάλλει τὴν γευσιν.

Ἐρ. Τί καλεῖται οἶνος σχιρᾶς;

Ἀπ. Ἡράκλεις περσικὸς οἶνος, τὰ μαλιστα ἐν ὑπολήψει· ὁ πολὺς Σχιρᾶς κεῖται εἰς τερπνὸν καὶ εὔφορον πεδιόν, καὶ περιέχει τοσον πολλοὺς ωφελίμους κόκκους, ὥστε ἐπιφορμεζεται ὁ ἐπίμονος παραθέσεις καὶ οἱ Ἀθῆναι τὴς Περσίας.

Ἐρ. Τίς λοιὸς πίνει πάντοτε ζεστὸν τὸν οἶνον;

Ἀπ. Οἱ Σίνοι, οἵτινες θεωροῦσι μεγάλην εὐμένειαν τὸ νὰ συγχαρῇ τις αὐτοὺς διὰ τὴν ἰκανότητα του πίνειν ἀρκετὸν ποσόν.

Ἐρ. Τί ὀνομαζεται νοκιμὸν (=πυρὸν);

Ἀπ. Ἐξαιρετον καὶ εὐστόμαχον ποτὸν μνόμενον ἐκ λευκοῦ βράνδυος καὶ ἐκ γλυκέων καὶ πικρων ἀμυγδάλων μετ' ἄλλων σπόρων.

Ἐρ. Ποῦ γίνεται τὸ καλλιστον ποτον;

Ἀπ. Εἰς τὴν Μαρτινίκαν, μίαν τῶν νήσων των Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

Ἐρ. Τί λέγεται ἱπποκράτειον;

Ἀπ. Πολυτιμον τι ποτον, ὃν χρῆσει κυρίως εἰς βασιλικὰ συμπόσια, ἐφ' ὧν ὁ κορυφαῖος διὰ χρυσοῦ ποτηρίου προέπινεν εἰς ὑγίειαν του βασιλέως ἐν κυμβῳ τῆς στέψεως.

Ἐρ. Ἐκ τίνος συνέκειτο;

Ἀπ. Ἐξ ἐρυθροῦ εἴτε μέλανος οἴνου, κυναρόμου, γιγγιβέρεως, καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, σταγγιζομένων διὰ μαλλινου σακκου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ νεωτεροι πραττουσιν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς των πρκτωμάτων (jellies).

Ἐρ. Ποθεν ὠνομασθῆ ἱπποκράτειον;

Ἀπ. Ἐκ του ὀνόματος του σακκου λεγομένου «τοῦ Ἱπποκράτους ἢ χιμῖς» (=τὸ μανίκιον), διὸ οὗ ἐπιεζετο· τοσον ὀλιγκρον ἦτο, ὥστε οὐδέποτε προσέφερετο πλέον ἢ ἀπαξ κατὰ τὴν διαρκειαν του συμποσίου.

Ἐρ. Τί εἶναι ασιατικον συρόπιον;

Ἀπ. Γλυκύτατον συρόπιον, γινομενον ἐκ σακχαρεως καὶ ὀπου ἐκχυλιζομενου ἐκ τινος φυτου, ὀνομασι ἀδίαντου ἢ ὀρτῆς τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐρ. Ποῦ εὑρίσκεται αὐτὸ το φυτόν;

Ἀπ. Εἰς τὰ ὑπερῶια μερη τῆς Γαλλίας καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον· εἶναι χόρτον αὐξανον ἐπὶ πετρων καὶ παλαιων ἐρειπιων.

Ἐρ. Τί εἶναι ραταφία;

Ἀπ. Ποτον ατομικὸν παρασκευαζόμενον δι' ἐγχύσεως βράνδυος ἐπὶ τῶν πυρῶνων διαφόρων εἰδῶν ὀπωρῶν, ἰδίως κερασῶν καὶ κακκομήλων ἢ ἀρκεσκαῦν μήλων, προσθέσει καὶ σακχαρεως, κυνομόμων, καρυοφύλλων, καὶ ἄλλων ἀρωμάτων.

Ἐρ. Τί εἶναι σερδέτιον;

Ἀπ. Εἶδος δροσιστικοῦ ποτοῦ, ὡς λεμονοῦδος, γινομενου ἐκ σταφίδων, εἴτε μέλιτος, εἴτε ξυλοκεράτων (=χαρουπίων), εἴτε ἐξ ὁπου λεμονίου, καὶ τὰ μάλιστα ἀγαπτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Τουρκίᾳ.

Ἐρ. Τί εἶναι βρανδύ;

Ἀπ. Οἰνοπνευματωδῆς ποτον αποσταζόμενον ἐκ των αθανατων γαλλικων οἴνων, των μὴ πολυμενῶν.

Ἐρ. Τίς ἡ διαφορὰ μεταξὺ οἴνου καὶ πνευματων;

Ἀπ. Ὁ οἶνος ὑπέστε μονον τὴν ζύμωσιν, ἐνῶ τὰ πνεύματα καὶ ἀπεσταγθεσαν διὰ τοῦ ἀλεμβικου.

Ἐρ. Τί ἐνοεῖτε λέγοντες ἀποσταξῶν;

Ἀπ. Ἔνοοῦν τὴν πρᾶξιν ἐκείνην, δι' ἧς ἀποσύρομεν ἀνὰ στιγμὰς τὸ πνευμα οἰονεὶ ἀπόστε σωματος· διὰ πυρὸς τὴν μὲν κατωθεν εἴτε ἀνωθεν τῶν ἀγγειων, ἐν οἷς περιλαμβάνεται το προς ἀποσταξῶν ὑγρον· το πνευμα ἢ ἀλκοὶ ἀνυφοῦται εἰς ατμωδῆ κατάστασιν, καὶ μετκβαίνει εἰς σωλῆνα περιεστριγμένον ὑπὸ ψυχροῦ ὕδατος, ὅπερ συμπυκνοῖ τους ατμους διερχομένους εἰς ὑγρὸν σταζον κατὰ στιγμὰς ἀπὸ τοῦ ἐπιστομίου τον ἀλεμβικου.

Ἐρ. Ποθεν ἔρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν το κάλλιστον βράνδυ (ὀυισκατ βρακή);

Ἀπ. Ἐκ Βορδιγάλλης, Λαγγεδόκης καὶ Ἀγκουᾶς· ἐκ ταυτης ἔρχεται το γνωστοτατον βρανδυ το λεγομενον κονιακ.

Ἐρ. Ποῖον τὸ χρῶμα τοῦ βρανδυος, ὅταν λαμβανεται κρύσιν απο τοῦ ἀποστακτηρίου;

Ἀπ. Λευκον ὡς τὸ ὕδωρ· χρωματιζεται δὲ τὸ μὲν ἐκ τῶν ὁρμιων βαρέλων ἐν οἷς φυλασσεται, τὸ δὲ ἐκ κιτρινίνης σακχαρεως καὶ ἄλλων ἀβλαβῶν ὑλῶν, ἐμβαλλομένων εἰς αὐτό.

Ἐρ. Προσβάλλουσι τὴν ποιοτητα του πνεύματος αἱ ἀρωμενοι ὕλαι;

Ἀπ. Οὐχὶ, ουδε κατ' ἐλάχιστον.

Ἐρ. Γίνεται βράνδυ ἀριστον εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

Ἀπ. Μαλιστα· ἀποσταζεται κυρίως ἐκ βύσσης ἢ κριθῆς, ἀλλα θεωρεται κατωτερον του γαλλικοῦ οἷς πρὸς τὴν ποιότητα.

Ἐρ. Τί εἶναι Ὀλλανδίας ἢ ἀρκεῦθου ποτόν;

Ἀπ. Οἰνοπνευματωδῆς ποτον παρασκευαζομενον ἐν Ὀλλανδίᾳ, οπου αποσταζεται το γνήσιον ποτον τῆς ἀρκεῦθου, κοστιμιζομενον δι' ἀρκευθῶδων.

Ἐρ. Ποθεν ὠνομαζεται παρὰ τοῖς Ἀγγλοις Γινεῦν;

Ἀπ. Ἐκ τῆς γαλλικῆς λέξεως genievre, σημαινουσης τὴν ἀρκεῦθον.

Ἐρ. Ποθεν φέρονται οἱ ἀρκεῦθοῖδες;

Ἀπ. Ἐξ Ὀλλανδίας καὶ Ἰονίας.

Ἐρ. Τί καλεῖται παρὰ τοῖς Ἄγγλοις γκίν;

Ἀπ. Ποτον πνευματωδῆς αποσταζόμενον ἐκ βύσσης, αρωματιζομενον δι' ἐλαίου τερεβινθίνης, καὶ προσθήκῃ ἐγχύματος ὀλίγων αρκευθίδων καὶ λυκίσκου.

Ἐρ. Τί εἶναι οὐίσκυ;

Ἀπ. Δυνατωτατον πνευμα αποσταζόμενον ἐκ πετρων, πολὺ ἀγαπατον καὶ εὔχρηστον παρὰ τοῖς Καλεδονίοις καὶ Ἰρλανδοῖς.

Ἐρ. Ἔχει ἰδιαζουσαν γευα καπνοῦ γευσιν;

Ἀπ. Μαλιστα· τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς καυσίμου ὕλης τῆς ὀνομαζομένης ποαθρακος ἐν μεταχειρίζονται πρὸς θέρμανσιν τοῦ ἀλεμβικου, καὶ ἥτις εἶναι εἶδος χορτοπλίνθου ἐκκαφείσης ἐξ ἐλώδους γῆς.

Ἐρ. Ἐκ τίνος γίνονται τὰ πυκτοδαπὰ ποτὰ τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὰ ὀνοματα ὀβῶρ (χυστὸ ὕδωρ), μαρασκίνο, κιρσχβασσερ, κτλ.;

Ἀπ. Ἄπαντα συνίστανται ἐκ βραδυ ὄυνατος αρωματισμένου διὰ τον αρωματικου ἐλαίου ἀνωφερων φυτων, καὶ ἐγκυματικου διὰ σακχαρου.

Ἐρ. Εἰς κατασκευὴν των τελειοτατου ὀνομασθέντων ποτων μεταχειριζονται οἱ Γερμανοὶ τον ὀπου των κερασίων;

Ἀπ. Μαλιστα· οὗτος εἰς τὸ τελειοτατον, ὅπερ ταυτα πολὺ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

(ADVERTISEMENTS.)

ΤΟΙΣ ΕΜΠΟΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΛΟΙΟΚΤΗΤΑΙΣ.

Παρισίων καὶ Λονδίνου καθρεπτῶν καὶ οἰκιακῶν ἐπίπλων ἐργοστάσιον, 398 καὶ 399, Oxford-street, London W συστηθὲν τὸ 1822. Ὁ CHARLES NOSOTTI προσκαλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπιθεωρήσωσι τὰ κεχρυσωμένα οἰκιακὰ ἔπιπλα ἀρίστης κατασκευῆς συνιστάμενα ἐκ καθρεπτῶν του τοίχου καὶ τῆς τραπέζης παντὸς εἴδους τραπεζῶν ἁπλῶν καὶ μονῶν, κομῶν, καθελῶν, γραφίων, κορνιζῶν εἰκόνων, ἀνθοδοχείων, κτλ. κτλ. Τὰ κατάστημα τοῦτο ἀπέτισε μεγίστην φήμην διὰ τὴς ἀρίστης ποιότητας των πρκματιῶν του. Οἱ πλοιοκτήται ἰδίως ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ καταστήματος τούτου, κατασκευαζομένων προς στοίχισμὸν των αἰθουσῶν καὶ δωματίων τῶν πλοίων. Ἐτσόδος, 398 καὶ 399, Oxford-street. W. Ἐργοστάσιον, 3 καὶ 4, Great Chapel-street, καὶ 102, Dean-street Διατεταγὰ πρέπει νὰ σταλῶνται προς τὸν Κ

J F. O'BRIEN, 3, Brompton Sq. S. W London

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΩΛΛΟΥΑΗ.

Ἀδυναμία καὶ ἀτονία.

Τὰ θαυμασια ταυτα καταποτια, ταχέως ἀναζωογονοῦντα τὸ σύστημα, ἀξουσι πασαν αἰτίαν ἀδυναμίας καὶ ἀτονίας. Νέος ἢ γέρων, πόνοις ἢ πένῃ, ὁσοιμοῦζων τὸ περιγραφον τουτο ἰατρικον, ἐν βραχυ ἀναλαμβάνει δυναμιν καὶ ὑγίειαν.

Βλῆξ, συνάγχη καὶ ἄσθμα.

Ὁ νοσημα τε τουτου νοσου, λαμβάνων οὐέγας ὀδοὺς καταποτίων, καὶ ἐπιτρέψον τὴν αἰωνίαν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐντὸς τριῶν ἑμερῶν θλίψει αἰσθανθῆ ἐντεῦθεν μέγα ὄφελος κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ καθ' Ὀλλανδίᾳ.

Μητέρες καὶ θυγατέρες.

Εἰς τὴν πρώτας τα καταποτια ταυτα εἶναι ἀνεκτίμητα εἰς τινα περίοδον τῆς ζωῆς, ἐπιτιθοῦσα ταυτας νὰ θεέλωσι ἀδιαλείπτως τὴν κυοῦσαν περίοδον τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτων, ὅτε τοσουτα ἀπαίτουσι. Εἰς ὅε τὰς νέας τὸ θεῖον τοῦτο φάρμακον δὲν ἔχει ἄλλο ἴσον. Πλειστες μετρομέριαι περιέχουσαι εἰς τὸς ἑκτυπους ὀδηγίας, τὰς συνοδεύουσας ἑκαστον κουτίον.

Ἧπαρ, στόμαχος, πνεύμονες.

Ὀλίγαι ὀδοὺς των καταποτίων τούτων καθαρίζουσιν ἐκ τῆς χολῆς τὸν στόμαχον, ἐπανορθοῦσι τὴν λειτουργίαν τοῦ ἥπατος καὶ τὸν ἔντερον, καὶ καθαρίζουσι οὕτω τὸ αἷμα, ὥστε ὁ πάσχων λαμβάνει νέον τρόπον ζωῆς. Πρὸς ἀποτέλεσιν κακῆς ὑγείας πᾶς τις πρέπει νὰ ποιήσῃ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος μιαν ὀδον τῶν καταποτίων τούτων. Πλειστοχρὼ φαρμακοῦται ὡς ἀνωτερα ποιοτῆς ἐκτιμῶν.

Τὰ καταποτια τοῦ Ὀλλουαΐ χρησιμεύουσι ὡς ἄριστον ἀντίδοτον εἰς τὰς ἑξῆς ἀσθενείας, τοὺς πικτοποιοῦς ἀμφιβόλους τὸ ἀσθμα, τὰ χολερικὰ νοσήματα, τους ὀκμάρας, τὰ ἐντερικὰ νοσήματα, τὴν κόλικα, τὰς ἐμφράξεις τῶν ἐντέρων, τὴν ῥῆξιν, τὴν ἀτονίαν, τὸν ὀβρωπα, τὴν δυσεντερίαν, τὸ ἐρυσιπέλας, τὴν ἀπαξίαν τῶν ἐμμήνων, τους σπασμους, τὴν πόδαγραν, τὴν κεφαλαλγίαν, τὴν δυσπεψίαν, τὰς γόνορροιας, τὴν ἑστερίαν, τὴν ἀπαθειαν, τὴν πλευραλγίαν, τὰς αἱμορροΐδας, τους ῥευματισμους, τὴν δυσυρίαν, τὰς χοιράδας, τους πονοκλαμους, τὴν λιθίασιν, τὴν ἐρεσίπελας, τὰ ἐπιδερματα, τὰ ἕλκη, τὰ ἀφροδισιακὰ παθη, τὴν ἀμηνόλειαν, τὴν ἀδυναμίαν ἐξ ἀπροσέχτου αἰτίας κλπ.

Τὰ καταποτία καὶ ἡ ἀλοιφὴ πωλοῦνται εἰς τὸ κατὼτερα τὸ καθηγετοῦ Ὀλλουαΐ (Holloway) 244 Strand, près de Temple Bar, à Londres, καὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἐντίμοις φαρμακοπώλαις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.— Τιμὴ Ἑκάστου Ἐμπ. ὀβ., 1Ls., 3Ls., καὶ 33s. ἑκαστον δοχεῖον κατὰ τὰ μέγεθος. Ὁ τὸ μεγαλύτερα λαμβάνων ἔχει μεγαλυτέρα ὠφέλειαν· Ὀδηγίαι δὶα τὰν πάσχοντα ἐξ ἑκάστου πακτικοῦ νοσήματος προσκολλῶνται ἐν ἑκαστῳ δοχείῳ.

HOLLOWAY

ΛΑΒΙΑ ΚΑΙ ΑΛΟΙΦΑΙ.

Ζητοῦνται Πράκτορες

Ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅπου ἄλλου ἂν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι πρὸς πώλησιν τῶν δύο τούτων περιφήμων ἰαματικῶν. Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐχῃ τὴν πρακτορίαν του Καταστήματος Holloway, 244, Strand, London, δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν, ἐυφυΐζόμενος περὶ τῆς προμηθείας.

JOHN GOSNELL & Co. (πρώην PRICE & GOSNELL

Προσκαλοῦν τὴν προσοχὴν του κοινοῦ εἰς τὰ ἀκόλουθα μύρα

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., αἱ ἀρωματικαὶ βρύσεις, πεζῶνται ἐφέρουσι γλυκυτάτην εὐωδίαν.

Του JOHN GOSNELL & Co., ἡ διυλισμένη λεβαντὶς συνιστᾶται διὰ δωμάτια ἀσθενῶν καὶ ὡς ἡ καλλιτερα καὶ γνησιωτερα των ὅσων ἐξ ἀνθέων γίνονται.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., τὸ γνήσιον καὶ μελανὸν σαπουνι τοῦ Ὀδίντζωφ εἶναι οἰκονομικὸν καὶ παλαιον. Ἐξαλείφει τὴν κοκκινάδα καὶ σκληρότητα του δέρματος, καὶ καθιστᾶ αὐτὸ λεῖον καὶ λευκόν.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. Εὐῳνὴς ἄρωμα εἶναι τὸ εὐγενέστερον—

Το ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΑΧΥΜΕΡΟΝ (πομάδα) συνιστᾶται διὰ τὴν εὐωδίαν του καὶ τὴν τῆς αὐξήσεως τῆς κόμης ἐπιβρόνν του.

Το ΕΥΓΕΝΕΣ ΣΑΠΟΥΝΙ ἐπιχρυσ. ὡς τὸ καλλιτερον καὶ μαλακωτερον.

Τοῦ ΓΑΡΒΑΛΔΙΙ Ἢ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ εἶναι τὸ ἐκλεκτοτερον μύρον.

Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. ἡ ζῦμη διὰ τους ὀδοντας εἶναι ἡ καλλιμαχος ὅλων τῶν κόνεων, ἀπαρέλει τους ὀδοντας, προστατεύει τὸν ἀρίστον καὶ δίδει εὐωδίαν εἰς τὸ στόμα.

ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ ΒΑΦΗ ΤΩΝ ΚΟΜΗΣ βεβαια νὰ σχηματίσῃ κάθε εἶδος μεῖωσιν ἢ μικρὴ φυσικοῦ χρώματος. Δὲν βαπτει τὴν κόμην καὶ δὲν ἔχει δυσωδίαν.

Του JOHN GOSNELL & Co. προνομιοῦχος βουρτσα τουαλετας καὶ παστρεύει καὶ λαμπρύνει τὴν κόμην.

Στέλλονται κατάλογοι παντοῦ καὶ διαταγαὶ ἐκτελοῦνται Κατασκευάζονται 12, Three King-Court Lombard St. London

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΒΟΥΤΙΚΤΩΝ

C. E. HEINKE,

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

79, Great Portland St. London.

Εἰσόπιστεῖ τους ἰδιοκτήτας πλοίων, ἐμπόρους, πλοιάρχους κτλ. κτλ., ὅτι πολλαὶ βελτιώσεις ἐγένοντο ἐν τῷ κατόρμαι. ἢ κυμβάλῃ καὶ τῇ λοιπῇ εὐθυμασία τοῦ [illegible] ἡν φέρουν δύνανται νὰ μένῃ [illegible] ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς ἐξαγωγὴν πρκμάτων, σπόγγων καὶ μαργαριτῶν [illegible] τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, πρὸς ὃ τούτοις [illegible] κατασκευὴ θεμελίων λιμένων ἢ γεφυρῶν πρὸς ἐπισκευὴν αὐτῶν.

(ΑΡΙΘ. 91.)

Ζῶμεν ἐν ἐποχῇ ψεύδους καὶ ἀγυρτείας. Κυβεονήσας ὁ βασιλεὺς Ὄθων διὰ τούτων καὶ μόνων τὴν Ἑλλάδα, διὰ τούτων κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην τῆς κρίσεως ὥραν ζητεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, διαδίδων διὰ τῶν πρεσβειῶν καθ' ἑκάστην νίκας φανταστικὰς, συλλήψεις, κατάπαυσιν τῆς ἀδελφοκτονίας καὶ γενικὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν διαμαχομένων πρὸς κατάργησιν τῆς τυραννοκρατείας αὐτοῦ. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ οὔτε Βασιλείου τοῦ Β', οὔτε Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου καὶ τῆς Ζωῆς. Δὲν δύναται ἀτιμωρητεὶ σήμερον εἰς βασιλεὺς νὰ ἐξορύττῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς χιλιάδων ψυχῶν χωρὶς νὰ γίνηται τοῦτο γνωστόν· ἀλλ' οὔτε πάλιν νὰ στέψῃ πρὸς γενικὴν ἐξουδένωσιν τὴν Σελεύραν Αὐγούσαν τοῦ Βυζαντίου καὶ νὰ προβιβάζῃ τὸν εὐνοῦχον Στέφανον στρατάρχην. Ὁ Ὄθων καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι διὰ μίαν, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὸ εἰς τὴν κατοχὴν των ἠλεκτρικὸν σύρμα ὡς ψευδαγωγὸν τοῦ δόλου αὐτῶν πρὸς κατακάλυψιν τῶν διαδραματιζομένων κακουργημάτων, πλὴν ὁ ἀτμὸς, ἡ ἀνάπτυξις τῆς συγκοινωνίας, αἱ ἰδιαίτεραι ἀλληλογραφίαι μετ' οὐ πολὺ τὰ πάντα φέρουσιν εἰς φῶς. Καὶ τότε τί ἄλλο ἡ ἀταμοιβὴ αὐτῶν ἢ ὀπιθὴ καταισχύνη; τί ὁ σκοπὸς ἢ ἐσχάτη προδοσία; τί ὁ χαρακτὴρ ἢ τρανωτάτη ἀγυρτεία.

Ναί! τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος μακρὰν τοῦ νὰ τελειώσωσιν ἀποβαίνουσιν ὁσημέραι σοβαρώτερα· ἡ ἐπανάστασις μακρὰν τοῦ νὰ ἔλῃξεν διαδίδεται εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ Κράτους ἀοράτως διὰ μικρῶν μὲν ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐκρήξεων, πλὴν δι' ὑπονόμων βαθέων, ἀπειλούντων από ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸν ἀρχαῖτιον πάντων. Ὅσον ἀφθονώτερον τὸ πολύτιμον ἡμῶν αἷμα χύνεται, τόσον τὸ ἔθνος ἐξαγριοῦται καὶ ἡ γενικὴ κατὰ τοῦ βασιλέως ἀπέχθεια κορυφοῦται. Ἡ σκοτεινὴ σιγὴ, ἡ νεκρικὴ σιγὴ, ἡ φαινομένη ἀναλγησία τῶν Ἀθηναίων θὰ ἐκχειλήσῃ ἐπὶ τέλους· διότι ἀδύνατον οὗτοι εἰς τὴν χύσιν τοσούτου ἀδελφικοῦ αἵματος, εἰς τὴν ὄψιν τόσων φόνων, εἰς τὴν ἐνταφίασιν τόσων ἡρώων νὰ μένωσιν ἀνάλγητοι, ἐπιδοκιμάζοντες καὶ εὐχόμενοι τὸν θρίαμβον τοῦ μιαιοφόνου Ὄθωνος· οὐδὲ πάλιν τόσον ἀνανδροι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν, ὥστε νὰ φοβῶνται τοὺς ὀλίγους φρουροῦντας τὸν νέον Πεισίστρατον δορυφόρους. Ἡ σιγὴ αὐτῶν, τὸ ἐπαναλέγομεν, καὶ τὸν ἴδιον μωρὸν Ἀρκάδιον τοῦ Βυζαντίου ἠθέλεν ἐξυπνήσει, ἐὰν ἐκ ταύτης περιεκυκλοῦτο.

Οἱ τῆς παρούσης μιαιοφονίας συνένοχοι ὑπουργοὶ περιδεεῖς ὡς κακοῦργοι κοιμῶνται ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων· ἡ κανονοστοιχία τῶν Ἀθηνῶν εὑρίσκεται ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων· ἡ χωροφύλακὴ τῶν Ἀθηνῶν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων! Οὐαί! εἰς τοιαύτην κυβέρνησιν, ἥτις μετέβαλε τὸ ἀνάκτορον εἰς στρατῶνα καὶ διυμερεύει ἐντὸς τοιούτου οἰκοδομήματος, εἰς ἕκαστον θάλαμον τοῦ ὁποίου κρέμαται ἐν ξίφος τοῦ Δαμοκλέους. Πεῦ θέλει λήξει ἡ κατάστασις αὕτη; Ἂν ὁ Ὄθων, ὡς ἄλλος Ὀνόριος, ἐξέλθῃ νικητὴς, κατασυντρίβων τὸ ἐλευθερομαχοῦν τοῦ ἔθνους στοιχεῖον, ὑπάρχει, ἐρωτῶμεν, ἑλληνικὴ ψυχὴ, πιστεύουσα, ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος θέλει μεταρρυθμίσει ἑαυτὸν

σημαιῶν, ἀλλ' ἡ θαλασσοκράτωρ Ἀγγλία, ἥτις ὡς μηδὲν θεωρεῖ τὴν κατάργησιν τῶν καταδρομῶν καὶ τῶν καταδρομικῶν πλοίων, κακίζει, καὶ οἱ δύο πρωθυπουργοὶ αὐτῆς, οἱ λόρδοι Παλμερστὼν καὶ Ῥοῦσσελ, καὶ τοιοῦτοι συνιστῶντες τὴν τήρησιν τῶν συνθηκῶν, δὲν ὑποκρύπτουσιν ὅμως οὐδὲ τὴν ἀγανάκτησιν, οὐδὲ τὴν ἐπὶ τοῦ πραγματος τούτου κρυψίνοιαν αὐτῶν. Τί δὲ εἰπεῖν περὶ τῶν βουλευτῶν; ἡ Βουλὴ διεσκέπτετο ὡς ἂν μηδὲν ὑπῆρχεν ἔθνος ἄλλο ἐπὶ τοῦ σμικροῦ τούτου πλανήτου, ὅπερ οἱ ἀπαίσιοι γεωγράφοι Γῆν, καὶ οὐχὶ Ἀγγλίαν, καλοῦσι. Ῥήτορές τινες ἠρώτησαν, «ἐὰν ἀληθῶς ἡ Ἀγγλία, πολέμου τυχόντος, ἤθελεν εὑρεθῆ δεδεσμευμένη ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις διακηρύξεως.» Ἄλλοι δὲ ἀπαντῶσιν, «ὅτι ἐν ὅρᾳ πολέμου συνθήκαι δὲν ὑπάρχουσιν», ὡς ἂν ἡ διακήρυξις αὕτη ἀφεώρα τὰ ἐμπορεύματα ἐν καιρῷ εἰρήνης! Ὁ δὲ Κ. Δισραέλης ἐμνημόνευσεν, ὅτι ὁ λόρδος Παλμερστὼν αὐτὸς ἐκεῖνος εἶχεν ἄλλοτε εἰπεῖ, ὅτι, ἐὰν ἡ Ἀγγλία παραιτήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ζωγρίζειν τὰς πλοῖα τῶν ἐχθρῶν, (καίτοι ὑπὸ ξένην σημασίαν), τότε περιορίζει τὸν πόλεμον εἰς ἀνταλλαγὴν διπλωματικῶν τινων διακοινώσεων, παραιτεῖ ἅπασαν τὴν ἑαυτῆς ἰσχὺν, ἐπιφέρει κτύπον ὀλέθριον εἰς τὴν κυριαρχίαν της καὶ ἐκτελεῖ ἔργον αὐτοχειρίας! Εὐτυχῶς ἡ συζήτησις αὕτη ἀνεβλήθη, καὶ μένει εἰσέτι ἐλπὶς, ὅτι ἀπόφασίς τις φρόνιμος δύναται νὰ μετριάσῃ τὴν ὑπεροψίαν τῶν Ἄγγων, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν φιλανθρώπων δογμάτων τῆς ἡμέρας.

Ἡ Γαλλία καταγίγνεται εἰς ῥύθμισιν τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς πραγμάτων, ἀλλ' ἀσχολεῖται καὶ κάποτες εἰς τὰ τῶν γειτόνων της τῶν πέραν Μάγχης, τῶν πέραν Μεσογείου, τῶν πέραν Ὠκεανοῦ· καίτοι δὲ διαπηροῦσα τὸ περὶ ἀπαρεμβάτου δόγμα, ἐξαιρεῖ ὅμως καὶ αὐτὴ ἐξαιρέσεις τινὰς, ἵνα μὴ ἐξαίρεσις κανόνος γείνῃ, καὶ ἐπεμβαίνει κομμάτι εἰς Ῥώμην, εἰς Μεξικόν.

Ἡ Ἰταλία ὁλονὲν ἐνοποιεῖται· ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἐκεῖ τὰ προσωπικὰ ἔχουσιν ἐπήρειαν οὐχὶ μικρὰν, οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ ἀφέντες τὴν καθαρὰν καὶ προφανῆ τοῦ Ῥικάζολη πολιτικὴν, χρονοτριβοῦσιν ἀναμένοντες τὴν λύσιν τῆς ἀχλῆς τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἀδήλου προγράμματος τοῦ Ῥατάτση. Ἰταλία μία καὶ πολιτικαὶ δύο δὲν συμβιβάζονται. Ἀς ἴδωμεν.

Ἡ Αὐστρία, ἥτις οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ῥυθμίσῃ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1848, καταγίνεται ἀνευδότως εἰς ῥύθμισιν τῶν ἐξωτερικῶν. Ἀναμιγνύεται εἰς τὰ γερμανικὰ, ῥαδιουργεῖ εἰς τὰ πρωσικὰ, ἐπεμβαίνει εἰς τὰ δανικὰ, ἐχώθη (ὡς ὁ Ἑβραῖος εἰς τὸ κουμέρκι) εἰς τὰ ἀμερικανικὰ, διέπει τὰ τουρκικὰ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ ἐπιβάλῃ νόμον εἰς τὰ σλαβοτουρκικά. Τί οἶδεν, ἐὰν δὲν ἔχῃ καὶ κρυφίαν χεῖρα εἰς τὰ ἰονικά..... Περὶ δὲ τῶν ἑλληνικῶν τίς ἀγνοεῖ, ὅτι ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος διέπει αὐτά;

Ἡ Πρωσία πλησιάζει νὰ ἀποσυνταγματισθῇ, πρὶν ἢ ἐντελῶς συνταγματικὴ γείνῃ. Ὁ Βασιλεὺς Γουλιέλμος, «ὅστις νομίζει ἑαυτὸν καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν», δὲν ὑποφέρει Βουλὴν ἔχουσαν θέλησιν, δὲν χονεύει ὑπουργοὺς ἔχοντας χαρακτῆρα· τὴν πρώτην διαλύει, τοὺς δευτέρους κρατεῖ διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἢ ἀποπέμπει κατ' ἀρέσκειαν, ὡς ἂν ἦναι σωματοφύλακές του.

Ἡ Δανία λέγει εἰς τὰς γερμανικὰς δυνάμεις «μὴ ἐπεμβαίνετε εἰς τὰ ἀλλότρια...»

Ἡ Σουηδία καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῆς ἀπὸ κοινοῦ ἀγωνιῶσιν ὑπὲρ εὐημερίας τῆς πατρίδος.

Ἡ Παναρία, ἡ Βυρτεμβέργη, τὸ Ἀούβερ καὶ οἱ περὶ αὐτὰς (καὶ ἐννοοῦμεν τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν) ἐκήρυξαν πόλεμον ἄσπονδον κατὰ τῆς γερμανικῆς ἑνότητος. Πάντες προσποιοῦνται τὸν συνταγματικὸν, πάντες ῥίπτουσι τὴν εὐθύνην ἐπὶ καλοβόλων τινῶν ὑπουργῶν, καὶ πάντες δεσπόζουσι κατὰ προαίρεσιν καὶ τυραννοῦσι κατὰ τὸ δοκοῦν.

Μόνον ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Ἑς Κάσσελ ἔχει τὸ θάῤῥος τῶν πράξεών του, μόνος αὐτὸς λέγει, «δὲν ἀγαπῶ, δὲν θέλω τὸ σύνταγμα!»

Καὶ ὅμως ὅλοι εὑρίσκουσι καὶ ὑπουργοὺς (ὑπευθύνους τε καὶ ἀνευθύνους) ἀναδεχομένους τὸ βάρος τῶν πράξεων τῶν θείων αὐτῶν κυρίων, καὶ στρατοὺς χέοντας τὸ ἑαυτῶν αἷμα, οὐχὶ ὑπὲρ πατρίδος, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἀφεντάδων αὐτῶν, ὡς ἂν ἦναν ἅπαντες σπέρματα ἡμερομίσθιοι, ὀμμάδες Ἐλβετῶν, καὶ οὐχὶ στρατοὶ ἐθνικοί . . .

Φεῦ! οἱ στρατιωτικοὶ τῆς Γερμανίας δὲν ζῶσιν ἐν ἔτει 1862· φωτίζονται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τοῦ ἔτους 1815, καὶ μόνον ἡ ἐπαναλῆψις τῶν σκηνῶν τοῦ 1848 δύναται νὰ βαπτίσῃ, νὰ μυρώσῃ καὶ νὰ ἁγιάσῃ αὐτούς . . .

Ἡ Ἱσπανία ἐδόθη ὅλη εἰς ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν της· εἰσπράττει ἀπὸ τοῦς Μαυριτανοὺς καὶ πληρόνει τὰ ὀφειλήματα αὐτῆς πρὸς τοὺς Γάλλους. Ἀλλ' εἰσέτι δὲν κατέκτησε οὐδὲ μεξικανικὰς χώρας, οὐδὲ μεξικανικὰ τάλληρα.

Ἡ Ῥωσσία ἐντρυφᾷ ἐν μεταῤῥυθμίσεσι φιλελευθέραις, μ' ὅλον ὅτι οἱ γήησιοι φίλοι τῆς πατρίδος καὶ τοῦ στέμματος, προεξάρχοντος τοῦ πρίγκιπος Δολγορούκωφ, συμβουλεύουσιν αὐτὴν, νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐλευθερίας ἐκ τῆς ἐλευθερότυπίας, ἐκ τῆς ἀτομικῆς τῶν κατοίκων ἀσφαλείας, ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ κνούτου, τῶν μαστιγώσεων, τῶν φραγελλώσεων, καὶ 22 ἄλλων ἐνδόμυχα ἐγκλημάτων.

Ἡ Κίνα προοδεύει εἰς τὸν ἐξευγενισμόν. Κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως Χάγγ Κόω 490,000 ψυχῶν Μανσούκων ἐσφάξαν οἱ ἀντάρται Ταΐπιγγς. Ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπικρατεῖ ἡ ἀποστασία αὕτη, καὶ θέλει ἐπικρατήσει ἐπὶ ἕτερα εἴκοσιν, ἐὰν οἱ βασιλικοὶ δὲν ἀνδρειωθῶσιν.

Αἱ Ἰνδεῖαι αἱ τοσαῦται δοκιμασίαι ὑποστᾶσαι φαίνονται ταῦν ἡσυχάζουσαι, καί τοι τοῦ πυρὸς ὑποκώφως καίοντος.

Οἱ Πέρσαι οἱ ἀείποτε πολεμοῦντες καὶ ἀείποτε ἐρίζοντες, ἐρίζονται καὶ πολεμοῦνται ἔτι καὶ νῦν, νικούντων τῶν βασιλικῶν πάντοτε, ὡς πάντοτε συμβαίνει, ὁσάκις ἀπὸ βασιλικῶν καὶ μόνον αἱ ἀγγελίαι τῶν γιγνομένων ἐκπορεύονται.

Οἱ Τοῦρκοι, οἱ εὐδαίμονες Τοῦρκοι, ἐντρυφῶσιν οὐχὶ ἐν ἀσωτείαις καὶ ἀμαρτήμασι, ὡς αἱ κακαὶ γλῶσσαι λέγουσιν, ἀλλ' ἐν ἐγκρατείᾳ καὶ ἀρετῇ, τοὐλάχιστον κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑφυπουργοῦ Κ. Λάϋαρδ. Ἐπὶ τῷ δικαιώματι τούτῳ, ἰδοὺ, κηρύττουσι τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Μοντενεγρίνων, διαμαρτυρόμενοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀπονιπτόμενοι τὰς χεῖρας. Ἵνα δὲ ὦσιν ἡσυχοι ἀπὸ μέρους τῆς ἑλληνικῆς γειτονίας, ἔπεμψαν πρὸς τὰ μεθόρια ἐκεῖνα ἀσήμαντόν τι σῶμα στρατιωτικὸν, ἐξ εἴκοσι χιλιάδων ἀνδρῶν συγκείμενον!...

Ἡ Ἑλλὰς ἀγωνιᾷ τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα εἰποῦσα καὶ πάλιν, νῦν μᾶλλον παρ' ἄλλοτέ ποτε, τὸ πάτριον αὐτῆς ἀγαπητὸν ῥῆμα, Τὰ ν, ἢ ἐπὶ τάν!

ΓΑΛΛΙΑ.— Τέλος ἐπερατώθη καὶ ἡ συζήτησις τῆς πρὸς τὸν λόγον τοῦ στέμματος ἀπαντήσεως τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος.

Τέσσαρά τινα ἐγένοντο τὰ κύρια ζητήματα, ἐφ' ὧν ἠρείσθησαν αἱ συζητήσεις· 1ον, περὶ τύπου· 2ον, περὶ ἐξωτερικῶν καὶ ἰδίως περὶ Ἰταλίας, Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Μεξικοῦ· 3ον, περὶ ἐσωτερικῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ἑταιριῶν· 4ον, περὶ ἐμπορίου καὶ ἰδίως περὶ γαλλοαγγλικῆς συνθήκης.

Ὁ τύπος, ὁ δύστυχος περιοδικὸς τύπος, ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν ἐχθρῶν τοῦ φωτὸς καὶ ὁ περιπαθὴς φίλος τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ μισούμενος ὑπὸ τῶν κακῶν κυβερνήσεων καὶ εἰς πεῖσμα αὐτῶν ὑπεραγαπώμενος ὑπὸ τῶν κακῶς κυβερνωμένων, ὑπέστη δεινὰ μεγάλα ἐν Ἐυρώπῃ, ὑφίσταται ἔτι καὶ νῦν εἰς τὰ πλείστα εὐρωπαϊκὰ Κράτη, καὶ μάλιστα τὰ γερμανικὰ, καὶ ἐμυκτηρίασθη ἐσχάτως καὶ ἐν αὐτῷ τῷ νομοθετικῷ Σώματι τῆς φωτοφόρου Γαλλίας, ὑπὸ τοῦ φωτοσβεστικοῦ κόμματος τῶν κληρικῶν καὶ βουρβωνικῶν. Φεῦ! καὶ ὅμως, πάντες ὅσοι οἱ κυβερνῶντες καταδιώκουσι τὸν τύπον ἐν ὅσῳ δεσπόζουσι καὶ καταφεύγουσιν ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτοῦ, ἅμα πέσωσιν, ἅμα κρημνισθῶσιν ἢ ἐναγκαλίζονται σφικτὰ τὸν κορμὸν τοῦ τυποφόρου δένδρου, πρὶν ἢ εἰς ἐξουσίαν περιέλθωσι, πάντες ὅσοι, οἷοι δήποτε καὶ ἂν ὦσιν, ὑπουργοί τε, μεγιστᾶνές τε, βασιλεῖς τε, αὐτοκράτορές τε, εἴτε ἐλέῳ Θεοῦ καὶ ἂν τυραννῶσιν, εἴτε βουλήσει λαοῦ καὶ ἂν ἀνάσσωσι. Τὸ δὲ πάντων παραδοξότατον, ὅτι καὶ κυριεύοντες καὶ βασιλεύοντες προσέτι ἐφημεριδογραφοῦσιν. Αἱ Πατρίδες, οἱ Ἑωθινοὶ Ταχυδρόμοι, αἱ Βιεννέαι, ὡς καὶ αὐταὶ αἱ Γενικαὶ Ἐφημερίδες τί ἄλλο εἰσὶν εἰμὴ φύλλα περιοδικὰ, ἐν οἷς γράφουσιν ὑπουργοὶ, πρωθυπουργοὶ, ἡγεμονίσκοι, ἡγεμόνες, βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες; Μέγα καὶ ἔνδοξον τὸ ὄνομα τῆς δημοσιογραφίας! καὶ ὅμως δεινον, ἐπίφθονον, καὶ ἐκτεθειμένον εἰς τὴν κακοβουλίαν τῶν ἀρχόντων καὶ συχνὰ εἰς τὴν ἀγενῆ, ἀνούσιον καὶ ἀνάλατον ἐπίκρισιν τῶν χυδαίων.

Ἐλαλήσαμεν κατὰ τὰ προηγούμενα ἡμῶν φύλλα, περὶ Ἰταλίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, ἐφ' ὧν αἱ συζητήσεις τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος περιεστράφησαν. Περὶ δὲ θρησκευτικῶν ἑταιριῶν αἱ συζητήσεις αὗται, μ' ὅλην τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν φανατικότητα τοῦ Κ. Λεμερσιέρ, ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ τοῦ Σαϊντ Βευσὲντ δὲ Πῶλ, ἢ ἄλλοτέ ποτε ἱερὰ καὶ ἱεράν ἀποστολὴν ἔχουσα, τὴν περιβαλλουσὴν δηλονότι τῶν ἐνδεῶν, κατέστη ταῦν προπαγάνδα κληρικὴ, κυριεύουσα τὸ ἄγιον δηνάριον καὶ καταπολεμοῦσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν, παντελῶς ἄνθα ἡ δύναμις αὐτῆς καὶ τὰ ἐξ ἐπαιτείας συναζόμενα ἀργύρια ἠδύναντο νὰ ἐπηρεάσωσι..... Εὖ λόγῳ, ἡ ἑταιρία αὕτη, ἡ ἄλλοτε ὅλως γαλλική, κοσμοπολίτις γενομένη καὶ εἰς Ῥώμην τὸ κέντρον αὐτῆς ἱδρύσασα, μετὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Κ. Περσιγνυ, ἔλεγεν· «Οὐδεμία σωτηρία ἐκτὸς τῆς αὐλῆς μου!» καὶ κατεδίωκαν ὡς αἱρετικοὺς πάντας ὅσοι ἐλεημοσύνην τοῖς πτωχοῖς καὶ τοῖς πένησιν ἤλεουν, δι' ἄλλης ὁδοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἁγίων αὐτῆς χειρῶν. Ἡ Α. Α. ὁ πάππας ἐνέκρινε βεβαίως τὰ τοιαῦτα· οἱ ἀπλοὶ καὶ εὐπειστοι ἐπείθοντο, οἱ φανατικοὶ ὤθουν, οἱ ἀρχιερεῖς ἠγόρευον ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ ἡ ἐλευθερία ἐκινδύνευε, καὶ οἱ λαοὶ περιεπλέκοντο εἰς ἀφανὲς δύκτιον, καὶ τὰ καθεστῶτα ὑπεσκάπτοντο ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ὑπεραλπισμὸς ἐπολέμει κατὰ τῶν φιλελευθέρων, ἡ ἀντεπανάστασις ἤγειρε κεφαλὴν κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως.....

Τὸ κακὸν τοῦτο ἐπρολήφθη.

Περὶ δὲ ἐμπορίου καὶ γαλλοαγγλικῆς συνθήκης, οἱ ἀντίπαλοι τῆς ἐλευθέρας ἐμπορείας οἱ λεγόμενοι προστατευτικοὶ (protectionnistes), ἢ ἀπαγορευτικοὶ (prohibitionnistes), ἐν οἷς προεξήρχεν ὁ βουλευτὴς Κ. Πουγιὲρ Κουερτιὲρ, τοσοῦτο κατέκρινον τὴν ἐμπορικὴν ταύτην συνθήκην, ὥστε παρεστήσαν τὴν Γαλλίαν ἐντελῶς πτωχεύσασαν καὶ τὴν γαλλικὴν βιομηχανίαν ὁλοσχερῶς ἀπολεσθεῖσαν. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἔπραξαν, διότι ἐξ μηνῶν δοκιμὴ εἰς μεταβολὴν οὕτω ῥίζικην, οὐδεμίαν δύναται νὰ παράσχῃ πεῖραν· καὶ ἐὰν ἡ Γαλλία ὑπέστη πρὸς τὸ παρὸν ζημίας τινάς, ὁ χρόνος καὶ ἡ ὀσημέραι, ἀμίλλης ἕνεκα, βελτιουμένη βιομηχανία αὐτῆς, ὑπόσχονται ἀποτελέσματα ἄριστα τῆς συνθήκης ταύτης.

Ἡ ἀπάντησις ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 244 κατ' 9. Καλὸν δὲ νὰ μάθωσιν οἱ ἀναγνῶσται ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ δικαστὴς πρόμαχος τῶν ἀπαγορευτικῶν, Κ. Πουγιὲρ Κουερτιὲρ ἐψήφισεν ὑπὲρ, σὺν τοῖς ἄλλοις 243!

Κατὰ τὸν ὑποβληθέντα εἰς τὸ νομοθετικὸν Σῶμα προϋπολογισμὸν τοῦ ἔτους 1863, ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἀναβαίνει εἰς 13,014,200 φράγκ., ἐνῷ ὁ τοῦ ἔτους 1862 εἰς 11,133,950 μόνον.

Ἐκ τοῦ πρώτου τῶν δύο ποσῶν τούτων τὸ ὑπουργεῖον δαπανᾷ εἰς προσωπικὰ αὐτοῦ 681,400, εἰς ὑλικὰ δὲ 250,000 φρ. Οἱ δὲ μισθοὶ τῶν διπλωματικῶν καὶ πρεσβευτικῶν ὑπαλλήλων ἀναβαίνουσι εἰς 6,473,300.

Τὴν 24ην τοῦ παρόντος ὁ Αὐτοκράτωρ δεχθεὶς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν λόγον τοῦ στέμματος καὶ ἀπεκρίθη ἐκφράζων τὴν εὐχαρίστησίν του πρὸς τὴν Συνέλευσιν ταύτην τῶν ἀντιπροσώπων. Ὡμίλησε περὶ τῶν κυρίων θεμάτων, περὶ ὧν διεπραγματεύθησαν οἱ βουλευταὶ ἐν ταῖς συζητήσεσιν αὐτῶν καὶ προσέθηκε· «Πέποιθα, »ὅτι τὰ νομοθετικὰ Σώματα θέλουσι συνεννοηθῆ ἐντελῶς εἰς λύσιν τῶν προκειμένων ζητημάτων κατ' εὐχὴν τῆς πατρίδος.»

Ἡ Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία λέγει, ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, μὴ δυναμένη νὰ ἐξαγάγῃ ἀλήθειαν ἐκ τῶν ὅλως ἀντιφατικῶν εἰδήσεων τῆς Ἑλλάδος, πέμπει δύο ἀξιωματικοὺς τῶν ἐπιτελῶν, ἵνα ἐπὶ τόπου ἐρευνήσωσι τὰ καθέκαστα καὶ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς ἴδωσι τὰς προόδους τῶν βασιλικῶν καὶ τὰς ὀπισθοδρομήσεις τῶν ἀντιβασιλικῶν.

ΙΤΑΛΙΑ. — Τὸ ἐξαγόμενον τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἰταλικοῦ Κοινοβουλίου κατὰ τὴν 17ην τοῦ φθίνοντος ἐπασχολεῖ ἀπαύστως τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον. Ἐκάστη ἐφημερὶς ἐξηγεῖ τὴν ψηφοφορίαν αὐτοῦ κατὰ τὰ ἑαυτῆς φρονήματα ἢ κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς πολιτικῆς, ἣν προστατεύει. Οἱ δὲ ὀρθῶς κρίνοντες καὶ τὰ ἀληθῆ τῆς Ἰταλίας συμφέροντα ὑπερασπιζόμενοι ἠθελήθη τὸ πράγματος σημαίαν ἐξηγοῦσιν. Ὁ νέος πρωθυπουργὸς ὁ ἐξαπίνης, ὡς ἄλλοτε εἴπομεν, τοὺς οἴακας τοῦ σκάφους δράξας, μ' ὅλον τὸ ἐκτεταμένον αὐτοῦ πρόγραμμα δὲν ἔσχε τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς, καί τοι λαβὼν 210 ψήφους ὑπὲρ καὶ 80 μόνον κατά. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔχει ἀνάγκην ἐξηγήσεως.

Ὁ Κ. Ῥατάτζης περιῆλθεν εἰς τὴν πρωθυπουργίαν διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ῥαδιουργιῶν καὶ τοῦ κομματισμοῦ. Ἡ Βουλὴ, καί τοι πλήρη ἐκφράσασα ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν παραιτηθέντα Ῥικάζολην, διεῖδε σαφῶς, ὅτι τὸ νέον ὑπουργεῖον, μετὰ τὴν ἐπερώτησιν μάλιστα τοῦ Κ. Καλλέγγα, δυο μόνον εἶχε διεξόδους ἐκ τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς ἣν ἐτέθη ἅμα καὶ περιελθὼν εἰς τὰ πράγματα· ἢ ψήφισμα ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς, ἢ διάλυσιν αὐτῆς. Τῆς συζητήσεως διαρκούσης ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως, προτείνεται ψηφοφορία ὑπὲρ τῆς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἐπανόδου· ὁ δὲ Κ. Ῥατάτζης, καὶ πάλιν ἐξ ἐφόδου ἐπιγενόμενος, λέγει· «Ναὶ, τὴν μετάβασιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀλλὰ τὴν ψηφοφορίαν ταύτην θέλω θεωρήσει ὡς ψήφισιν ἐμπιστοσύνης....» Ἡ Βουλὴ συναισθανθεῖσα τὴν ἑαυτῆς θέσιν καὶ ἰδοῦσα, ὅτι διάλυσις ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ τῆς πατρίδος περιστάσει κακὸν ἦν μέγα, ψηφοφορεῖ ὑπὲρ τοῦ νέου ὑπουργείου καὶ ἀφίησιν αὐτὸ νὰ πράξῃ, ἵνα ἴδῃ. Ἰδοὺ τῶς ἐξηγεῖται ἡ παραδοχὴ τοῦ προγράμματος τοῦ Κ. Ῥατάτζη πλειοψηφίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἰταλίας, ὧν πολλοί, καθ' ὁμολογίαν αὐτῶν ἐκείνων, κατέθετον τὴν ψῆφόν των νομίζοντες ὅτι μόνον περὶ ἡμερησίας διατάξεως προὔκειτο. Ἀλλοθεν πρέπει νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἡ Βουλὴ ἀσμένως διέβαινεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, διότι ἐν τῇ ἐπερωτήσει αὐτοῦ ὁ Κ. Καλλέγγας ἐξεφράζετο ἀτόπως περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων· ὅπερ ἀποδεικνύει ἅπαξ πλέον, ὅτι οἱ εὖ φρονοῦντες τῶν Ἰταλῶν ἀναγνωρίζουσι πληρέστατα τὴν ἀξίαν Ναπολέοντος τοῦ Γ κατά τε τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἰταλίας. Ἀλλ' πλείστα τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων οὔτω πως ἐξηγοῦσι τὸ γεγονὸς τῆς 17ης μαρτίου, ὅπερ εἶναι ἄξιον τοῦ τρόπου, δι' οὗ ὁ Κ. Ῥατάτζης ἀνέβη τὴν πρωθυπουργικὴν ἕδραν.

Ἡ Βουλὴ συνελθοῦσα τὴν 22ην τοῦ φθίνοντος ἐξελέξατο διὰ ψήφων 123 πρόεδρον αὐτῆς τὸν ταξιάρχην Κ. Τέκκιον (Tecchio), ἀντὶ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦντος πρώην προέδρου αὐτῆς Κ. Ῥατάτζη.

Ἡ ἐφημ. ἡ Γνώμη βεβαιοῖ, ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν χαρτοφυλάκιον προσηνέχθη τῷ Κ. Τορρεάρσα. Φαίνεται, ὅτι ὁ Κ. Ῥατάτζης ἤρξατο νὰ κατανοῇ τὸ ἄτοπον τοῦ πολυχρόου ὑπουργείου του.

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἀπεύθυνεν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ διπλωματικοὺς τῆς Ἰταλίας πράκτορας ἐξηγοῦσαν τὴν πολιτικὴν ὁδὸν, ἣν μέλλει νὰ πορευθῇ τὸ νέον ὑπουργεῖον.

Τρία τινὰ εἶσι τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἐκείνῳ κύρια θέματα· α. ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου καὶ ἡ ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ συλλόγῳ ἀνήκουσα αὐτῷ ἕδρα· β'. τὸ ῥωμαϊκὸν ζήτημα· γ'. τὸ ἐνετικὸν ζήτημα.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἡ ἐγκύκλιος καταδεικνύει τὰ δικαιώματα τῆς Ἰταλίας, εἰς ἀναγνώρισιν αὐτῆς ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων, καὶ ἡ ἀνήκουσα αὐτῇ θέσις ὡς μεγάλη εὐρωπαϊκὴ Ἐπικράτεια.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου, ἐπιβεβαιοῖ τὸ δικαίωμα τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Ῥώμης, ἥτις πρέπει νὰ γείνῃ κέντρον τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, καί τοι μένουσα ἕδρα τοῦ ποντίφικος.

Καταφαίνει δ' ἐν τέλει τὴν ἀνάγκην τῆς λύσεως τοῦ ἐνετικοῦ ζητήματος, κατὰ τὰς ἀχὰς τῆς Ἰταλίας, ὅπερ ἐστὶ χρεία τῆς κοινῆς εὐταξίας τῆς Εὐρώπης, διότι ἡ παροῦσα κίνδυνος τῆς γενικῆς εἰρήνης

Ἀπεφασίσθη τέλος καὶ ἡ συγχώνευσις τοῦ μεσημβρινοῦ στρατοῦ μετὰ τοῦ τακτικοῦ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν, ὡς θέλομεν κατόπιν ἀναπτύξει.

Ἡ κληρικὴ ἀπόφανσις (pronunciamento) ἐν Νεαπόλει κατὰ τῆς κοσμικῆς τοῦ πάπα ἐξουσίας ἐπαυξάνει μεγάλως, καί τοι μηδόλως ἐνεχομένης τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς. Πεντήκοντα μοναστήρια καπουτσίνων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Σαλέρνας καὶ τῆς Βασιλικάτης ὑπέγραψαν ἀρτίως ἀναφορὰν καθικετεύοντα τὸν πάπαν, ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν,

Ὁ Κ. Λαβαλὲτ ἀφίκετο εἰς Παρισίους κατ' ἰδιαιτέραν τοῦ Αὐτοκράτορος πρόσκλησιν.

ΠΡΟΥΣΙΑ.— Καὶ αὐταὶ αἱ κληρικαὶ ἐφημερίδες ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος δὲν ἐγεννήθη διὰ νὰ βασιλεύῃ ἐν ἔτει 1862. Τὸ ἀπὸ 19ης τοῦ φθίνοντος διάταγμα αὐτοῦ περὶ διατάξεως νέων ἐκλογῶν οὐδεμίαν ἀφῆσι τοῦ λοιποῦ ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ ἐν δεσποτισμῷ καὶ αὐθαιρεσίᾳ γηράσας Γουλλιέλμος δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃ κατὰ τὸ ὅλον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος. Ἐπέστρεψεν ἁπλῶς καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰς τὸ αὐθαίρετον σύστημα, οἱ δὲ νέοι ὑπουργοὶ οὐκέτι ἐδώκαν τὸν ὅρκον τοῦ Συντάγματος, καί τοι ἐπὶ ἡμέρας ὅλας 8 ὑπουργοῦντες! Διὰ τοῦ διατάγματός τοι ἐκείνου, ὅπερ δὶ' ἀποστροφὴν πρὸς τὰ τοιαῦτα δὲν καταχωροῦμεν, διαιρεῖ ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας πάντα τὸν πρωσικὸν λαὸν εἰς δύο μεγάλας διαιρέσεις τὴν τῶν εὖ φρονούντων καὶ τὴν τῶν τυφλῶν καὶ κακοβούλων· τὴν τῶν δεσποτοφρόνων δηλονότι καὶ τὴν τῶν φιλελευθέρων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἄμετρον τοῦ ἔθνους πλειονοψηφίαν.

Ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ βασιλέως ἐγκαλεῖ, δικάζει καὶ καταδικάζει τὴν διαλυθεῖσαν Βουλὴν, ὡς ἀναρχικὴν, ὡς συγκειμένην ἐξ ἀτόμων ἐπαναστατικῶν, ἀντιβασιλικῶν, ὡς ἐπισύρασαν ἐπ' αὐτῆς τὸ μῖσος τοῦ ἔθνους καὶ ὡς «ὑποκύψασαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀναθέματος, ὅπερ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της ἔλαβε!» Καὶ ὅμως ὁ λαὸς ὑπεμένει εἰσέτι . . . ἀλλ' ὁ τύπος καταβοᾷ καὶ ἐχθίστην ἐποίησεν ὑποδοχὴν πρὸς τὸ νέον ὑπουργεῖον, ὅπερ σύγκειται ἐκ πλασμάτων τοῦ βασιλέως δούλων ὑποκλινεστάτων.

Ἅπας ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος διαῤῥήγνυσι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ κατὰ τοιούτων ἀπισθοδρομικῶν πράξεων τοῦ Γουλλιέλμου· ὁ δὲ ἀγγλικὸς, ὅστις εἰρωνίαν μᾶλλον ἢ θρασύτητα μετε

ἀρού ἐκ τῆς συζητήσεως ἡ δὲν πεισθῇ τὸ ὑπουργεῖον ν' ἀποσύρῃ τὴν πρότασίν του, ἡ δὲν πεισθῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης διὰ νὰ παραδεχθῇ, πρέπει δυοῖν θάτερον συντόμως νὰ προέλθῃ, ἢ ἡ παραίτησις ὁλοκλήρου τοῦ ὑπουργείου, ἐφ' ὅσον ὁλόκληρον ἔχει ἡ ἀναδέχεται τὴν πρότασιν, ἢ τοῦ ὑπουργοῦ ἂν ἦναι αὕτη τῆς ἀτομικῆς τούτου πεποιθήσεως μόνον, ἢ ἡ ταχεῖα ὑπογραφὴ τῆς πράξεως ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἂν τὸ ὑπουργεῖον ἢ ὁ ὑπουργὸς ἀπολαύῃ εἰσέτι τὴν ἐμπιστοσύνην Της.

Κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον δύναται κατὰ τὸ σύνταγμα νὰ διατηρηθῇ ἡ ἕνωσις τῆς νομικῆς μετὰ τῆς πραγματικῆς τῶν ὑπουργῶν εὐθύνης, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος νὰ ὑπάρξῃ ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ψυχρὸν γράμμα τοῦ συντάγματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὴν συνείδησιν ὁλονλήρου τοῦ ἔθνους.

Πρέπει νὰ πιστεύῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὅτι πολὺ ἔβλαψε τὴν βασιλείαν ἡ ἐπικρατήσασα ἰδέα, ὅτι οἱ ὑπουργοὶ ἐνεργοῦν πάντοτε κατ' ἀπόλυτον θέλησίν Της· εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν προσώπων καὶ αἱ ἀστόχαστοι ἐκφράσεις ὑπουργῶν, οἵτινες θέλοντες νὰ δικαιολογήσωσι τὰς πράξεις ἢ ἐλλείψεις των ἀπέδιδον αὐτὰς ῥητῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Σκάνδαλα τοιαύτης φύσεως εἶναι προωρισμένα νὰ παύσωσι διὰ τῆς συστάσεως ἀληθῶς συνταγματικῆς κυβερνήσεως, ὁποίαν νομίζω, ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης σήμερον νὰ συστήσῃ, ἐὰν θέλῃ τοῦ λοιποῦ νὰ ζῇ μετὰ τῆς σεπτῆς Βασιλίσσης ἄνευ τινὸς ἀνησυχίας, καὶ ν' ἀγαπῶνται ἀνεξαιρέτως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Γ'. Συνταγματικὸν Ὑπουργεῖον καὶ ἐλευθερα ὑπουργικὴ ἐνέργεια εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἀνακτοβουλίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἓν δεύτερον ὑπουργεῖον ὀλιγώτερον μὲν ἐπίσημον καὶ ἐπιδεικτικόν, ἰσχυρότερον δὲ τοῦ ἐπισήμου καὶ φανεροῦ, ἐφ' ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἀπολύτου ἐλλογῆς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος πηγάζει, καὶ ἀνεύθυνον ἐντελῶς εἶναι, καὶ πλησιέστερον κεῖται εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της.

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες τὸ εἶδον μετὰ πολλῆς ψυχρότητος καὶ δυσαρεσκείας· διότι τὸ ἐθεώρησαν ὡς τὸ μεσότοιχον τὸ χωρίζον τὸν ἀγαπητὸν Βασιλέα των ἀπὸ τὴν ἄμεσον μετ' αὐτοῦ συνάφειαν καὶ σχέσιν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἐντὸς τῆς ὁποίας αὐτὸ ἀπὸ ξένων συγκείμενον παρεμβάλλετο. Διὰ τοῦτο πρὸ τῆς Γ'. Σεπτεμβρίου 1843 μεγίστη ὑπῆρξεν εἰς τὸν τύπον ἡ κατ' αὐτοῦ καταφορὰ καὶ τὸ μῖσος, τὰ ὁποῖα ἔκαμον ἑπομένως ἔκρηξιν εἰς τὴν μεταπολίτευσιν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ὁπότε καὶ ἔπαυσεν ἐντελῶς ἡ ὁπωσδήποτε ἐνέργεια καὶ ἀνάμιξις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων, οἱ δὲ Ὑπουργοὶ ἐτελείοναν τὰς ὑποθέσεις των ἀπ' εὐθείας ἐργαζόμενοι μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος χωρὶς νὰ μεσολαβῇ πλέον τὸ ἀνακτοβούλιον. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ βαθμηδὸν ἐπανῆλθεν αὐτὸ εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, ἂν καὶ εἴχαμεν εἰς τὸ ἑξῆς τὸ Συνταγματικὸν εἶδος τῆς κυβερνήσεως καθιερωμένον. Ἔπειτα πῶς εἶναι συγχωρημένον ξένοι νὰ γνωρίζουν τὰ μυστήρια τῆς ὑπηρεσίας πολλάκις μένοντα ἄγνωστα εἰς τοὺς καθ' αὐτὸ Ὑπουργούς;

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἀτοπήματα, τὰ ὁποῖα γεννῶνται ἀπὸ τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ διὰ τὴν σχέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμμέσως ἔρχεται ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μετ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν, οἵτινες γνωρίζοντες, ὅτι εἰς αὐτὸ ὑπάρχει περισσοτέρα ἐμπιστοσύνη καὶ μεγαλειτέρα ἰσχὺς προσφεύγουσιν εἰς τοὺς ἀνακτοβούλους διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ὑπουργῶν καὶ τῶν Βουλῶν. Τὸ τοιοῦτον ἐκτὸς ὅτι καταστρέφει τὴν εὐθύνην τῶν Ὑπουργῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τό Σύνταγμα ἀμετατρέπτως τὴν ἐπροσδιόρισε, μειόνει καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόληψιν, φέρει τὴν παράκρουσιν τῆς ὑπουργικῆς ἐνεργείας των ἐκ τῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τῶν ἀνακτοβούλων συμπαθειῶν καὶ προστασιῶν, καὶ δυσκολύει τὰ ἔργα των ἐνώπιον τῶν Βουλευτικῶν συμάτων. Θεωροῦνται μάλιστα οἱ Ἀνακτόβουλοι εἰς τὰς πρὸς τοὺς Γερουσιαστὰς καὶ Βουλευτὰς καθημερινὰς σχέσεις των ὡς ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν πραγματικῶν διαθέσεων τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος διὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἀπολαύουν παρ' αὐτῆς.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν καταργηθῇ τὸ Ἀνακτοβούλιον, τὸ ὁποῖον εἰς οὐδὲν ἄλλο συνταγματικὸν Κράτος ὑπάρχει, ἀλλ' ὅπου οἱ Βασιλεῖς ὁπάκις θέλουν νὰ γράψωσι διὰ τὰς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις των μεταχειρίζονται πρόσωπον οὐδένα ἐπίσημον χαρακτῆρα φέρον, καὶ οὐδόλως ἀναμιγνυόμενον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους· ἢ λαμβάνουν πρὸς τοῦτο ὑπάλληλον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰσήλθομεν εἰς συνταγματικὴν ὁδόν.

Δ'. Μεγίστης σπουδῆς καὶ μελέτης ἀντικείμενον, προκειμένης εἰσαγωγῆς εἰς τὸν συνταγματικὸν βίον τὸν καθαρὸν, ὑπάρχει σήμερον καὶ ἡ ἀλλαγὴ στρατιωτικῶν τινων ἀξιωματικῶν τῶν ἀνακτόρων. Ἐὰν τὸ ζήτημα τοῦτο ἐτέθη εἰς τὴν ἐποχήν μας ὑπὸ τῶν Ἄγγλων Ὑπουργῶν πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Μεγάλης Βρεταυίας· διότι ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον τὰ παρ' αὐτῇ, ὑπηρετοῦντα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις Της ἐπίσημα πρόσωπα τῶν δύο φύλων νὰ ἦναι τῶν αὐτῶν φρονημάτων τῶν Ὑπουργῶν, διὰ νὰ μὴν ὑποπτεύθηται, ὅτι ἀντιπράττουσιν εἰς τὸ πνεῦμα Της, ἐργαζόμενα ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου κόμματος, τοῦ μένοντος ἐκτὸς τῶν πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκον. Τοῦτο καθίσταται μᾶλλον ἀπαραίτητον σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς πρὸς τινας ἀξιωματικοὺς τῶν ἑλληνικῶν Ἀνακτόρων, συνοικειωθέντες μὲ τὰς ἕξεις τοῦ παρελθόντος συστήματος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε παντοδαπὰ συμφέροντα εἰς τοὺς ὀπαδούς του, καὶ διὰ τοῦτο δυσκόλως δυναμένους ν' ἀπαλλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἕξεις. Παρεκτὸς τούτου ὑπάρχουν καὶ τινες κατέχοντες νομοθετικὴν θέσιν ἐς τῇ Γερουσίᾳ, οἵτινες κατ' οὐδένα λόγον εἰς τὸ ἑξῆς συμφέρει νὰ ἐξακολουθῶσιν. ὄντες συνάμα καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐσωτερικὸς ὑπηρεσίας τῶν ἀνακτόρων· διότι ἐκ τῆς ἀτομικότητός των, μὴ ἔχοντες τὴν ἀνεξαρτησίαν την ὑποτιθεμένην εἰς τοὺς Βασιλόπαιδας, αὐτοδικαίως συνεδριάζοντας εἰς τὸ σῶμα τοῦτο. θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ψῆφον των ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἑπομένως ἡ κατὰ τοῦ Ὑπουργείου διαγωγὴ τῶν τοιούτων θέλει θεωρεῖσθαι ὡς τό κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀνωτέρου πηγῆς δεδόμενον σύνθημα ὡς πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους, καὶ πρὸς τὸ σμῆνος τῶν Γερουσιαστῶν, τοὺς ὁποίους τὸ παρελθὸν σύστημα ἐστρατολόγησεν ἐτῶν ὁμορρόνων του. Φρονῶ διὸ τὰ σημειωθέντα ἀτοπήματα, ὅτι εἰς οὐδένα συνταγματικὸν Κράτος ὑπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἀνακτόρων ἐλάμβανον θέσεις καὶ εἰς τὰ Βουλευτικὰ Σώματα.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρξέ που τοιαύτη, βεβαίως ἐκεῖ ἢ τὸ σύνταγμα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του παρεκρούετο ἢ αἱ συνταγματικαὶ ἰδέαι δὲν ἦσαν εἰσέτι ἐντελῶς καταληπταὶ καὶ τὸ ζήτημα τῆς πραγματικῆς εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι τεθῇ.

Προτείνων τὴν ἀλλαγὴν τινων ἀξιωματικῶν τῶν ἀνακτόρων δὲν ἀπαιτῶ νὰ ἐπιβάλω οὐδὲν πρόσωπον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἀλλ' ἀφίνω τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν τελείαν εὐχαριστησίν Της, ἀρκεῖ τὰ πρόσωπα νὰ μὴ ἦναι ἐκ τῶν ἐνοχοποιηθέντων ἀμειλλήτως εἰς τὸ παρελθόν.

Ε'. Μέγα πρόσκομμα φέρει πρὸς τὴν ἐλευθέραν καὶ σταθερὰν ἐνέργειαν συνταγματικῆς κυβερνήσεως ἡ κατάστασις τῆς Γερουσίας, ὅπως αὕτη συνεπληρώθη ἐσχάτως ἄνευ ἀνάγκης διὰ τῆς προσθήκης 18 νέων Γερουσιαστῶν· διότι καὶ πρὸ τῆς προσθήκης πλειονοψηφία μεγίστη ὑπῆρχεν εἰς τὸ κυβερνῶν σύστημα. Ὑπάρχει ἄρα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸ ἀνωτέρω σύστημα ἡ εὐκαιρία νὰ ἑνώσῃ τὴν τρομερὰν φάλαγγά του ἐκ τῶν τοιούτων γερουσιαστῶν κατὰ τοῦ νέου ὑπουργείου, ἐὰν δὲν οὐδετερωθῇ αὕτη κατὰ μέρος ὑπό τινων νέων διορισμῶν, καθισταμένων τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τῆς παραδεχθείσης ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος μεταβολῆς. Ἀναγνωρίζω μετὰ μεγάλης μου λύπης, ὅτι τοιαύτη προσθήκη, ὅσον περιωρισμένη καὶ ἂν γίνῃ, μέλλει πάντοτε νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς θαπάνας τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ δυστυχὲς ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀλλ' ἔχω ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ φέρω ἀλλαχοῦ τὴν οἰκονομίαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ παραλείψω τοιαύτην οὐσιώδη πρότασιν.

Ζ'. Ἐκ τῶν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς προτέρας Βουλῆς ἐκλογῶν ἄρχεται εἰς τὸ Κράτος ἡ ἐποχὴ τοῦ γενικοῦ ἐρεθισμοῦ. Αἱ ἐκλογαὶ, ὅπως δυστυχῶς διεξήχθησαν, ἀφῆκαν τοιαύτας ἀξιοθρηνήτους ἐντυπώσεις, καὶ ἐγέννησαν τοσαῦτα πάθη κατὰ τῆς ἐξουσίας, ὥστε ἡ κοινὴ γνώμη καὶ τὸ δίκαιον ἀπαιτοῦν ἐπιμόνως τὴν ἄμεσον διάλυσιν τῆς ὑπαρχούσης Βουλῆς καὶ ἐκλογὰς νομιμωτέρας ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπεμβάσεως τῆς κυβερνήσεως, εἰμὴ μόνον τὴν ὑπ' αὐτῆς αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν τῆς εὐταξίας. Ἐν τούτοις καὶ ὁ νόμος ὡς ὑπάρχει καὶ ὅπως εἰς τὴν ἐφαρμογήν του διεστραφη, συνειθίσας εἰς τὴν διαστροφὴν τούς τε λαοὺς καὶ τὴν ἐξουσίαν, ὑπάρχει οὐ σμικρὸν πρόσκομμα πρὸς διεξαγωγὴν καθόλου ἀμέμπτων ἐκλογῶν, ἂν προηγουμένως δὲν ζητήσωμεν νὰ συντάξωμεν νόμον ἐγγυώμενον τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τῆς ψήφου καὶ τὸ γνήσιον ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς. Ἐπιθυμῶ ὅθεν μετὰ πάσης θυσίας νὰ συντελέσω εἰς καταρτισμὸν τοῦ τοιούτου νόμου, ὅστις θέλει στερεώσει εἰς τὴν Πατρίδα μου τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ δώσω πρῶτος ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὸ παράδειγμα ἐκλογῶν ἀμέμπτων, συγκατατιθέμενος τούτου ἕνεκα νὰ κρατήσω προσωρινῶς τὴν ὑπάρχουσαν Βουλὴν, ἕως οὗ φέρω εἰς πέρας, ἐὰν δυνηθῶ μετ' αὐτῆς μόνον τὸν τοιοῦτον νόμον, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ὁποίου εἰς τὰ βουλευτικὰ σώματα, εἴτε γείνῃ δεκτὸς ὑπ' αὐτῶν εἴτε οὔ, νὰ ζητήσω παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀφορῶντος τὴν διάλυσίν της διατάγματος. Ἡ δὲ ἐμφάνισις νέου περὶ ἐκλογῶν νόμου θεραπεύει κατά τι καὶ τὴν φιλοτιμίαν της, ὡς καθιστῶντος ἀναπόφευκτον πλέον τὴν διάλυσίν της.

Τὸ δεύτερον τοῦτο μέτρον τοῦ νὰ κρατήσω προσωρινῶς τὴν ὑπάρχουσαν Βουλὴν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταρτισθῇ προηγουμένως καλλίτερος νόμος περὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν θέλει ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ· διότι τὸ θεωρῶ τοσοῦτον βαθύ, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἀναδεχθῶ μόνος τὴν περὶ αὐτοῦ εὐθύνην. Ἑπομένως ἐννοῶ ἀπὸ τοῦδε ἀμέσως νὰ θέσω ἁπλῶς καὶ καθαρῶς ὑπ' ὄψιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸ τῆς διαλύσεώς της ζήτημα, καὶ νὰ θεωρῆται ὡς τυχαῖον ἐντελῶς τὸ δεύτερον.

Ζ'. Τὸ περὶ ἐθνοφυλακῆς ζήτημα ὑπάρχει πρό τινων ἐτῶν τὸ γενικὸν θέμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Σποραδικαὶ συζητήσεις ἐγένοντο ἐν τῇ Γερουσίᾳ ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων, καθὼς καὶ ἐν τῷ ἐλευθέρῳ τύπῳ. Ἂν καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς ἀντικείμενον τῶν νομοθετικῶν Σωμάτων ὑπάγεται κυρίως εἰς τὴν κυβερνητικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ διαπεπιστευμένου ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον χαῖρον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὑποτίθεται ὅτι θέλει ἔχει καὶ τὴν σύναισίν Της ἐπὶ τοῦ παρουσιασθησομένου νόμου, μ' ὅλον τοῦτο διὰ τὸν σπουδαῖαν σχέσιν του πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὴν δημόσιον τάξιν καὶ τὸ μέλλον τοῦ τόπου, πρέπει νὰ τεθῇ αὐτὸ προηγουμένως ὑπ' ὄψιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, διὰ νὰ λάβω ἀπό τοῦδε τὴν σύναισίν Της ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ στηριχθῇ τοιοῦτος ὀργανικὸς νόμος. Αἱ ἀρχαὶ αὗται δὲν εἶναι νέαι, ἀλλ' αἱ ἰδίαι ἐκεῖναι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐθνοφυλακὴ ἐθεμελιώθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου, εἰς τὸ Βέλγιον καὶ Πεδεμόντιον. Ὁ νόμος οὗτος πρέπει νὰ παραλάβῃ ὅλας τὰς ἱκανὰς νὰ φέρωσιν ὅπλα ἡλικίας, πρέπει νὰ λάβῃ ὁπλισμὸν καὶ μόρφωσιν οἱονεὶ τακτικὴν, βαπτιζομένην ἐπὶ τῆς πειθαρχίας, πρέπει ἀναλόγως τῶν ἐθνικῶν πόρων καὶ ἀναγκῶν νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ κοινὸν μετὰ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ προορισμὸν καὶ ἴδιον συνάμα. Ἡ ἐθνικὴ αὕτη δύναμις λαμβάνουσα ἀπὸ τὸν διορισμὸν τῆς κυβερνήσεως τοὺς ἀνωτέρους αὐτῆς ἀξιωματικοὺς, θέλει παραλαμβάνει καὶ ὡς προγυμναστὰς τόσον ἀριθμὸν ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποίους κακῇ διοίκησις μὲ τὸ δέλεαρ τοῦ προβιβασμοῦ καὶ μὲ τὴν ἀκατονόμαστον ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου ἔρριψεν εἰς τὴν ἀργίαν.

Η'. Καὶ ὁ δημόσιος τύπος εἶναι ἐπίσης ἀντικείμενον σπουδαίας προσεξετάσεως διὰ τὴν μεγάλην ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ἐν γένει ἐξασκεῖ πρὸς ἐλεύθερα καὶ συνταγματικὰ κράτη καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ πρὸς τὸν ἔπαινον καὶ ψόγον φιλοτιμία ἀπεδείχθη ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος μεγίστη.

Νόμος παρεσκευασμένος ὑπὸ τὸ πνεῦμα παρελθούσης ἐποχῆς κακῶς διέπει τὸν τύπον εἰσέτι ἐναντίον ῥητῆς ἀποφάσεως τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Γ' Σεπτεμβρίου, ἥτις καθαιρέσασα διὰ τοῦ συντάγματος τὰς οὐσιωδεστέρας αὐτοῦ βάσεις, ἐθεσπίσατο ὡς ἀπαραίτητον τὴν ἄμεσον σύνταξιν νέου περὶ τύπου νόμου καὶ κατέστησεν ἐντ' αὐτῷ εἰς τὸ ἑξῆς ἀμφισβητούμενον τὸ κῦρος τοῦ ὑπαρχοντος, ἐξ οὗ οὐκ ὀλίγα σκάνδαλα ἐπήγασαν εἰς τὴν μεταξὺ ἐφημεριδογράφων καὶ ἀρχῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔριδα. Ἕτερος δὲ νόμος ζητῶν νὰ ἀναζωογονήσῃ τὸν παλαιὸν, συμπληρῶν τὸ ἐκ τῆς ἐπιλούσης μεταβολῆς περὶ τὴν διαδικασίαν χάσμα ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου ὑπουργείου, καταπολεμηθεὶς ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γερουσίᾳ ἀντιπολιτεύσεως καὶ εἰσέτι πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου τύπου καὶ τῆς ἐθνικῆς τοῦ ἔθνους γνώμης. Ἀμφότεροι οἱ νόμοι οὗτοι ἀπεδείχθησαν πρόχειρον μέσον καταπιέσεως καὶ ἐκδικήσεως εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, καὶ ἐντεῦθεν ὁ ἐλεύθερος τύπος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοὺς πλησιοῦς διωγμοὺς ἐξέπεσεν, ἐκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων, εἰς χεῖρας μὴ περιεχούσας ἱκανὴν ἠθικὴν ἐγγύησιν, ὅπερ εἶναι μέγιστον δυστύχημα εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν τοῦ ἔθνους ἀνατροφήν. Τοιαύτη κατάστασις αὐτοῦ οὐν ὑπηρετεῖ ἁρμοδίως τὰ συμφέροντα οὔτε τῆς κοινωνίας οὔτε τῆς ἐξουσίας. Διὰ τοῦτο φρονῶ ἐπάναγκες μετὰ τὴν συγκάλεσιν νέας βουλῆς νὰ ἐκδοθῇ ἐκ τῶν πρώτων νόμος περὶ τύπου, ἀπαιτῶν μὲν τινας ἐγγυήσεις ἠθικὰς ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ φύλλα, τὰ ἄνευ μακρῶν διαλειμμάτων δημοσιευόμενα, ἀφίνων δὲ ἀκώλυτον καὶ ἀνεπηρέαστον τὸν ἔλεγχον τῶν κυβερνητικῶν πράξεων καὶ τῆς δημοσίας διαγωγῆς τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ὑπαλλήλων της. Τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ὁ τοιοῦτος νόμος ὀφείλει νὰ περιστείλῃ αὐστηρῶς, πρέπει νὰ περιορισθοῦν εἰς τὰς ἑξῆς κυρίας κατηγορίας· α') τὰ κατὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀνευθύνου προσώπου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος· β') τα κατὰ τῶν ξένων ἡγεμόνων καὶ κυβερνήσεων, φίλων τῆς Ἑλλάδος· γ') τὰ πρὸς κοινὸν σκάνδαλον κατὰ τῆς δημοσίου λατρείας καὶ ἠθικῆς· δ') τὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος πολιτεύματος προκαλοῦντα· ε') τὰ κατὰ τῆς διαδόσεως ψευδῶν φημῶν πρὸς διατάραξιν τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν καὶ τὰς καθαρὰς μόνον συκοφαντίας κατὰ τῆς κυβερνήσεως τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τῶν ὑπαλλήλων της ς') τὰ προσβάλλοντα τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Οὐδέποτε παραδέχομαι ὑπὸ τὰς ἀορίστους κατηγορίας τῆς ὕβρεως, λοιδορίας χλευασμοῦ, νὰ ἐμποδίζηται ὁ ἀκώλυτος καὶ ὅσον ἔνεστιν ἀπεριόριστος ἔλεγχος τῶν δημοσίων πράξεων καὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων των. Οἱ ὑπουργοὶ προωρισμένοι ἀπὸ τὸ σύνταγμα νὰ καλύπτουν τὴν εὐθύνην τοῦ ἡγεμόνος καὶ νὰ τῷ ἦναι ἀσπίς διὰ τῆς ἰδίας των εὐθύνης, ὀφείλοι νὰ δέχωνται εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἐξάτμισιν τῶν πολιτικῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα εἰς ἐλεύθερα καὶ συνταγματικὰ κράτη συνήθως ἡ δημοσία συζήτησις καὶ ἡ πάλη τῶν κυβερνητικῶν ἰδεῶν προκαλοῦσιν.

Θ'. Θέλει ἴσως φανῆ παράδοξον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα πῶς μετεξὺ τῶν προτάσεών μου ἐπιθυμῶ νὰ Τὴν ἐπασχολήσω καὶ περὶ ἀντικειμένου οἰκονομικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὰ κοινὰ καθήκοντα παντός ὑπουργείου. Ἀλλὰ μέχρι σήμερον τοσαύτη ὑπῆρξε δυστυχῶς ἡ περὶ αὐτὸ ὀλιγωρία καὶ περιφρόνησις τῶν σημαντικωτέρων συμφερόντων, τοσαύτη ἡ ἐνθάρρυνσις εἰς τραπεζικὰς κερδοσκοπίας πρὸς βλάβην τούτων, ὥστε ἤθελα παραλείψει ἓν τῶν πρωτίστων καθηκόντων μου, ἐὰν δὲν ἔκαμνα λόγον καὶ περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ δώσω νέαν ἀφορμὴν σκέψεως εἰς τὴν Ὑμετ. Μεγαλειότητα, ὅπως ἐμβλέψῃ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς σπουδαιότερον ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς κυβερνήσεώς της, ἀποδιδομένης εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς προσηκούσης ἀναλογίας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν δαπανῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ, αἵτινες ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ νέου ὑπουργείου νὰ περιορισθῶσιν ἐντὸς τῆς πραγματικῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τοὺς δημοσίους πόρους, οἵτινες οὐδέποτε δύνανται νὰ λάβωσι μεγάλην ἀνάπτυξιν, ἐὰν πρῶτον δὲν θεμελιωθῇ ἡ δημοσία πίστις ἐπὶ στερεῶν βάσεων εἴς τε τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐσωτερικόν. Ποτὲ δὲν συνεμερίσθη τὸ φρόνημα ἐκείνων, οἵτινες ἀποφεύγοντες συστηματικῶς τὴν τακτοποίησιν καὶ κανονικὴν ἀπότισιν τοῦ πρὸς τὰς ἐγγυητρίας τρεῖς δυνάμεις χρέους μας, κρατοῦν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς θέσιν τινὰ ἐξαρτήσεως ἀπέναντι ἐκείνων, καὶ εἰς εἶδος χρεωκοπίας ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης. Ἡ γνώμη μου ὑπῆρξε πάντοτε, ὅτι ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἐπιζητήσωμεν τὴν ὁριστικὴν τακτοποίησιν τῶν τοιούτων σχέσεων καὶ νὰ οἰκονομήσωμεν διὰ πάσης θυσίας ποσὸν, τὸ ὁποῖον νὰ φέρεται τακτικῶς ἐντὸς τοῦ ἰσοζυγίου τοῦ προϋπολογισμοῦ, χρησιμεῦον εἰς τὴν ἀσφαλῆ καὶ κανονικὴν ἐκτέλεσιν τῶν συμφωνιῶν μας.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ παλαιὸν δάνειον τὸ συνομολογηθὲν ἐν Λονδίνῳ ἐν καιρῷ τοῦ ἀγῶνος ἐπιθυμητὸν ἦτο, ἂν σήμερον ἐπαρουσιάζετο περὶ αὐτοῦ θάσιμός τις ἐλπὶς· μ' ὅλον τοῦτο φρονῶ, ὅτι εἰμπορῶν νὰ γίνουν δοκιμαὶ περὶ τραπεζικῶν συμφωνιῶν μετὰ τῶν Ὀλλανδῶν, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ ἐτῶν περιῆλθον αἱ ὁμολογίαι τοῦ δανείου, ἵνα συντρέξωσιν εἰς σύστασιν τραπεζῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐκ τῶν ὁποίων μέρος κέρδους τοῦ περισσεύοντος ἐκ τοῦ ἐν Ὀλλανδίᾳ σχετικοῦ τοκου, ὅπου τὰ κεφάλαια εἶναι καὶ πολλὰ καὶ τὰ εὐθηνότερα νὰ χρησιμεύσῃ ἀπέναντι τῶν παραχωρηθησομένων προνομίων πρὸς ἀπότισιν βαθμιαίαν αὐτῶν. Ἐνῷ τοιαῦται συμφωνίαι δύνανται νὰ δώσουν ἀξίαν τινὰ εἰς ἐκεῖνο, δὲν ὑπάρχει καὶ φόβος διὰ τὸ παρωρισμένον τοῦ εἰς τὸν σκοπὸν προσδιοριζομένου κεφαλαίου νὰ ὑψωθοῦν εἰς μεγάλην ἀξίαν χρεώγραφα πρὸ παλλοῦ ἀπολέσαντα πᾶσαν πραγματικὴν ἀξίαν. Ἡ αὐτὴ δοκιμὴ δύναται να γείνῃ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης μετὰ πλουσίων τραπεζιτῶν, ἐνῷ ἤκουσα, ὅτι τοιούτου εἴδους προτάσεις εἶχον γενῆ κατὰ τὸ 1836 κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ τῶν κατεχόντων τὸ δάνειον Ὀλλανδῶν, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν.

Ἐξ ὅσων ἐξέθεσα περὶ ἐλπιζομένων μετὰ τῶν Ὀλλανδῶν ἢ ἄλλου κράτους τραπεζικῶν συμφωνιῶν διαπραγματεύσεων, καταφαίνεται ἡ ἀδικαιολόγητος ταχύτης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ τελευταία κυβέρνησις ἐψήφισε τὴν ἀναγνέωσιν τοῦ προνομίου τῆς ἑλληνικῆς Τραπέζης ἐ